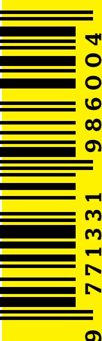
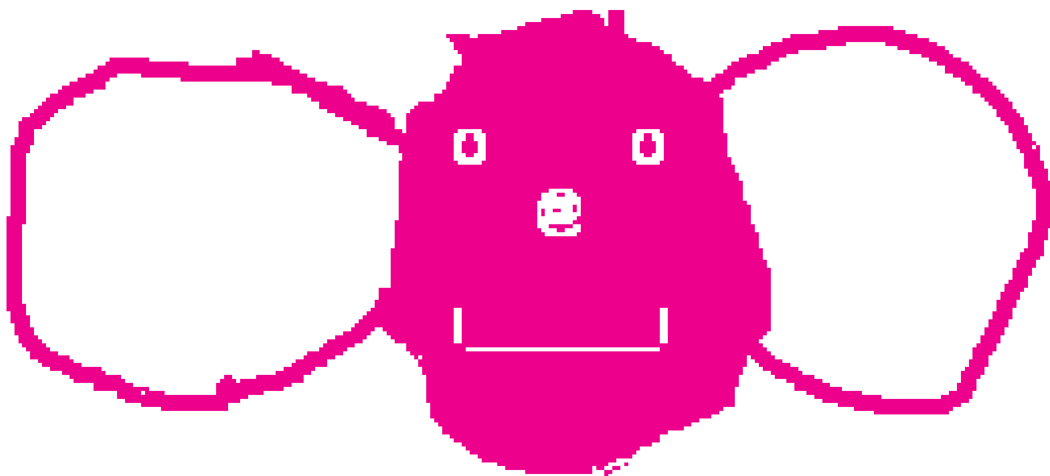
Libra Libera#21

ZORAN ROŠKO

Muškarci nisu pičkin dim

¶ U jednome tv-intervjuu pajtonovac John Cleese podario nam je zrno mudrosti izbrušeno uz pomoć vječnih šaolinskih staraca koji muda hlade u jednom a bradu češljaju u drugom svijetu, tvrdeći da rijetko koji čovjek postigne zrelost osamnaestogodišnjaka (ili je, hm, čak rekao šesnaestogodišnjaka?). Svi mi cijeli život ostajemo djeca, a muškarci naročito. To nije ugodna znanstvena i filozofska a još manje životna činjenica, ali što se može, treba živjeti s tom urotom iza koje stoje sva tajna društva svijeta, uključujući evoluciju, kvantnu mehaniku i muziku sfera. Možete živjeti u poricanju a možete i jednostavno prihvatiti vlastitu slabost i pretvoriti je ako ne baš u sramotnu prednost a onda barem u glazbenu opsesiju. Jer u "ratu" muškaraca i žena, muškaraca i muškaraca te žena i žena, nitko nikad ne pobjeđuje, svi su unaprijed osuđeni na produžetke, potkradanja, laživiranja i dopingiranja.

Čovjek koji je od veličanja svega omrznutog kod "staromodnog", "neprosvijetljenog" muškarca stvorio franšizu a smrdljivim muškarčinama u kariranim košuljama koji vode križarski rat protiv navale suvremenih poganskih metroseksualaca i drugih muških pičkica skladao himnu, američki je satiričar armenskog podrijetla George Ouzounian, bolje poznat po svom pseudonimu Maddox. Vlasnik je web-stranice koju je nimalo skromno nazvao *Najbolja web-stranica u svemiru*, a budući da ona bilježi milijunske posjete oduševljenih čitatelja, možda i nije puno pogriješio. Razvijajući svoje sablažnjive, sarkastične a ponajprije duhovite komentare o različitim pojavama suvremenog društva te zastupajući politički nekorektne ideje o "pravom muškarcu" – vrsti sisavca koji je sve što zna naučio još u špilji, dakle onome koji prezire vegetarijance, tuče vlastitu djecu za njihovo dobro a od žene očekuje pseću pokornost i udovoljavanje njegovim primitivnim mačističkim eskapadama – stvorio je *corpus hermeticum* koji je, poput snažnog prdca (o kojem sam govori) negdje između gađenja i divljenja. Kvaka je u tome što se ne možete odlučiti treba li Maddoxa baciti u kavez pun frustriranih, misionarskih feministica koje mjesecima nisu pojele nekog kamiondžiju ili ga klonirati u milijardu primjeraka i dijeliti ga uz osobnu iskaznicu svakom čovjeku koji zna da neće postati bolji, ma koliko se god trudio.

Maddox je nedavno objavio i knjigu *Abeceda muškosti* a priprema i neke projekte u drugim medijima. Ovdje ga predstavljamo izborom tekstova s The Best Page in the Universe (http://maddox.xmission.com) te s nekoliko poglavlja iz njegove knjige. Maddox tvrdi da je u privatnom životu predivan, nježan muškarac koji na mig svoje supruge golim rukama nazuva papuče na njezin klitoris.

Najbolja internetska stranica na svijetu

Kako počiniti samoubojstvo kao pravi muškarac

¶ Neki sam dan bio na razgovoru za posao savjetnika za sprječavanje samoubojstava, kad se tip koji je sa mnom razgovarao počeo žaliti kako je njegov posao postao dosadan. Jedino ga još zovu četrnaestogodišnjakinje koje se pokušaju predozirati Tylenolom. DOSADNO. Zašto se ne ubiju sa stilom? Zašto se ne ubiju kao pravi muškarci? Evo nekih muških načina da otegnete papke, uz ocjene za svaku kategoriju od 1 do 10:

Pojedite kadu punu graha

MUŽEVNOST: 8
STIL: 4
ZAHTJEVNOST: 8
UNEREĐENOST: 5
POTREBNO JE: kada i dovoljno graha da je napuni.
KAKO TO UČINITI: samo navali, veliki kurvin sine! Jedi dok više jednostavno ne možeš jesti, a tada nastavi jesti. Tvoja će crijeva puknuti i usrat ćeš se. Tu je sjajno ne samo to da će biti odvratno čistiti za tobom, nego ćeš se vjerojatno toliko napuhnuti od graha da nećeš stati u lijes ako na tebi ne obave neku rekonstruktivnu operaciju. Pogodi tko će platiti taj račun? Tako je: prijatelji i obitelj. Šalim se. Ti nemaš prijatelja.

Zadavi se

MUŽEVNOST: 9
STIL: 4
ZAHTJEVNOST: 4
UNEREĐENOST: 0
POTREBNE SU TI: ruke.

KAKO TO UČINITI: dugo se smatralo da je nemoguće zadaviti se vlastitim rukama, jer kad tijelo prestane dobivati dovoljno kisika, onesvijestiš se i počneš ponovno normalno disati. Onesvijestiti se dok se pokušavaš ubiti jest kao ne-uspjeti u neuspjehu. Ti ćeš se morati nositi sa sramotom što su bolničari hitne pomoći pronašli tvoju glupu guzicu onesviještenu na podu u lokvi vlastite sline i nevoljko te odvezli u bolnicu gdje će doktori biti toliko razočarani da će te možda jedan od njih i sam pokušati zadaviti. A ako to ne učini, nazovi me – ja ću. Čak se i pokojni Vincent Price sam zadavio. Bilo je to, ili rak pluća, ali ne vjerujem. Jedite govna.

Zadržavaj dah

MUŽEVNOST: 9

STIL: 3

ZAHTJEVNOST: 8

NEUREĐENOST: 0

ŠTO TI TREBA: hrabrost.

KAKO TO UČINITI: slično je davljenju samoga sebe, ali je zahtjevnije. Zahtjevnije od svećenika na dječjem igralištu.

Prvi korak – zadrži dah. Drugi korak – pričekaj deset minuta, zatim prijeđi na treći korak. Treći korak – ako ovo čitaš, nije ti uspjelo.

Rezanje žiletom

MUŽEVNOST: 5

STIL: 2

ZAHTJEVNOST: 8

NEUREĐENOST: 7

ŠTO TI TREBA: žilet, vrat.

KAKO TO UČINITI: koliko ste se puta pokušali ubiti režući žile žiletom, samo da bi vam poslije rekli: “Trebali ste niz cestu, a ne preko nje”? Tada poslušate savjet i izrežete ruke poput nekog amaterskog kretena koji nema pojma što radi. Ostavio vas je dečko. Ne možete nastaviti živjeti, jer ste vi jedina osoba koju je netko napustio i to je najbolnija stvar koja se dogodila ikome tko je živio četrnaest godina za redom, pa je vrijeme za utjehu, a nju može pružiti samo odrubljivanje glave. Pazite da prerežete cijelu hrptenjaču.

Iznenađenje s čokoladnim jajima

MUŽEVNOST: 9

STIL: 8

ZAHTJEVNOST: 12

NEUREĐENOST: 8

ŠTO TI TREBA: žlica za sladoled, čokoladna jaja.

KAKO TO UČINITI: izvadi si oči žlicom za sladoled i zamijeni ih čokoladnim jajima. Tada se ubij koristeći se bilo kojim ranije navedenim načinom. Tvoja obitelj možda mrzi samoubojstva, ali svi vole čokoladna jaja! Zašto razočarati voljene običnim, dosadnim očima, kada ih umjesto toga možete iznenaditi čokoladom?! Pokušajte to učiniti oko Uskrsa. Djeca će se satima zabavljati pokušavajući pronaći posljednja dva skrivena jaja.

Udari glavom o pločnik

MUŽEVNOST: 10

STIL: 3

ZAHTJEVNOST: 10

UNEREĐENOST: 4

ŠTO TI TREBA: pločnik.

KAKO TO UČINITI: Prvi korak – udari glavom o pločnik. Drugi korak – ponovi to.

Udaranje glavom vjerojatno je najmuževnija stvar. Ne samo da je korisna za samoubojstvo, nego je i sjajan način za prekid s curom. Na primjer, nisam mogao pronaći riječi kojima bih objasnio bivšoj da je naša veza gotova, pa sam ju jedan dan – dok smo gledali TV – pogodio glavom u sise. Zatim sam uzeo jaknu i otišao. Nema neugodnih opraštanja, nema sranja o tome da ćemo ostati prijatelji. Samo par natučenih sisa i propala veza. Ja sam zakon.

Poliži kurvi guzicu

MUŽEVNOST: 0

STIL: 1

ZAHTJEVNOST: 1

UNEREĐENOST: 10

ŠTO TI TREBA: kurva, 3 kune.

KAKO TO UČINITI: pronađi kurvu i raspitaj se za njezin "guzični bife". Ako ne zna o čemu govoriš, udari je. Ako zna, ne bi ti smjela naplatiti više od tri kune za lizanje guzice. Možda joj nećeš morati ništa platiti, jer tehnički to se ne smatra seksom (osim ako nisi homoseksualac, ali nisam siguran računa li se kada je to žena). Upozorenje: ne platiti kurvi smatra se krađom. Nakon što si je već polizao, možda ćeš poželjeti imati neko alkoholno piće pri ruci. Pazi da bude nešto jako poput terpentina, jer ćeš u ustima okusiti puno čudnih stvari, a ni kurve uvijek ne seru kako treba – ovisno o klijentima. Škakljanje u ustima značit će da bolest napreduje. Samo sjedni i opusti se dok ti ne izbiju mrlje po koži i ne otpadne penis. Zatim pričekaj nekoliko mjeseci i, ako te se druge bolesti prve ne domognu, sigurno će te ubiti SIDA. Eto ti jeftinog samoubojstva! Za tri kune doista si ne možeš priuštiti da se ne ubiješ!

To je zasada sve. Samo zapamtite – to je vaše samoubojstvo, zabavite se dok to činite.

Fraze koje mi dižu tlak

¶ Jeste li ikada čuli nekoga dok citira neku banalnu uzrečicu ili neku glupu rečenicu koju je pročitao na čestitki, a tjera vas da pomislite: "Čovječe, kakva glupa kučka, najradije bih joj udarao glavom o zid"? Sigurno jeste, svima se to dogodilo. Slijedi zbirka nekih fraza koje me najviše izluđuju.

Može biti, ali i ne mora

Jeste li ikada čuli nekoga da je rekao: "Može biti tako, ali i ne mora", kao da postoji neka skrivena treća mogućnost koje mi nismo svjesni? Hvala ti što si istaknuo jedine dvije mogućnosti u svemiru, kretenčino. To je najgora vrsta ljudi s kojom možete razgovarati, jer tako jako žele imati otvorene poglede da to podsjeća na raspravu na satu političkih znanosti u kojoj ni jedno mišljenje nije previše glupo da ga profesor ne bi razmotrio a isti debeli klinac stalno diže ruku kako bi vam objasnio svoje ideje o kapitalizmu i slobodnom tržištu dok vi maštate kako mu nekoliko puta za redom nabijate lice u staklenku. Mrzim razgovarati s ljudima otvorenih pogleda. Oni su isti kao i oni koji dok pišu svaku drugu riječ stavljaju u kurziv, kao da na neki način možete čuti njihov odvratan ritam u svojoj glavi, na primjer: "Nismo otišli u trgovinu, ali *jesmo* kupili tortu." Ohladi malo šupčino, mi ne čitamo istim glasom kojim ti govoriš.

Pa to je tvoje mišljenje

Od ove mi se fraze diže kosa na glavi već od pomisli na nju. Da mi sad prerežete grkljan, u oko bi vam štrcnula moja uzavrela krv. Svaki put kada kažete da nešto ne valja u vezi s osobom s kojom se ne slažete, ta osoba pokušava opravdati svoju sklonost usranoj glazbi/filmovima/odjeći, podsjećajući vas da govorite samo u svoje ime, kao da postoji opasnost da bi vaše mišljenje moglo monopolizirati njihovo. Svi već znaju da je to *moje* mišljenje zbog same činjenice da sam ga ja izrekao, nema potrebe ponavljati očito, ti glupa budalo.

S kim si takav si

Jeste li ikada nekoga nazvali kurvom da bi vam potom ta osoba uzvratila neprobojnom izrekom: "Pa, s kim si takav si"? Zapravo vam kaže: "Da, širim svoje noge za novac, kao i ti." E svaka čast, Gospođo Trulo Međunožje, ali ništa niste dokazali. Kakve veze ima to što je osoba koja vas je nazvala kurvom također kurva? I dalje ste smrdljiva kučka koja naplaćuje za drkanje – i zašto uopće naplaćujete drkanje? Osim ako sve mušterije nisu paralizirane, svaku prostitutku koju uhvate da naplaćuje drkanje trebalo bi tužiti za iznudu. To je još jedan razlog zbog kojeg bi prostituciju trebalo legalizirati: ne možete tužiti prostitutku za iznudu ako prostitucija nije ozakonjena, zar ne, pametnjakoviću?

U duši sam dijete

Moš mislit, bit ćeš dijete u duši čim djeca počnu ići svaki dan na posao kako bi trunula u svom radnom odjeljku za mizernu plaću koju potom zapiju pokušavajući zaboraviti svoje probleme u usranom baru i tako do kraja života. Ako niste astronaut, tajni agent, ubojica vampira ili sve troje, vjerojatno ste prodana duša – jebite se. Nitko nije kao dijete želio

biti područni direktor prodaje ili investicijski bankar. Osim toga, nitko ne misli da ste slatki ili smiješni, samo zato što ste u svojem životopisu na internetu (koji ste napisali zato što ste dosadna, sredovječna luzerica kojoj vise sise i ima žute nokte te svaku večer jede masna, gotova jela dok razmišlja o konkretnom trenutku kada je njezin život postao tako jadan i usran) izjavili da ste "dijete u duši". Ali hej, ne morate meni vjerovati. Napokon, to što bacate pogled na *Cartoon Network* dok mijenjate kanale tehnički vas čini "djetetom u duši". Ili najstarijim djevcem na svijetu.

Oprosti, ali... (poznato i kao – Bez uvrede, ali...)

Cure to obično kažu kad misle da se praviš pametan: "Oprosti, ali ti si debil." To je fraza nastala iz izraza kojim se ljudi koriste kada pokušavaju nekom starom prijatelju priopćiti lošu vijest: "Žao mi je što ti to moram reći, ali došli su nalazi i... ti si idiot." Problem je u tome što nikada ne namjeravaju izreći to tako rječito, ali ipak, upotrijebe frazu kao da je tupi predmet i zabiju svoju četvrtastu uvredu u vašu okruglu psihu. Ako misliš da je netko idiot, jednostavno to reci bez tih pičkastih isprika, ti glupa vještice. Osim ako osoba nije lik u nekoj borbenoj igri, ima velike sise i upravo jr pobijedila u ženskom hrvanju, reći nekome "oprosti" prije nego što ga uvrijediš, odvratno je.

Stranci su samo prijatelji koje još niste upoznali

Da, ili to, ili silovanje u tamnoj uličici koje čeka da se dogodi.

Hmmmmmmmmm

Sljedeći put kada nekom postavite pitanje, potražite znakove da je idiot: zvuk "hmmmmmmmmm" koji ispušta dok razmišlja. To je posebno vidljivo kada dođete u restoran, a konobarica pita što biste željeli popiti; uvijek se nađe neki šupak nemirnih prstiju koji prelistava jelovnik i zvuči kao idiot ispuštajući "hmmmmmmmm". Kao da će konobarica otići bez narudžbe, ako joj ne date zvučni znak da još dišete. To su isti ljudi koji ponavljaju postavljeno pitanje da dobiju na vremenu, jer ne znaju odgovor a nadaju se da nećete primijetiti kako zavlače. Ne trebaš proizvoditi zvukove dok tvojih pet valjanih neurona cijede sljedeću, loše sročenu rečenicu iz tvoje kretenske lubanje, debilu.

Neke od najboljih stvari u životu su besplatne

Da? Pa i neke od najgorih su besplatne. I ne vidim da je itko pripremio zabavu nakon što je doznao da ima rak.

Susjedova je trava uvijek zelenija

Ako je tuđa trava doista zelenija, tada tip sa zelenijom travom ne misli da je *tvoja* trava zelenija, zar ne, glupane? Poruka koju ta uzrečica pokušava prenijeti jest da sve uvijek izgleda privlačnije ako nije tvoje. Da, da, kladim se da ima milijunaša koji svaku večer plaču, jer ne žive u kamp kućicama. Čovječe, jednostavno se suoči s činjenicom da ti ponekad nitko ne zavidi. Mora postojati dno, a na dnu si vjerojatno ti.

2,430,060 fraza isključeno je s toga popisa kako bi se stabilizirao moj krvni pritisak.

Počast pravim muškarcima

¶ Kada je to u ovoj zemlji postalo prihvatljivo da se muškarac od grubog frajera u kockastoj košulji koji se hrani sušenom govedinom pretvori u dobro njegovana metroseksualca, pola dječaka, pola djevojčicu poput Bena Afflecka? Affleck je nedavno postao glasnogovornik za L'Oreal, te su predstavnici te tvrtke izjavili da "Ben utjelovljuje nov naraštaj muškaraca koji pokazuju snagu kroz osobnost, ali se ne boje brinuti o svojem izgledu." A mi se kao bojimo brinuti za svoj izgled? Nije da se bojimo, šupci, nego jednostavno nemamo menstruaciju. Što će biti slijedeće? Muškarci će dobivati hormonske injekcije tako da mogu dojiti? I onda će se govoriti: "Ben utjelovljuje novu generaciju muškaraca koji pokazuju snagu kroz svoju osobnost, ali se ne boje dojiti svoju djecu."

Je li u redu što nemam osjećaj za stil? Je li u redu što se češem? Dlakav sam. Volim nositi kockasto i ne želim da mi neki malo nastran tip govori kako da se odjenem. Slažete li se s time pičkice, ili biste htjele da lijepo pospremim svoja muda i nosim ih u ručnoj torbici? Za Boga miloga. Pretvarate nas u narod pičkica.

Zato sam napisao ovaj tekst u počast pravim muškarcima, onim muškarcima koji našu vrstu spašavaju od zaborava, ne znaju čemu služi regenerator i ne ispričavaju se zato što se ne šminkaju. Bez daljnjeg otezanja, pravi muškarci su:

Gregory Peck: Gregory Peck je pravi muškarac, muškarac o kojem čitate u *Bibliji*. Muškarac iz doba kada je tući ženu bilo ne samo društveno prihvatljivo, nego se i poticalo (ne govorim da je nasilje u braku u redu, samo kažem da ona to ponekad zaslužuje). Ima karizmu Franka Sinatre i grubu muževnost drvosječe. Čak je i njegovo prezime muževno: riječ *peck* je engleski fonetski ekvivalnet kolokvijalnog izraza za muškarčeva prsa; to je jednostavan, gotovo primitivan zvuk poput roktanja, jasan i izravan bez pomodnih dodatnih slogova i proizvoljnih interpunkcija. Njegov prirodan izraz lica je odlučno mrštenje, kao da vas je spreman upoznati sa svojom cipelom ako ga krivo pogledate.

Za razliku od samodopadnog šupka Christopera Reevea, Peck je postao predsjednik Američke udruge za borbu protiv raka, unatoč tome što nikada nije imao karcinom. Njegova čestitost bila je iskrena na ekranu i izvan njega. Skidam kapu Pecku zato što je bio pravi muškarac.

ARON RALSTON: Ako se pitate "tko je do vraga Aron Ralston" bolje da stanete i odmah razmislite o svojem životu. Ralston, živa legenda, penjao se po stijeni na jugu države Utah (vjerojatno da učini nešto muževno, kao na primjer da se s nje popiša), kada je na njega pao divovski kamen i prignječio mu ruku. Većina ljudi jednostavno bi umrla, ali je li on predao život običnom divovskom, za život opasnom kamenu? Naravno da nije. Samo je postajao sve ljući dok si konačno nije ODREZAO RUKU TUPIM NOŽEM. I to nakon što je doslovce klesao vlastitu kost kako bi mogao otrgnuti ruku i osloboditi se stijene. Da, dobro ste pročitali, odrzao si je ruku tupim džepnim nožem.

Kako nemam pouzdanih podataka o događajima koji su slijedili, prebacit ću se na drugu najbolju stvar – glasine i tračeve. Nakon što si je odrezao ruku, skočio je sa stijene, a pad je ublažio licem, samo zato što je takav frajer. Zatim ga je zaskočilo pleme ljutih Indijanaca, pogodila ga je

strijela u srce, izvukao ju je i njome pobio napadače. Na povratku je sreo bizona i što je učinio? Udarao ga je glavom dok ga nije nasmrt dotukao, zatim je našao njegove potomke i polomio im rebra samo zato što su mu digli živac. Nakon toga je srušio neko stablo svojim nedvojbeno velikim penisom, izgradio od njega splav i otplovio niz zelenu rijeku. To je jebena istina... više-manje. Aron Ralston je pravi muškarac i žilav kurvin sin. Zaslužuje svako poštovanje zato što je bio takav frajer.

2,252.336 pravih muškaraca posjetilo je ovu stranicu i napustili su ju uvjereni u moju pronicljivu primjedbu o njihovoj vrsti.

Prestani se ponašati kao pičkica – mlati svoje dijete

Kako to da su danas svi prevelike pičkice da bi mlatili svoju djecu? Želio bih znati zašto se roditelji boje tući djecu? Kad sam ja bio dijete i nešto bih zajebao, roditelji bi me izmlatili. Nismo o tome razgovarali. Nisu mi davali "vrijeme za hlađenje". Zapravo, nikada u život mi nisu zabranjivali izlaske. Čemu? Čemu poslati klinca u njegovu sobu da cijeli dan igra videoigre i čita stripove? Sjajna ideja, zašto ga onda odmah ne odvedete psihijatru da mu izmisli neki poremećaj i skrije činjenicu da ste loš roditelj?

Današnjoj su djeci povremeno potrebne dobre batine. Ako ne tučete svoju djecu kada su zločesta, sljedeće što će vam se dogoditi jest da će ona otići i upucati nekog tipa samo iz prkosa. Kažete im neka pospreme svoju sobu, oni odgovore- "neću" i tada ih opalite. Jednostavno je – djeluje. Ne slušajte one kretene s televizije koji vam prodaju svoje usrano, hipijevsko psiho-brbljanje; kada bi bilo po njihovu svako bi dijete odrastalo u pastelno obojenoj sobi, dok bi Philip Glass mljeo kroz zvučnike cijeli dan. Ipak, to možda ne bi bilo tako loše, jer bi vaša djeca od toga bila spokojna, pa im ne bi bilo tako teško probaviti činjenicu da će ostatak života biti zavezani za stol u nekoj kancelariji i pisati izvještaje kako bi se netko drugi obogatio.

Problem je u tome što djeca danas vjeruju da je njihovo mišljenje važno. Ako ih ne tučete, dobiju iskrivljenu perspektivu stvarnosti i počnu misliti da im je teško te da smiju bojiti kosu i slušati grupe poput Insane Clown Posse. Tu vi morate doći i postaviti pravila. Kako bih pomogao vama, nemarnim roditeljima, sastvio sam vodič za mlaćenje djece za vaše zadovoljstvo (natuknica: možda biste trebali taj vodič objesiti na hladnjak kao podsjetnik i vama i djeci). Evo nekih korisnih tehnika:

PET PREKO OČIJU. To je osnovan manevar i obično je dovoljan za većinu situacija kada je dijete neposlušno.

UDARAC ZA BUDALE. Samo ih pitajte: "Hej, što ti je to na majici?" i kad pogledaju dolje, razbijte im usnu. Morate to povremeno učiniti kako bi se uvijek pitali. Nikada im nemojte nešto oprostiti. Samo zato što trenutačno ne čine ništa loše ne znači da nisu učinili nešto prije, kada vi to niste vidjeli.

Zapamtite: nikada nemojte dopustiti djeci da budu bezobrazna. Vi plaćate kredit za kuću, dajete novac za režije, njihovu odjeću, školu i hranu. Posjedujete ih. Ako im se ne dopada, mogu se odseliti. Ako volite svoju djecu, volite ih toliko da da ih možete prebiti, pa neće odrasti i postati idioti.

1, 247.032 ljudi ne zna razliku između discipline i zlostavljanja.

Onemogućimo vegetarijanski moralni križarski rat – "za svaku životinju koju oni ne pojedu ja ću pojesti tri"

Osjećate li ikada da se vegetarijanci smatraju moralno superiornijima od vas? Kao da misle da ih to što ne jedu meso čini tako posebnima da njihovo govno ne smrdi? Kao da – ako netko prestane jesti meso – odjednom postane svet i dostojanstven i to ga opravdava za godine i godine različitih neugoda i frustracija koje neizbježno nabija svojim prijateljima, obitelji i kolegama s posla. A oni samo žele otići u restoran i naručiti prokleti odrezak, bez podsjećanja da će završiti u paklu zato što će pojesti životinju koja veći dio života provodi serući u polju. Neki od nas nemaju hiperaktivan osjećaj krivnje i nije nas briga za vaš zbrkani, kreposni, moralni vegetarijanski program.

"Ne mogu jesti meso." Četiri najgore riječi koje možete čuti dok idete s nekim u restoran. Doslovce se zgrčim svaki put kada to čujem, jer znam – to znači da ćemo se voziti dva sata po gradu u potrazi za nekim restoranom koji poslužuje "prijateljske" hamburgere, iako oni ironično izgledaju i imaju okus kao i pravi hamburgeri – a njih vegetarijanci ne žele jesti, jer je to ili a) odvratno ili b) ubojstvo. Ako je tako odvratno, zašto se toliko trudite jesti nešto što je potpuno isto kao i to, šupci? Smiješno je kako vegetarijanci odjedanput prestanu srati o ubojstvu kada spomenete njihov skup kožni remen ili cipele, ili činjenicu da voze automobil i koriste se strujom koji pridonose onečišćenju Zemlje i zagađuje sve, uključujući i drage životinje koje oni odbijaju jesti.

Dosta mi je toga. Zato sam odlučio sponzorirati vegetarijanca! Jednostavno je, i zločesto, a svi znamo koliko je zabavno biti zločest prema ljudima! Objasnit ću...

Što to znači biti sponzor vegetarijancu? To znači da moraš pronaći nekoga tko je doista veliki davež. Svaki put kada odete zajedno na ručak, posvetite se tome da pojedete tri puta više mesa nego što biste to obično učinili, jer tako nadoknađujete sve ono meso koje vaš prijatelj vegetarijanac ne jede. Tako je jednostavno! Na taj način možete preokrenuti osjećaj krivnje koji vam oni godinama nameću, ne samo neutralizirajući njihovu borbu, nego ćete je učiniti još gorom, jer ste pojeli više životinja nego što bi ih se ikada pojelo da oni nisu izabrali biti vegetarijanci!

Što ako vegetarijanci kažu da ih nije briga za to što ćemo se mi udebljati sponzorirajući ih? I o tome sam razmišljao. Samo morate vježbati. Znam da je to suprotno pravilu lijenosti za koje se često zauzimam, ali to je toliko zločesto da će i više nego nadoknaditi sve vježbe koje morate napraviti – što znači da, ako se odlučite za plan *3 na 1* i sponzorirate vegetarijanca, toliko ste zločesti da ne možete izgubiti! Ako imate izbor, jedite tri različite životinje da maksimalno povećate svoju učinkovitost! Nude vam samo govedinu? Nema problema: posjetite zoološki vrt i pojedite majmuna!

Najbolji dio toga plana jest taj što nema mane. Konačno ćemo mi koji nemamo glave zabijene u guzicu (uz sve poštovanje prema vegetarijanstvu, nemojte me krivo shvatiti, većina ljudi bi još trebala dobiti polugom po glavi) imati oružje kojim se možemo boriti protiv tih moralnih elitista!

509,708 vegeterijanaca sponzoriraju ljudi koje nije briga za njih i njihov glupi križarski pohod.

26 stvari koje bi učinio savršen muškarac, i ostala promidžba koju šire pogrešno upućene žene

Nedavno sam dobio elektroničku poruku s naslovom "26 stvari koje bi učinio savršen muškarac". Pomislio sam: "Hmm, nitko mi ne može poslati nešto tako glupo, ne može biti tako glupo kao što zvuči." Imao sam krivo. Poruka je bila upravo onakva kakva se činila: popis načina na koji bi žene željele da se muškarci ponašaju, kao da muškarci u ovoj zemlji već nisu samo jednu epizodu *Prijatelja* udaljeni od toga da se pretvore u goleme, hodajuće vagine.

Nikada nisam mislio da ću pročitati išta što će tako brzo prouzročiti reakciju povraćanja i to nakon što sam pročitao detaljnu poruku o ispadanju debelog crijeva koju mi je večeras poslao prijatelj. Evo skraćena popisa (jer bi vas cijeli mogao natjerati da doslovce povratite po tipkovnici, a zapravo nije ni vrijedan čitanja), te mojega komentara na svaku "stvar" koju bi "savršen muškaraca učinio":

1. *Zna te nasmijati kada si potištena!*
   Kada će žene shvatiti da ne žive za snimanje romantične komedije? Osim ako vas ne bude nasmijalo to što igram videoigre dok mi žena priprema odrezak, čeka vas veliko razočaranje. Zar ne mislite da su i dečki ponekad "potišteni"? Novčić ima dvije strane, kučko.
2. *Pokušava ti potajno pomirisati kosu, što ti uvijek primijetiš.*
   Što? Zašto bi do vraga želio mirisati kosu neke žene? Dovoljno smrdi zbog svih lakova i parfema kojima se koristi. Dosta već jedanput razgovora o regeneratorima, lakovima i kremama; od tog sranja mi suze oči. Uostalom što je to regenerator?
3. *Zauzeo se za tebe, ali ipak poštuje tvoju neovisnost.*
   Prijevod: izvuče te kada ti ne ide u životu, ali to nikada ne spominje u razgovoru.
4. *Dao ti je daljinski upravljač tijekom utakmice.*
   Ovo je samo po sebi glupo, jer podrazumijeva da svi muškarci vole gledati "utakmicu". Kako bih ja radije da me pogodi proljevski projektil negoli da gledam "utakmicu", pretpostavljam da je autor pod time mislio na nešto što vrijedi pogledati, poput crtića *Ren i Stimpy* – u tom slučaju trebaš kučki pokazati gdje joj je mjesto ako samo dotakne daljinski.
5. *Prišao ti je s leđa i zagrlio te.*
   BEZ VEZE. Tko ima vremena za to? Zvuči kao nešto iz reklame protiv herpesa u kojoj se neka žena penje na stijenu ili radi nešto drugo što simbolizira njezinu neovisnost i tada niotkuda kaže: "IMAM HERPES". Glazba postane ozbiljna i čujete glas "...nema lijeka", čuje se inspirativna glazba "ali ga je moguće liječiti." Tada reklama prelazi na snimku kučke na plaži i tipa koji joj dotrči s leđa i zagrli je. Stvarno sjajno, glupane, izlaziš s droljom koja ima herpes.
6. *Igra se tvojom kosom.*
   Opet ta kosa? Žene se nikada ne igraju s dlakama na mojim leđima, čemu ta dvoličnost?

7. *Njegova ruka uvijek pronađe tvoju.*
To je jedna od stvari koju žene pročitaju i kažu: "O KAKO ROMANTIČNO." E pa imam novost za vas: držati se za ruke je glupo. Žene nemaju pojma o romantici. Samo se lezbe drže za ruke; dopustite mi da objasnim. Držati se za ruke s bilo kime prihvatljivo je samo tijekom molitve za mir. Dečki tamo ne idu, i točka. Ako ti ideš, moraš predati svoja jaja i promijeniti spol, jer si pička; u svakom si slučaju žena, a kada se dvije žene drže za ruke to može završiti samo na jedan način, što se mene tiče.
Sranje. Kada ja nešto želim, ja vičem. Ako me ne čuje u kuhinji, a trijezan sam, ponekad ću joj zaprijetiti batinama.
9. *Često ti ponudi masažu.*
Možda masažu sisa. Slučajno imam zavidnu sposobnost masiranja grudi. Ustima.
10. *Plesao bi s tobom, čak i ako se osjeća kao budala.*
Pogledajmo istini u oči – ima samo nekoliko stvari na svijetu koje su gluplje od plesanja. Osim break-dancea – *za njega* bi se i gusari i drvosječe složili da je impresivan. Osim toga, zbog plesanja zavidim bogaljima.
11. *Reagira tako slatko kada ga lupiš, a to doista zaboli.*
Vidite, to me živcira kod žena: očekuju da se prema njima odnosimo drugačije. Žele ista prava, istu plaću i jednakost u svemu OSIM kada se radi o takvim sranjima, tada žele da "reagiraš slatko" umjesto da im, recimo, staviš glavu u škripac i tjeraš ih da jedu mrave i/ili paukove dok ih ševiš na podu. Zašto za promjenu ne bi žene reagirale "slatko" kada ih muškarci udare? Joj, zaboravio sam, to je nasilje u braku.
12. *Vozio se pet sati samo da bi s tobom bio jedan sat.*
Svaki tip koji bi vozio pet sati samo da curu vidi jedan sat je šupak. Kada bi se svaki tip vozio naokolo pet sati samo da bi s curom proveo jedan sat, napunio bi okoliš s toliko prljavštine da bi se svi zadavili od ispušnih plinova, dobili rak te se zatim pržili pod suncem dok nam ne bi pukla pluća i ne bi polako umrli od unutarnjeg krvarenja.
13. *Bulji u tebe.*
Ti glupa droljo koja samo tražiš pažnju. Trebaš kučki kupiti zrcalo, jer očito misli da nemaš ništa pametnije raditi nego sjediti i buljiti u nju. Da žene upravljaju svijetom, još bismo pokušavali izmisliti kotač.
14. *Nazvao je bez posebnog razloga.*
Hmm, to pripada listi "26 stvari koje *žene* rade, i ljute muškarce, jer moraju ispuniti svoje inače dosadne živote nečime što će im dati osjećaj da im život ima svrhu, dok na kraju ne shvate kako trate svoju mladost na glupa sranja poput modnih trendova."
Ne mogu nastaviti, idem raditi nešto manje bolno, na primjer, zabiti kurac u pećnicu.

817,142 ljudi poslalo mi je pisma lanca sreće i zbog toga je pobralo batine.

S engleskog prevela Margareta Matijević Kunst.
Tekstovi su preuzeti s web-stranice http://maddox.xmission.com

Abeceda muškosti

Batina ¶ Suprotno uvriježenom vjerovanju i empirijskim dokazima, svako se muško dijete rodi s erekcijom. Iako nitko ne zna što je uzrok tom fenomenu, postoje neke teorije: nekim muškarcima se digne kad gledaju gole žene, dok neki – poput mene – dobiju veliku erekciju kad gledaju žene kako se tuku. Zapravo neki dan sam vidio kako je neku žensku nogom u prepone nabila druga ženska. Bila je to najuzbudljivija stvar koju sam ikada vidio i prije nego sam se snašao: bam! U mojim gaćama se digla ogromna batina, kojom sam lagano mogao nabiti ženu ili umlatiti manje dijete. Doktori godinama pokušavaju objasniti pojavu velike batine, teorijama o tome kako krv ulazi u tkivo penisa, bla, bla, bla. Šteta što ni jedna od tih teorija ne objašnjava koliko je batina zadivljujuća. Muškarci vole kad im se digne, a pod “dizanjem” podrazumijevam da vole "davati". Jednom sam hodao s curom koja se strašno naljutila kada sam sat vremena zakasnio na večeru; kada sam konačno stigao, rekao sam joj da imam poklon za nju. Naravno da se na tren prestala ljutiti i pitala me gdje je poklon. Tada BUM: odjednom mi se dignuo šator u hlačama, a ona se toliko napalila da me pojebala odmah tamo u restoranu.

Kroz cijelu povijest, muškarci poklanjaju batinu ljudima u svim prilikama, ali većinom za rođendane i godišnjice. Uzmite kao primjer antički Rim. U to je vrijeme bilo uobičajeno da muškarci ženama poklone ogromnu zidnu sliku koja ih prikazuje u punoj erekciji kao znak seksualne moći, a drugim muškarcima kao prijetnju mogućom ozljedom. Veći penis je naravno predstavljao veću prijetnju, i baš kao i danas, muškarci su rijetko pretjerivali govoreći o dužini svoga penisa, u skladu s neslužbenim, tajnim zakonom o penisu. Ne samo da muškarci vole svoje kobase pune krvi, već se osjećaju obveznima pokazivati ih što većem broju ljudi i što je češće moguće. Na primjer, jeste li ikada bili na vjenčanju na kojem su gostima bile ostavljene stotine fotoaparata za jednokratnu uporabu kako bi svi mogli s njima fotografirati? Kao što zna svaki muškarac, koji je pogriješio i pozvao dečke na takvu svadbu, pedeset posto slika koje naprave muškarci na takvoj zabavi slike su njihovih genitalija umočenih u zdjele s punčom i/ili razne ljude. Zapravo, i sad mi se digla batina i najradije bih upropastio prijateljeve slike s vjenčanja svojim infantilnim šalama s pimpekom.

Postoji li krivo vrijeme da ti se digne batina?

Općenito govoreći, ne. Ali stvari se mogu zakomplicirati ako ste kod zubara, na sprovodu ili razgovoru za posao. Jednom sam bio na razgovoru za posao i pričao sam o sebi čovjeku koji me intervjuirao, toliko sam se zanio pričom o tome kako sam fantastičan, da sam se odjednom našao potpuno uzbuđen. Pa što učiniti ako vam se digne u neprimjereno vrijeme? Ponekad jedino možete čekati da prođe, ali do tada vam je potrebno neko dobro pokrivalo.

Skrivanje dignute batine

Postoje dva načina za skrivanje batine: krivi i pravi. Metoda koju izaberete ovisi o tome želite li ljudima dati do znanja da truplo nije jedina kruta stvar na sprovodu.

- **Krivi način**

Krivi način za skrivanje uzdignute batine gotovo nije vrijedan spomena, jer su ga svi muškarci isprobali i svi znaju da ne funkcionira. Metoda je jednostavna: samo se nagni naprijed. Problem kod te tehnike jest taj što naginjanjem skrećeš pozornost na sebe. Gotovo da možeš stati na stolicu i vikati “Hej, gledajte me, ja sam jebeni psihopata.”

- **Pravi način**

Pravi način za skrivanje erekcije jest da batinu prekrijete s nečim. Novinama, jaknom ili kućnim ljubimcem. Ako ju nemate čime pokriti, pokušajte s protunapadom ako vas netko napadne. Ako vam priđe neka žena, suptilno joj predložite da ona možda želi da joj zabijete batinu – u guzu. Unatoč prirodnoj naklonosti žena prema batinama, većini će se žena taj prijedlog učiniti previše izravnim i više vas ništa neće pitati.

Stvari povezane s batinom

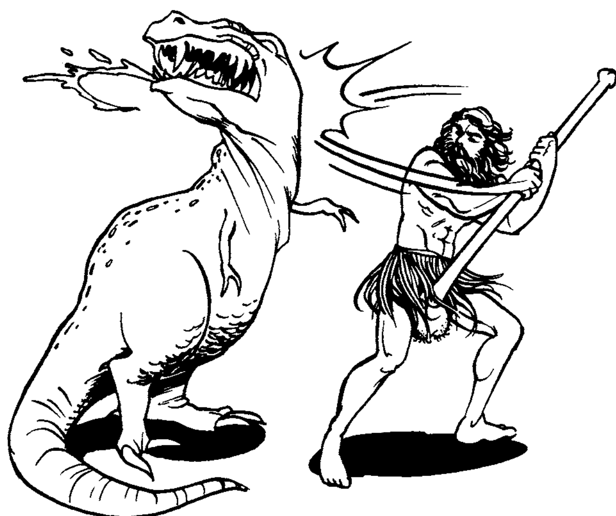
Do sada znate kako sakriti uzdignutu batinu i kako ju dati na poklon, ali da li ste znati da dizanje batine označava različite stvari ovisno o tome kada vam se događa erekcija? Razmišljajte o tome kao o barometru seksualnih sklonosti. Evo malog podsjetnika:

Dizanje batine u sljedećoj situaciji znači da ste

Filmovi u kojima žene nisu većinom gole	HOMO
Filmovi u kojima žene nisu uglavnom gole, ali ima puno eksplozija, i puno ljudije ubijeno ili unakaženo.	HETERO
Tuširanje u teretani	HOMO
Gledanje golih žena	HETERO
Gledanje golih žena koje se ne briju	HOMO
Kupnja pištolja	HETERO
Kupnja pištolja s prijateljem	HETERO
Kupnja pištolja s prijateljem dok cijelo vrijeme držite jedan drugog za kurac	HOMO
Na tvoj osamnaesti rođendan	JEDVA LEGALNO
Kad spavaš kod nekog drugog	BI-ZNATIŽELJAN
Dok rješavaš zadatke iz matematike	ASEKSUALAN
Dok rješavaš učiteljicu iz matematike	HEROJ

Batina kroz povijest

60,500 p. n. e. – Muškarac otkriva svoju batinu
60,500 (deset minuta poslije) – Muškarac ubija prvu malu životinju koristeći se svojom batinom kao tupim oružjem.

Drugi korisni načini za upotrebu batine

Iako je primarna namjena batine obrada ženskog tjelesnog vrta ima i drugih manje uobičajenih, ali ipak praktičnih primjena koje se mogu koristiti svaki dan. Na primjer, jeste li znali da se batina može upotrijebiti da dohvatite nešto što vam je daleko? U kuhinji ste i jedete sendvič sa šunkom, kad odjednom dođe vaša žena i zamoli vas da joj dodate ključeve od auta koji leže na stolici pored vas. Umjesto da prekidate svoj obrok, posegnete i dodate joj ključeve, jednostavno napiknete prsten ključeva na svoju mesnatu stvar i bacite ih joj u lice. Bit će toliko zadivljena spretnošću vašeg penisa da će vam ispeći odrezak kad se vrati s posla.

Evo još nekih korisnih namjena za tog pragmatičnog pervertita koji se nalazi u svima nama:

— ČEKIĆ: Ljepota u korištenju svog muškog štapa kao čekića jest ta da što se više njime koristite, postaje sve učinkovitiji. Sa svakim udarcem po glavi čavla vaša batina postaje sve bešćutnija. Što postaje grublja, to ćete lakše zabiti čavao u komad drveta, ili vaše drvo u komad guze. Ima još načina kojima možete učvrstiti svoju batinu, ali većina ih uključuje kroničnu masturbaciju sa šmirgl papirom.

— DRŽAČ ZA KRIGLU: Ovo mogu činiti samo najveći muškarci.

— KORISTITI BATINU ZA LUPANJE TIPKE ZA RAZMAK NA TIPKOVNICI: Malo ljudi shvaća da je batina savršeni instrument za lupanje tipke za razmak na tipkovnici. Zapravo, svi razmaci u ovoj knjizi nastali su uz pomoć moje batine.

— BUĐENJE: Da li ste ikada ulovili frenda kako spava za radnim stolom na poslu? Izvrstan način da ga probudite bio bi da ga piknete u uho svojim kurcem. Najbolji način za to jest da mu time prijetite mjesecima unaprijed tako da misli da je to samo šala i da to nećete zaista učiniti. Pa kada to doista učinite, znat će da ste čovjek od riječi.

— PRAVLJENJE HLADA: Ako slučajno imate niske prijatelje, batina je savršen način da im napravite hlad za vrijeme vrućeg ljetnog dana. Samo pazite da se namažete kremom za sunčanje kako ne biste opekli svoju kitu – osim ako ne žudite za groznim slučajem crvenila na pimpeku.

Dude ¶ Grudi su prekrasne; mogu se primati; tresti, cuclati, pritiskati uz prozore, pritiskati jedna o drugu itd. Iako su dude super, ne možemo se ne zapitati: imaju li one neku praktičnu namjenu? Kako bi svijet izgledao bez njih? Kako su grudi oblikovale ljudsku evoluciju?

Uloga koju su grudi igrale u ljudskoj evoluciji možda se najbolje može opisati slijedećim hipotetskim scenarijima.

Što bi bilo da grudi padaju s neba poput kiše?

Svijet bi bio bolje mjesto kada bi grudi padale s neba poput kiše. Nakon velike oluje, ljudi bi izašli van i grudali se grudima, ali umjesto da pokušavaju izbjeći da budu pogođeni, pokušavali bi uloviti sise svojim ustima. Djeca bi pravila snjegoviće od grudi umjesto od snijega.

Umjesto da lopatom bacaju sise s prilaza, ljudi bi ih bacali u kutije, unosili u kuće i posipali se njima.

Kada bi grudi padale s neba, netko bi izmislio kišobrane koji bi lovili grudi kako ne bi padale uzalud. Muškarci bi razvili usta na vrhu glave kako bi mogli loviti grudi i još jedna usta na potiljku u slučaju da moraju zavezati cipelu za vrijeme oluje. Kako god divno zvučala ta utopija, zamislite kako bi užasan bio svijet da grudi ne postoje?

Što bi bilo da u povijesti nije bilo sisa?

— Bomboni ne bi bili tako fini.
— Homoseksualci ne bi dozvoljavali brak između hetereoseksualaca.
— Aleksandar Veliki bi se zvao Aleksandar Ne Da Mi Se.
— Bilo bi malo podnošljivije gledati plivanje na Olimpijskim igrama bez prsne kategorije.
— Ne bi nam trebale usne.
— Vodoinstalateri bi nosili hlače s v-izrezom.
— Na rock-koncertima žene bi pokazivale svoje šupke.
— G-točka bi se nalazila na sredini ženskih prsa i imala bi oblik šaltera, ali se muškarci ipak ne bi njime koristili.
— Pamela Andersnon bi još živjela u Kanadi.

— Shakespeareovo poznato pitanje dobilo bi svoj odgovor: ne biti.
— Martin Luther King bi započeo i završio svoj govor “Nemam san da...”, koji bi popratila neugodna tišina i neugodan razgovor dok bi njegova obitelj i prijatelji pokušali izbjeći tu temu na putu kući.

Osobnosti

Od kada grudi postoje, žene su pokušavale baciti tamnu sjenu pragmatizma na te prekrasne organe. Te babe kvare raspoloženje, vrijeđaju svoje grudi i trivijaliziraju ih nazivajući ih samo “vrećicama kože i sala”. Ako razmislite, i bebe su samo vrećice sala i kože, ali to ne sprečava žene da ih maze.

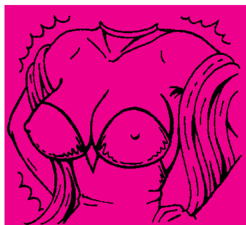
No obožavatelji grudi imaju smisleniju klasifikaciju koja ne samo da uzima u obzir različite stilove sisa, nego i osobnost žena koje ih nose.

- **Napeta**

Izravan znak nabrušene kučke je to što su njezina prsa blago zakrenuta prema gore. Te grudi strše poput bodeža. Kut pod kojim stoje dobar je pokazatelj toga koliko si zabave nećete moći priuštiti. Što više kruna oblikuje pravi kut naprema bazi, to je guza te kučke napetija.

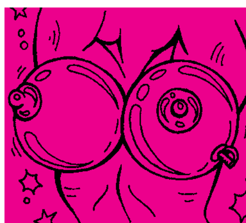
Na primjer, ako na poslu ispričate politički nekorektan vic, ne samo da se ona neće smijati, nego će joj se šupak tako stisnuti da bi ste njime mogli odrezati cigaru.

- **Bahata**

Ova bi žena bi mogla imati i penis, jer je njezino poprsje gotovo dovoljno veliko da nadoknadi to što ga nema. Muškarci koji njezino poprsje nazivaju "dudama", “mljekarama”, i “pimpek garažom” rade to samo iz zavisti, jer nema riječi kojima bi se njezine grudi zaista opisale onakvima kakve jesu: božanstvene.

Sama veličina tog prirodno obdarenog poprsja toj će ženi omogućiti posebno veliko mišljenje o samoj sebi, te će ona na tulumima biti izolirana kučka, koja razgovara samo s uskom grupicom prijatelja i seksualnih partnera.

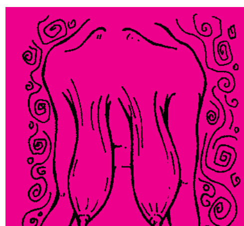
- **Plitka**

Grudi koje izgledaju previše savršene da bi bile prirodne obično i jesu previše savršene da bi bile prirodne. To je slučaj i s ovim oblikovanim hemisferama sintetičkih polimera.

Muškarci izrazito poštuju fizičare poput Isaaca Newtona i njegovu poznatu Newtonovu mehaniku. Mi promatramo zakone gravitacije kao i sve druge prirodne zakone. Problem s ovim grudima je u tome što se one opiru zakonima fizike i u suprotnosti su s muškim poštivanjem tih zakona. Na neki način one su pobunjenice.

One su “ja-također” sise; ne sasvim stvarne, ali opet dovoljno stvarne da ih stavite u usta. Šteta je što u svom pokušaju da postanu seksualno poželjnije, žene s umjetnim grudima žrtvuju određenu količinu šarma i postaju prigušena verzija prijašnje sebe nakon što ugrade implantate.

To smanjivanje njihovih osobnosti rezultirat će u previše pričljivoj praznoglavoj verziji onoga što su bile, imat će puno tema za razgovor ali ništa za reći.

- **Deprimirane sise**

Tip osobnosti koji se zasniva na ovom stilu grudi nije tako jednostavan poput ostalih. Par visećih sisa može značiti jednu od dvije stvari: depresiju ili nemar.

Depresija je nešto s čime se muškarci lako mogu nositi jer se deprimirane ljude može lako ignorirati. Napokon nije baš da će se dići iz kreveta kako bi se posvađali s vama. Nemarnost je pak simptom puno većeg problema: hipija.

Viseće grudi znak su da je osoba koja bi se o njima trebala brinuti nemarna. Vrlo je vjerojatno da ovaj tip žene smatra da su grudnjaci oblik ugnjetavanja i da njegovo nošenje znači da pasivno prihvaćaju tiranski patrijarhalni režim.

Šteta što ti hipici nikada neće shvatiti pravu svrhu grudnjaka: sprječavanje da se vaše grudi pretvore u dugačke, obješene vreće s kožom prepunom žila.

Stupnjevi razvoja grudi

Selekcija grudi iziskuje oštro oko i dobro razumijevanje različitih fizičkih osobina kako biste pronašli one koje pogoduju vašim potrebama. Zrela dojka ima sladak okus, poput hamburgera napravljena od slatkiša.

Kod izbora primjerene dojke trebate promotriti ožiljke ili ogrebotine, boju, oblik i teksturu. Izbjegavajte kožu koja izgleda previše kožnato ili naborano, jer te teksture pokazuju znakove izloženosti prevelikoj količini pušenja ili sunca. Idealna dojka je srednja do velika, jer bilo što premalo možda je ubrano prerano a sve preveliko moglo bi biti kvrgavo ili krhko.

Pripazite na prezrele grudi, jer će one lako dobivati masnice i bit će preosjetljive te praktički beskorisne za masiranje vašeg penisa. Moguće je da takve grudi postanu prevelike i otpadnu. Takve grudi imaju grozan okus i pogodne su samo za jastuke.

Chuck Norris

¶ Chuck Norris jede kamenje i sere munje. Jednom je Chuck Norris šetao šumom u potrazi za hipijima koje je želio upotrijebiti kao drvo za potpalu, kada mu se divlja svinja našla na putu. Velika pogreška. Chuck je svojim umom podigao svinju u zrak, zavrtio ju i probavio telekinetički. A nije baš ni bio gladan.

Ako ne znate tko je Chuck Norris, on je svjetski prvak u taekwondou, jujutsuu, kickboxu, karateu, sumo-hrvanju, tae-bou, pad-thaiu, igrici *Street Fighter II*, i ima potvrdu da je sudjelovao na državnom natjecanju u sricanju. Chuck Norris nema slabosti; on je vrhunska borbena mašina. Jednom je poznati filmski producent prišao Chucku Norrisu sa scenarijem u kojem se on bori protiv Kinga Konga, Godorah, Drakule, Sotone, Charlesa Bronsona i onog ruskog boksača iz *Rockyja 4*. Film nikada nije snimljen zato što je studio smatrao da je ipak to sve malo nategnuto jer nitko, ali nitko, nema šanse protiv Chucka Norrisa. Kad je to saznao Chuck Norris je bio toliko bijesan da mu je producent morao ponuditi djevičanstvo svoje kćeri kako bi ga smirio. Chuck je prihvatio ponudu i zatim je zapalio producentovu obitelj dok je spavala. Producent je Chucku napisao "zahvalnicu" što mu je poštedio ženu, koju je Chuck odmah zgužvao i popišao se po njoj.

Govoreći o filmu, evo transkripta razgovora koji je producent vodio s Chuckom u vezi njegova honorara:

CHUCK NORRIS: 100 milijardi dolara.
PRODUCENT: Što kažete na 20 milijuna?
CHUCK NORRIS: ... (*vidi ilustraciju desno*)

Chuckova povijest

Ne zna se puno o djetinjstvu Chucka Norrisa. Chuck Norris nema majku, jer čovjeku njegova kalibra ne pristaje ispuzati iz vagine. Chuck je spontano nastao na dan kad je rođen i Karl Marx. To nije bila slučajnost jer je Chuck Norris čista suprotnost svemu komunističkom; on je jang prema jinu komunizma, sama pomisao da postoji politička teorija koja predlaže da bi ljudi trebali imati vlastita sredstva proizvodnje u besklasnom društvu Chucka Norrisa tjera na povraćanje.

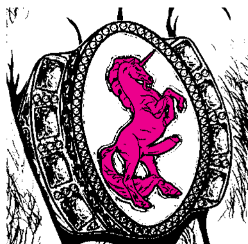
Chuck Norris se borio u gotovo svim većim ratovima, uključujući rat u Koreji, Prvi svjetski rat, Američki građanski rat, Peloponeski rat, rat između Iraka i Irana (na obje strane istovremeno), Rat Svjetova, Rat protiv droge. Jedini rat u kojem se Chuck nije borio je rat u Makedoniji jer Chucka Norrisa boli dupe za Makedoniju. Chuck Norris u ratovima pobjeđuje iscrpljivanjem.

Evo popisa Chuckove omiljene hrane:

— VISKI

Ponekad kad se Chuck zasiti viskija, jest će kruh, sir, pastu od rajčice i šaku bosiljka, što zvuči kao da jede pizzu, ali nije tako jer Chuck Norris ne želi odati priznanje Talijanima. Povremeno će Chuck Norris sjesti i pojesti pun tanjur kobasica i luka bez ikakva razloga.

Susreti s Chuckom

I meni bi se digao da sam na prstenu Chucka Norrisa.

Jednom sam otišao u kuću Chucka Norrisa na Noć vještica. Obukao sam se u pičkicu jer se trebate obući u nešto što inače niste, a pretpostavio sam da će se Chucku Norrisu svidjeti ta ironija. Uspeo sam se vijugavim putem do njegove kuće, koja je bila divovski plutajući vulkan oko kojeg su letjeli američki bjeloglavi orlovi, a dugačke stube vodile su do vrha.

Uspinjao sam se stubama, kojih je bilo toliko da se činilo kao da se uspinjem danima i kada sam napokon došao do vrha, ugledao sam Chucka Norrisa kako sjedi na prijestolju. Nisam ga se usudio pogledati u oči, jer jednom je jedan tip to učinio i Chuck ga je spontano zapalio. Nikome nije dopušteno razgovarati s Chuckom; jedino što smijete u njegovoj nazočnosti je pokloniti se, poljubiti mu prsten, ponovno se nakloniti i otići. Tako sam prišao njegovu prijestolju i vidio da nosi prsten napravljen od pravih dijamanata s jednorogom u erekciji

Poljubio sam njegov prsten i tada sam mu se želio zahvaliti pa sam rekao, “Gospodine, dopustite da se zahvalim na privilegiji što ste mi dopustili da vam poljubim prsten.” Ako te Chuck Norris odmah ne ubije to znači da ti je dao dopuštenje. Zahvalio sam mu, i otišao. Bio je to najsretniji dan u mome životu.

Jednom sam imao prijatelja koji je tvrdio da je bio u kući Chucka Norrisa i družio se s njim. Nisam mu povjerovao pa sam ga tražio neki dokaz a on mi je rekao da Chuck Norris ima cijelu trilogiju *Povratka u budućnost* na laserskom disku. Bio sam toliko ljubomoran da sam ga nazvao lašcem, ali duboko u sebi znao sam da govori istinu.

Dan u životu Chucka Norrisa

Riječ “dan” nije baš precizna kada govorimo o Chucku Norrisu jer dan u njegovu životu manje je sličan danu od 24 sata, s kojim većina ljudi povezuje tu riječ, a više eonu koji Bog opisuje kao dan kada se stvarao svijet:

"Chick Norris započinje svoj dan poput svakog običnog muškarca: s ogromnom erekcijom. Nakon drkanja, Chuck čisti zube čeličnom vunom. Zatim pojede zdjelu dinamita, posere mega govno i obriše guzicu s pismima Djeda Božićnjaka koje je presreo i ukrao.

Nakon doručka, Chuck unese svoju poštu i upotrijebi Koplje sudbine za otvaranje pisama. Ne samo da je Chuck Norris u toku sa svim trenutačnim događajima, nego i s budućim, tako da može upropastiti završetak novog nastavka *Harryja Pottera* čak i prije nego što je napisan.

Jednom je Chuck Norris pročitao vijest o nekom tipu koji je dobio smrtnu kaznu za izdaju. Izdaja je posebna uvreda za Chucka jer on utjelovljuje sve što je bilo, jest i bit će američko. Chuck Norris toliko voli Ameriku da kada ga prekinu tijekom seksa, njegova jaja poprime crvenu, plavu i bijelu boju. Tako je Chuck kada je pročitao vijesti o tom izdajici, počinio samoubojstvo, otišao u pakao i oderao lice tom liku te se njime još koristi kao tkaninom koju nosi oko bokova. Chuck je tada uskrsnuo sama sebe, otišao na ručak i platio svoju hranu točnim iznosom.

Uvečer, Chuck Norris voli sjediti u mraku i tiho se moliti da njegovi neprijatelji dobiju rak."

Time se završava dan u životu najvećeg Amerikanca koji je ikada živio.

Poslušnost

¶ Imati poslušnu ženu i djecu koja se skruše i sakriju u kut sobe kada dođete kući simbol je uspješne obitelji. Kako je imati ženu dobre naravi ključno za potvrđivanje muškosti, evo kratkog vodiča kako da pronađete i istrenirate svoju novu suprugu.

Gdje možete naći ženu

Dovođenje žene u svoj dom odluka je koja će vam promijeniti život a zahtijeva pozorno promišljanje. Prije nego se obvežete financijski, društveno i vremenski da ćete usvojiti ženu, zapitajte se jeste li spremni na takvu odgovornost. Kada ste jednom odlučili da je žena pogodno biće za vas, prvi korak je pronaći jednu. Evo nekoliko mjesta na kojima možete započeti potragu:

- **Šoping centri**

Većinu žena možete pronaći u šoping-centrima – to su velika mjesta za kupnju koje možete pronaći u većini velikih gradova. Centri su prepuni besposlenih žena koje čekaju da ih se pobere. Možete pronaći žene različite građe ovisno u kojem dijelu centra tražite. Na primjer, ako tražite u dućanima s modernom odjećom, pronaći ćete mlađi, kalifornijski tip cure a ako gledate u dijelu s hranom, obično ćete pronaći veću vrstu žena s debljim bedrima koje su pogodnije za rađanje.

- **Škole**

Fakulteti su veliki izvori za muškarce koji su u potrazi za ženama koje su već sređene. Žene na sveučilištima obično su napaljene, dobrog zdravlja i željne pobjeći iz akademskog zatvora koji su si same nametnule. Kako modeli tih cura dolaze kao sterilni, idealne su za muškarce koji žele izbjeći nepoželjne spolno prenosive bolesti (tj. djecu).

- **Barovi/klubovi**

Ako su žene kao odresci, tada su veliki, masni komadi hrskavice koji ostanu nakon što završite s obrokom – žene koje ćete naći u barovima. Srećom, ima načina da razdvojite visoko-kvalitetne žene od onih niske kvalitete u barovima i klubovima. Kada stojite blizu žene, pokušajte čuti blago šištanje koje se čuje između njezinih nogu, kao kada vjetar puše kroz veliku, šuplju špilju. Ako čujete taj zvuk, vaša buduća žena pati od bolesti poznate pod nazivom “kurva”. Čuvajte se takvih žena jer u klubovima ih obično ima jako puno.

Tipovi žena

Jednom kada pronađete ustanovu sa ženama, slijedeći korak je izabrati ženu koja vam odgovara na osnovi vaše želje za obvezom. Začudo nisu sve žene iste, tj. žene mogu jako varirati u inteligenciji, tipu tijela i osobnosti. Slijedi popis najuobičajenije klasifikacije žena.

— PLAVUŠE: Ovaj tip žene je energičan i entuzijstičan. Te će osobine izblijedjeti nakon nekoliko minuta i pretvorit će se u drugu osobnost poznatiju kao “naporna”. Plavuše se vole smijati, piti i visiti po barovima, i kao takve sklone su biti previše opuštene. Žene plave kose često imaju previše osunčanu kožu i plave oči, što neki muškarci smatraju poželjnim fizičkim osobinama. Tu poželjnost potiče glazbena i televizijska industrija; tako da je taj tip žene vrlo tražen. Neki analitičari vjeruju da će zbog precijenjenosti tržište plavuša uskoro eksplodirati.

— BRINETE: Iz iskustva, brinete su krotkije od plavuša jer se plavuše smatraju vrednijima. To umanjivanje vrijednosti povremeno će se manifestirati kao “nisko samopoštovanje” te je zbog toga do brineta lakše doći. Nažalost, nisu sve brinete poželjne, a ti iznimni slučajevi mogu biti tragični. Na primjer, brinete sa svjetlijim tenom sklone su uzgajanju prilično vidljivih brkova, zahvaljujući tamnoj boji folikula njihove kose. Taj tip žene možda će iziskivati visoku razinu održavanja da bi je se moglo pokazati u javnosti.

— CRVENOKOSE: Kako su te žene po prirodi vrlo zahtjevne potreban im je strog vlasnik. Na primjer, većina crvenokosih žena vrlo su ratoborne prema drugim ženama pa čak i prema nekim muškarcima, ako dopustite da se to dogodi. Dominantna priroda te vrste nepoželjna je za muškarce sa slabom kičmom.

Popis stvari koje bi novi vlasnik trebao znati

Nakon što izaberete ženu, važno je da prođete slijedeći popis kako bi se uvjerili da je ona prava žena za vas:

— Je li ženino tijelo čisto i uredno podšišano? Jesu li mjesto iznad njezine gornje usne, pazuha i donji dio leđa bez dlaka?
— Ima li neobičnih mirisa? Što se toga tiče, ima li "uobičajenih" mirisa?
— Ima li suvišne prtljage? Tu spadaju salo, djeca ili psihološki problemi.
— Ima li crne nokte, ofucanu kosu, ožiljke oko ručnih zglobova, vrećice ispod očiju ili jezovito-roze čarape koje joj dopiru do bedara? (Sve to upućuje na "mentalne probleme". Budite oprezni, te žene mogu biti povremeno vrlo uzbudljive ali je jednako vjerojatno da će vam odrezati penis na spavanju.)
— Je li dobila sve injekcije i cjepiva?
— Šepa li?
— Izgleda li kao da su ju odgajali više od dva puta?
— Jeste li se uvjerili da ne nosi japanke?

Dovođenje žene kući

Nekoliko priprema morate obaviti prije nego svoju ženu dovedete doma. To se radi zbog sigurnosti vaše imovine kao i da izbjegnete plaćanje nekih bolničkih računa zbog slučajnog uzimanja droge ili toksičnih tvari koje se možda nalaze u vašoj kući.

- **Kuhinja**

Ako ih ostavite bez nadzora shvatit ćete da će većina žena prirodno zna naći put do kuhinje. Iako se vaša kuhinja u početku može činiti sigurnom, morate biti svjesni nekoliko mogućih rizika. Većina najčešćih nesreća dogodi se kada se drška tave ostavi da viri preko ruba štednjaka. Uvijek okrenite dršku tava prema zadnjem dijelu štednjaka, jer tako ima manje šanse prevrnuti je dok briše pod.

- **Kupaona**

Uvijek zaključajte lijekove i vitaminske dodatke u ormarić. Neke žene povremeno imaju napade depresije i možda će pokušati privući pozornost gutanjem pola bočice tableta protiv bolova. Iako to rijetko kad ugrožava ženino zdravlje, Tylenol je skup.

Jedna iznimka u vezi sovim pravilom može se učiniti s Andolom, koji trebate ostaviti u zdjeli s bombonima na vidljivu mjestu barem jednom mjesečno. To će držati iritantnu stranu vaše žene u granicama normale. Ako otkrijete da vaša žena ne uzima Andol, razmislite o tome da joj zdrobite tabletu u hranu.

— NAPUTCI ZA TUŠIRANJE: Važno je da nikada ne ostavite svoju ženu samu u kadi kako ne bi pala i utopila se. Uvijek ostanite s njom dok je u kadi; možete čak razmisliti o tome da joj se pridružite. Nakon dugog dana provedena u čišćenju i kuhanju žena će biti prljava, pa pripazite da se još jednom okupa ili istušira, te ju operite iza ušiju

i između dojki – posebno između dojki. Ženina prsa najprljaviji su dio na njezinu tijelu i potrebno im je dodatno ribanje da bi bile čiste. Ponekad ribanje nije dovoljno, pa ćete možda morati upotrijebiti svoja usta na porama njezinih bradavica kako bi ih temeljito očistili.

Dijeta i vježba

Svim ženama potrebna je neka vrsta vježbe i dijete kako bi ostale u formi i dobrog izgleda. Koliko je nekoj ženi vježbe potrebno ovisi o nekoliko čimbenika, uključujući njezinu težinu, građu, veličinu prsa i samopouzdanje. Na primjer, žene s niskim samopouzdanjem sklone su prejedanju, zbog čega će one više dobivati na težini nego žene s jačim osjećajem samopouzdanja.

Ženama s velikim poprsjem potrebna je vrsta vježbanja koja se sastoji od trčanja, poskakivanja ili skakanja na trampolinu. Ta vrsta vježbanja pomoći će vam u određivanju gibljivosti prsa vaše žene. Neke žene koje su povećale prsa možda će pokazati znakove nelagode dok izvode te vježbe, u kojem ju slučaju odmah trebate zamijeniti za prirodni model koji neće patiti od sindroma kamenih sisa.

Održavanje vaše žene na dijeti neće biti jednostavno, ali se može postići ako joj dajete manje hrane. Ako se čini da je vaša žena nervozna zbog manjka hrane, pokušajte joj nadopuniti obrok ružnim komentarima o njezinim bedrima i bokovima. Ako to ne uspije, možda ćete morati dovesti još jednu ženu; ništa ženu bolje ne oblikuje kao prijetnja da bi druga žena mogla privući vašu pozornost. S vremenom ćete shvatiti da se ženina ljubomora može upotrijebiti kao alat kojim ju možete izmanipulirati da učini razne stvari kako bi zadobila vašu pohvalu.

Također je važno da svoju ženu hranite hranom visoke kvalitete kako bi spriječili infekcije i druge nepoželjne učinke kao što su mučnina, proljev i zvocanje. Prehrana kaloričnom ali bezvrijednom hranom (tj. McDonaldsom) može izazvati napad parazita na njezino tijelo. Ako sumnjate da se to dogodilo, odnesite uzorak njezine stolice kvalificiranom liječniku da potraži crve.

Treniranje žene za život u kući

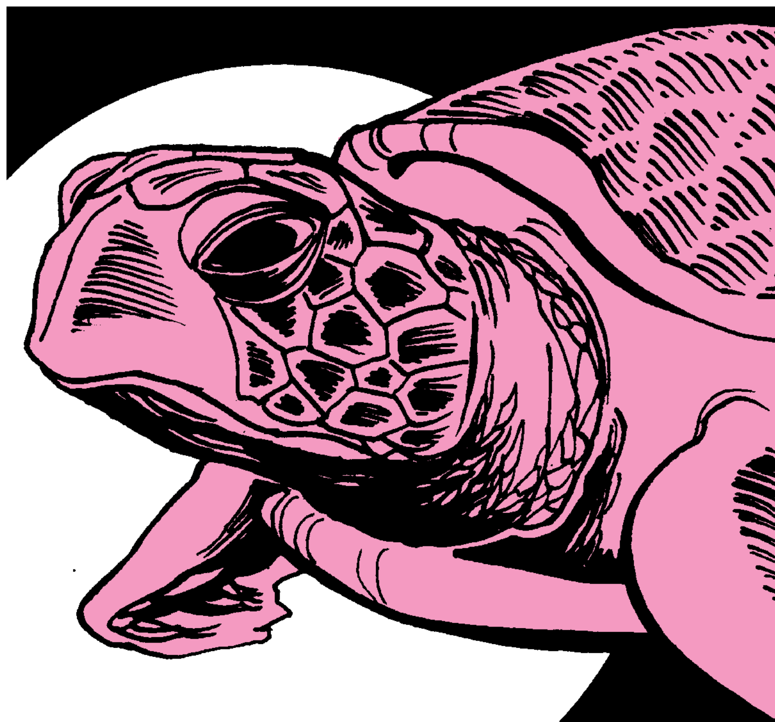
Nakon što dovedete svoju ženu kući njezino bi vam treniranje trebao biti prioritet. Ključ uspjeha treniranja za život u kući je primjena sistema nagrade i kazne kojim potičete dobro ponašanje i obeshrabrujete loše.

Potrebno vam je puno strpljenja i nadzora da naučite svoju ženu kako se primjereno olakšati. Možda će se žaliti kada nađe podignutu zahodsku školjku, ali s vremenom će naučiti da može spustiti dasku potrošivši samo djelić energije koju potroši na prigovaranje zbog toga.

Trebate nagraditi dobro ponašanje dajući joj poklone poput cvijeća (potražite rasprodaje ili ako vam ne smetaju karanfili, skoknite do groblja), dopuštenja da gleda svoje omiljene emisije na telki dok vi niste kod kuće, a ako se osjećate posebno darežljivim možete joj dopustiti da vas izvede na večeru umjesto da kuha za vas.

Ako se dogodi neka nesreća, morate paziti da ne pretjerate s kaznom ali joj ipak morate dati do znanja da to nije prihvatljivo ponašanje. Pripazite da svaka zapovijed koju kažete bude dovoljno jednostavna da ju ona može lako zapamtiti.

Sve te upute zajedno pomoći će vam da vaše posjedničko iskustvo bude pozitivno.

Sranje

¶ Vjerojatno najčišći oblik zadovoljstva koje čovjek može izvući iz života je zadovoljstvo koje dolazi iz dobrog sranja. Ja sam u više navrata nazivao svoje prijatelje da im pričam o svojim fekalijskim uspjesima i jednako tako, okončao mnoge svoje veze takvim pričama.

Jedna od super stvari kod sranja je samoća koju osjetite kada provedete malo vremena na svom prijestolju. Većina muškaraca sere tri ili više puta na dan. Ne uvijek iz potrebe, nego ponekad samo da pobjegnu od gunđavih cura ili dosadnih žena. Čak i najfrigidnija stara vještica privremeno će prestati zanovijetati kada dođe vrijeme da daš svoj doprinos za djecu Drekistana.

Jedan od uzvišenijih razloga zašto bi muškarac mogao provoditi toliko vremena na kenjari je taj što su muškarci tamo produktivniji. Evo kratkog popisa stvari koje muškarci čine dok seru:

— TELEFONIRAJU MAMI: Uvijek mamu zovem dok sam na WC-u. Kad već ionako moraš biti tamo, to je izvrstan način za održavanje veze s obitelji a da ne osjećaš kao da gubiš vrijeme.
Osim što će čuti blago odjekivanje, ona neće imati pojma o tvom nečasnom otpuštanju. Ako si posebno spretan u izvođenju svog wc-telefoniranja, ne moraš ograničiti svoje pozive na rođake i poznanike. Ja sam ugovorio nekoliko poslova dok sam obavljao svoj posao. Neću ići u detalje, ali recimo da možda ne biste čitali određenu knjigu o muškosti da nije bilo moje stručne discipline crijeva.
Jedina važna stvar koju treba izbjegavati je buka: vjetrovi, kapanje, glasne eksplozije dreka i puštanje vode – taj je zvuk najteže objasniti sugovornicima. Evo nekih objašnjenja.
Glasne eksplozije dreka: To se kao čuje auspuh nekog auta.
Puštanje vode: Izrazi svoje ogorčenje što bi on ili ona uopće mogli pomislili da bi ti išao na zahod za vrijeme telefonskog razgovora. Ako

te ne upali, okreni se krajnjem sarkazmu, "Da, baš serem dok razgovaram na telefon. O to me podsjetilo, pričekaj sekundu dok obrišem dupe." Zatim si stvarno obriši dupe, vrati se na telefon i reci sugovorniku/ci da je "idiot".

— UČE KINESKI: Teško je naučiti mandarinski ali je vrlo korisno ako ikada planirate otputovati u Kinu ili na neku tehničku katedru na fakultetu. Ako ne provedete nekoliko sati dnevno vježbajući, zbog svoje ćete se nepismenosti zateći u kineskom restoranu kako jedete testise vola.

— JEDU: Jedenje na kenjari spomenik je učinkovitosti. Hranjenje morskih pasa koji jedu govna zamoran je posao koji iziskuje puno energije; zašto čekati da se makneš sa školjke kako bi nadoknadio izgubljenu energiju poslije kada možda riskiraš da umreš od slabosti? Zapravo, kada razmisliš koliko riskiraš, ne možeš si dopustiti da ne jedeš na prijestolju.
Jednom sam poznavao nekog tipa koji je svaki dan u pauzi za ručak sa sobom nosio hranu u zahod sve dok ga šef nije ulovio. Kada ga je prisilio da objasni što radi ispričao je šefu o svojoj teoriji efikasnosti i njegov je šef bio toliko impresioniran da mu je omogućio da uzme trajni dopust i napiše knjigu o muškosti.

Natuknice za preživljavanje

— KAD SI KOD PRIJATELJA: Najgora stvar koja ti se može dogoditi kada ideš na toalet kod prijatelja je da shvatiš kako nema papira nakon što si se već istovario. Taj scenarij je tako strašan jer si u potpunoj milosti svog prijatelja, a on se, prema muškom pravilu pakosti, mora ponašati kao najveći kreten. Moglo bi se dogoditi slijedeće. Na primjer:

- Moglo bi ga ne biti briga
- Mogao bi otvoriti vrata i rugati se tvojoj ranjivosti
- Mogao bi nakon što je otvorio vrata pozvati sve na tulum
- Mogao bi te natjerati da se obrišeš tamponima.

Srećom, imaš nekoliko mogućnosti, pa se nećeš morati oslanjati na njegovo sumnjivo suosjećanje. Prva je da upotrijebiš zavjesu za tuširanje. Iako nije baš idealna, zavjesa za tuširanje ima dovoljnu površinu da obavi posao. Mana im je što su napravljene od vinila – koji obično ima oštre rubove kada pukne – pa bi jednako mogao brisati guzicu i metalnom pločom. Druga mogućnost je da upotrijebiš tepih, ali on bi se mogao pokazati previše kvrgavim i nespretnim. Također, tvoj prijatelj vjerojatno hoda po njemu bosonog kada izađe ispod tuša, a ne želiš tu prljavštinu blizu svojega šupka. Najsigurnije bi bilo da upotrijebiš njegov ručnik za brisanje ruku. Kao bonus, mogao bi ga uredno složiti i staviti natrag u ormar kao iznenađenje. U svakom slučaju operi ruke s onim otmjenim sapunima u obliku morske školjke koji stoje tamo samo za ukras, i zatim mu prestani biti prijatelj zato što ih uopće ima.

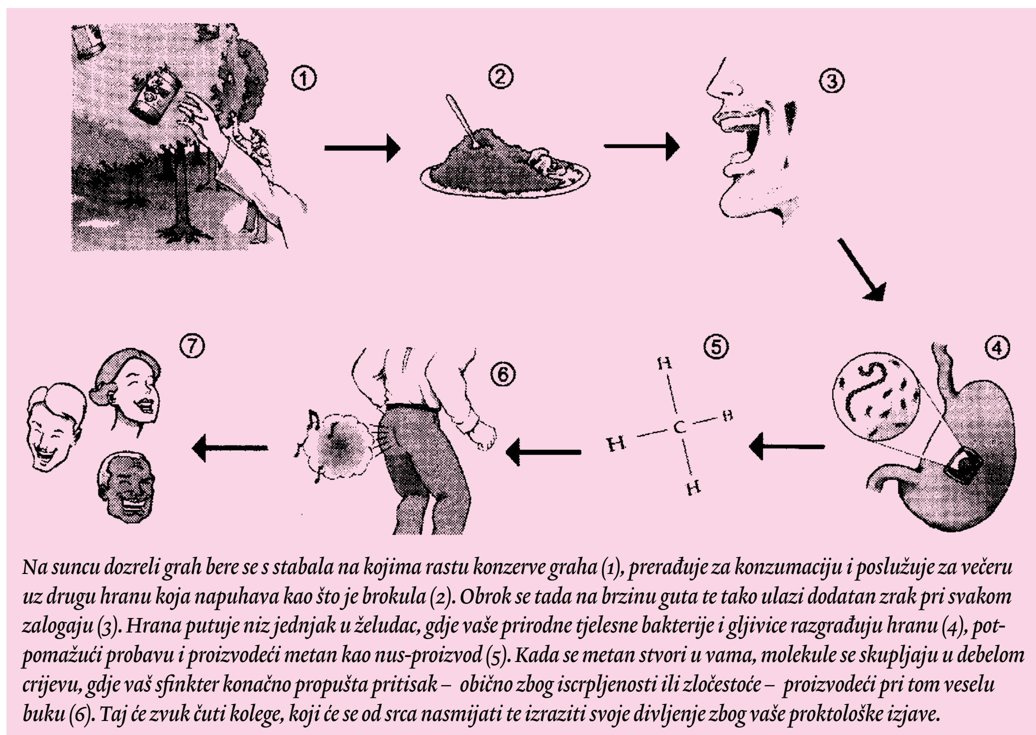
— U DIVLJINI: Naći se u divljini bez toaletnog papira i nije tako loše kao što bi mogao pomisliti. Nakon što te je prošla početna panika, trenutak promatranja otkrit će obilje stvari kojima možeš obrisati dupe. Tu se nalaze tipične stvari poput češera i grančica za one s tvrdom guzicom, a tu je i često neprimjetan izvor kojeg su ljudi odmah ne sjete: divlje životinje. Uzmi vjevericu, na primjer. Vjeverice su posvuda mekane i vole orašaste plodove.

Vjetrovi

¶ Ljudi se s razlogom koriste frazom “bezvremenski humor” kada govore o činu ispuštanja vjetrova. To je zato što je prđenje uvijek smiješan. Uvijek. Ništa na svijetu nije smješnije od zvuka vjetrova dok prolaze kroz anus u diskretnim džepovima zraka koji tjeraju vaše guzove da klepeću u šarmantnom ritmu. Šale s prđenjem jedinstvene su po tome što je bit pripovijedanja u poanti vica a poanta vica je u načinu na koji je došao do vas. Nema scene, odgovora i čudnih namjerno krivih upotreba riječi, samo onaj koji prdi (prditelj) i onaj koji prima prdac (zaprđeni).

Sami odnos prditelj-prđeni je malo složeniji i zaslužuje malo pomnije objašnjenje.

Na suncu dozreli grah bere se s stabala na kojima rastu konzerve graha (1), prerađuje za konzumaciju i poslužuje za večeru uz drugu hranu koja napuhava kao što je brokula (2). Obrok se tada na brzinu guta te tako ulazi dodatan zrak pri svakom zalogaju (3). Hrana putuje niz jednjak u želudac, gdje vaše prirodne tjelesne bakterije i gljivice razgrađuju hranu (4), potpomažući probavu i proizvodeći metan kao nus-proizvod (5). Kada se metan stvori u vama, molekule se skupljaju u debelom crijevu, gdje vaš sfinkter konačno propušta pritisak – obično zbog iscrpljenosti ili zločestoće – proizvodeći pri tom veselu buku (6). Taj će zvuk čuti kolege, koji će se od srca nasmijati te izraziti svoje divljenje zbog vaše proktološke izjave.

Važno je napomenuti da zvuk prdca može ovisiti o nekoliko čimbenika, poput vlage, pritiska, snage vašeg sfinktera i gustoće zraka koji je izbačen iz vašeg rektuma. Evo kratkog pojašnjenja svakog od tih čimbenika i veze s ispuštanjem zadovoljavajućeg prdca:

— VLAGA: Uz pritisak, vlažnost prdca igra najveću ulogu u oslobađanju snažne rike od koje se trese stolica. Vlažni prdac na tvrdoj drvenoj klupi za vrijeme mise može stvoriti razliku između toga da li će prdac izmamiti nekoliko hihota i mrke poglede uštogljenih crkvenih vještica, ili će biti legendarni prdac o kojem će ljudi govoriti riječima poput "sjećate se kada su onog frajera izbacili van jer je sve razvalio prđenjem?" Ono što vlažni prdac čini posebnim suptilne su slike koje izaziva. Koga nije razveselio vlažan zvuk praskajućih mjehurića dok se probijaju kroz gusto blato? Ispuštanje sočnog prdca doziva slične slike zračnih mjehurića kako se probijaju kroz ljepljivu tvar stražnjice kako bi proizveli zabavan klepet.
Ima nekoliko uzroka vlažnih prdaca. Neki od uobičajenijih su: znojna guzica, izuzetno mlohava guzica, nepotpuno brisanje ili prehrana bogata ljepljivim tvarima. Ponekad prdac može započeti kao suh ali završiti kao vlažan. Od tih razloga samo posljednji neće izazvati zgražanje društva, iako vas to što se morate obrisati poslije njega neće učiniti popularnim kod dama. Ponekad se vlažan prdac naziva i "sočni dijalektičar", tj. stalno je između toga da izazove grozu i zavist. Pripazite kada odlučite da je vrijeme za jedan vlažni.

— PRITISAK: Postoji jedna stara izreka koja kaže da žene ne mogu glasno prdjeti jer ne drže usta dovoljno dugo zatvorenima kako bi se nakupio pritisak. Iako se to objašnjenje slaže sa svime što znamo o znanosti prđenja, količina pritiska koju može imati prdac ovisi i o učestalosti prđenja. To je vrlo jednostavno, ako prdite previše, vaši će prdci biti kratki i slabi. Ako prdite rjeđe, vaši će prdci biti snažni i izazivat će zavist. Ni u kojem slučaju ne smijete prdjeti na silu; ako ne osjećate da se u vama nakupio pritisak, sačuvajte ga. Prdac bi vam trebao doći prirodno poput cvjetanja u proljeće.
Ako se prerano tjerate na prdac to će rezultirati slabim, visokim zvukom koji se brzo smanji i nema vrhunca. Ne samo da će vaše prisilno napuhavanje biti bez zvuka, nego ti slabo razvijeni prdci mogu uzrokovati neugodno izlijevanje. Osoba koja forsira slabašan prdac kako bi izazvala smijeh naziva se "lažnjak".
Razlog zbog kojeg je pritisak tako važan za prdac je taj što je brzina prdca proporcionalna pritisku koji se nakupio u debelom crijevu. Veća brzina znači i veću frekvenciju "mrmora prdca" ili "mrdca". Mrdac je jedinica za mjerenje prdca koja počinje od tišine do zvuka, a zatim opet do tišine. Na primjer, najkraći zvuk koji se može smatrati prdcem ima jedan mrdac*. Zdravi prdci obično imaju desetke mrdaca zbog nakupljena pritiska koji svakom prdcu daje val koji vremenski dulje traje, ali prisilni prdci imaju nekoliko – obično neprimjetnih – mrdaca koji su rezultat nedostatka pritiska.

* To je obično kratki "brrrrrp", koji se ponavlja a proizvodi zvuk koji se obično naziva prdcem.

— SNAGA SFINKTERA: Ne samo da je ključna za stvaranje čistog reza za vrijeme sranja, snaga sfinktera je često zanemarena komponenta kod prđenja. Ako vam je mišić slab, nećete moći držati svoj šupak dovoljno čvrsto zatvorenim kako bi se nakupio pritisak. Umjesto toga shvatit ćete da čitavo vrijeme "curite". To je vrlo nepoželjno stanje zbog kojeg ćete stalno smrdjeti. Miris će se vući za vama poput repa za zmajem, gdje god išli. Nekad možda želite za sobom ostaviti trag svog smrada, ali ne ako to ne možete kontrolirati.
Ako imate slab kružni mišić, jeste li osuđeni smrdjeti kao govno do kraja života ili možete nešto učiniti po tom pitanju? Srećom, ima nekoliko stvari kojima možeš ojačati zdravlje svog sfinktera:

1. Prestani primati stvari u guzicu. Ako ste skloni nastranom seksu poput guranja šake ili stranih predmeta, prestanite. Vaša guzica nije spremište. Ako gurate stvari u guzicu kada vam je dosadno, onda vam treba hobi. Razmislite o ribolovu ili skupljanju čepova, ali ne gurajte ribe ili čepove u guzicu.
2. Brijte se. Iako je muževno nositi bradu, ako imate predugačku bradu onda izgledate kao lutalica, ili još gore kao hipi. To vam može uzrokovati probleme kada pokušavate proći kroz osiguranje na aerodromu. Brijanje će pomoći zdravlju vašeg anusa tako što će smanjiti izglednost rektalnog pregleda.
3. Smanjite unos sira i hrane koja ima puno ulja. Previše ulja otežat će vam držanje šupka zatvorenim kada želite nakupiti pritisak, a od previše sira teško ćete ga otvoriti.

— GUSTOĆA: Gustoća prdca obično je pokazatelj njegove potencije. Jednom kada se oslobodi stege vašeg debelog crijeva, prdac će se kratko uzdići a tada kada se ohladi, počet će padati na sve što ga okružuje poput guste magle, gušeći životinje i malu djecu. Najbolji prdci su oni koje možete osjetiti – ne samo neposredno kroz vibracije, nego i samu težinu prdca. Neki su prdci toliko gusti, toliko masivni, da mogu mijenjati krute objekte u okolini i biti i sami mijenjani njima. Kada neko pored vas izbaci drek-bombu, morate brzo reagirati i otjerati taj drek-miris što dalje od vas ili će vaši njušni živci platiti najveću cijenu. Uzmite nešto i počnite mahati, po mogućnosti otjerajte smrad u smjeru svog napadača. Iako se nije moguće potpuno riješiti mirisa, možete obično otkloniti oko sedamdeset posto, ako započnete na vrijeme.

Širenje bogatstva

Prdac koji nitko nije osjetio uzalud je potrošen. Koja je korist u tome da ga pustite ako svog fekalnog fantoma ne možete podijeliti sa svojim prijateljima i kolegama? Štoviše, kada ljudi ne bi nikada prdjeli svi plinovi koji izlaze prđenjem – nitrogen, kisik, metan – s vremenom bi nestali te bi tako uzrokovali polagano ali konačno gušenje cijelog planeta. Prdež je jedina vrsta recikliranja u kojoj bi čovjek trebao sudjelovati.

Lift

Prepuni liftovi savršeno su mjesto za bacanje bombe jer je u njima gotovo nemoguće otkriti tko je počinitelj. Najbolji trenutak u liftu za oslobađanje vjetra jest blizu prve trećine puta, a ne odmah čim uđete. Trebate pričekati kako biste mogli biti sigurni da su svi ostali iza vas, inače uzalud vam trud. Pokušajte fluktuirati svoj sfinkter kako bi vaš prdac ostavio samo najmanji zvučni trag – ništa više od blagog piska – zatim se naslonite i uživajte dok se ljudi iza vas probijaju kroz trag vašeg dreka. To je jedna od rijetkih prilika gdje bi debelo crijevo bez kontrole moglo biti mala prednost.

Otvori

Još jedan dobar način za širenje svog smrada a da ostanete neprimijećeni je prdež ispred klimatskog uređaja, ventilatora ili otvora za uzimanje zraka. Od tih mjesta ventilator je vjerojatno najbolje mjesto za čist posao jer klima uređaj koji previše hladi mogao bi prebrzo ohladiti vaš prdac, od čega bi on potonuo na pod previše brzo, prije nego što dosegne ičije nosnice, dok je većina otvora za zrak toliko velika da će vaši prdci biti razblaženi u katakombama izolacije. Aspekt skrivanja ispred ventilatora dolazi od amorfne prirode plinovita oblaka, što otežava pronalazak izvora plina s bilo kojim stupnjem točnosti. Tu je vaša šansa da podmetnete svoje nedjelo nekome drugome, ali ne prije nego razvijete povelik repertoar strategija krivnje i nevinosti.

Odbijanje metka

Prebacivanje krivnje za prdež sa sebe na nekog drugog ne izisku-je puno truda ako dođete pripremljeni. Nemojte se uljuljkati u lažan osjećaj sigurnosti samo zato što vam je to uspijevalo u prošlosti; uvijek morate igrati najbolje što možete. Kao što sam već bio spomenuo, jedan od načina prebacivanja krivnje jest postavljanje pitanja – to jest, nabacite svoje najbolje pokeraško lice, pravite se glupi i kao da ne znate što se upravo dogodilo. Dok taj pristup funkcionira pomalo je pasivan i uključuje određen stupanj nesigurnosti, poput igre ruskog ruleta. Na primjer, ako ste u sobi s petero ljudi, znate sa sigurnošću da je netko prdnuo jer svi to možete osjetiti. Netko će na kraju ispasti kriv, pa iako pretvaranje da počinitelj niste bili vi može biti korisno, to nije neprobojna metoda. Osim ako niste u autu i prolazite pokraj rafinerije, nemoguće je s njom uvijek proći potpuno netaknut.

Klasifikacija

— KUĆNO ZLO: Povremeno će prdac biti toliko strašan da nema tog mahanja, dezodoransa i suza koje će ga otjerati. Taj prdac će se uvući u vašu odjeću, tepih i kosu. Novi auti više nikada neće imati isti miris, a ako se dogodi da je mjesto eksplozije tvoj kauč osjetit ćete novu eksploziju svaki put kada pritisnete jastuke sjedajući na njih. Ti prdci mogu nekada biti toliko prodorni da ćete ih moći osjetiti u ustima.

— PRDAC OD SRCA: Kada ste u "romantičnoj" situaciji sa ženom, pogledajte joj u oči i recite "Nešto sam ti želio reći". Zatim baš dok joj se oči počnu puniti suzama, primite ju za ruke i prdnite. Toliko će biti ljuta da će vas pokušati ošamariti, ali vi ćete već držati njezine ruke; držite ih čvrsto tako da se dobro nadimi.

— NIZOZEMSKA PEĆNICA: Ako ste slučajno u krevetu i spavate s nekim, pustite najgori, najsočniji prdac od brokole ispod pokrivača. Zatim, dok vaša partnerica još spava, povucite joj pokrivač preko glave i pričekajte dok se prdac raspline.

— STISKAČ GRLA: Ovo se primjenjuje dok se družite s nekoliko prijatelja. Kad se neki od njih onesvijesti na vašem kauču, tiho približite svoju guzicu što je moguće bliže njegovim ustima, i tada pustite vjetrić ravno niz njegovo grlo. Ova bi mu doza mogla donijeti gnojnu upalu grla a može prouzročiti i trajno oštećenje.

Lagano joj prekrijte glavu. Ako se probudi, pokušajte joj držati glavu pod pokrivačem barem deset sekundi. Zbog borbe će udahnuti duboko, te će tako sa svakim očajničkim pokušajem da udahne svježi zrak udahnuti još više vašeg pogubnog plina.

XXX ¶ XXX je simbol koji je prihvatila industrija filmova za odrasle kako bi označila da se samo pornografija najviše kvalitete nalazi u omotima s tom oznakom. Pornografija je alat koji se koristi da bi čovjek iscijedio svoju cijev. Potezanje pitona, bez obzira kako se činilo elementarnim, vještina je koja je osnovni preduvjet za snošaj. Poput svih vještina, ako je dovoljno ne koristite, zahrđate. Ako u njoj zahrđate, nećete se moći razmnožavati a bez razmnožavanja će nestati ljudska vrsta. Zato je pornografija primarno važna za opstanak ljudske vrste.

Kako je pornografija ključna za produljenje ljudske vrste, vrijedi svladati tehnike efikasnog gledanja pornografije.

Slabost svake heteroseksualne pornografije je pojava penisa. Malo vam stvari može tako brzo spustiti stojka kao pogled na mesnati stup nekog tipa u inače sasvim dobroj ljubavnoj sceni. Srećom, postoji provjerena metoda za obilaženje bilo kojeg nepoželjnog kurca (oprostite na redundanciji).

Trik s palcem

Princip koji stoji iza trika s palcem je jednostavan: zatvorite jedno oko i zatim stavite palac ispred oka koje je ostalo otvoreno. Udaljite palac od lica ako porno zvijezda ima mali penis, a približite ako ima velikoga. Jedna od najboljih stvari kod ove tehnike izbjegavanja kurca je njezina fleksibilnost. Neovisno o tome koji kut ili položaj porno zvijezda zauzme, uvijek možete okrenuti palac da pokrijete veći dio uvredljivog penisa.

Stvaranje kolekcije

— RANE DVADESETE DO RANIH TRIDESETIH: Dvadesete su zlatne godine drkanja. Napokon ste punoljetni, iza vas je gotovo desetljeće prakse ostajanja u dodiru sa samim sobom, i osim ako niste parazit, vjerojatno ste se do sada već odselili od roditelja i otišli na fakultet. Sada vam je na raspolaganju prekrasan novi alat zvan internet. Vaš prvi izlet u mrežnu pokvarenost bit će dobro, premda osupnjujuće iskustvo. Na internetu ima toliko pornografije da će vam možda trebati nadopuna cinka da nadoknadite važne nutrijente za vaše tijelo, tek toliko da ne bi umrli zbog svog novog hobija.

Nakon što provedete neko vrijeme sa svojim novim arsenalom eksplicitnog materijala, počet ćete nešto primjećivati: većina pornografije na internetu je bez veze. Teško je više naći bilo što “normalno”. Dr. Alfred C. Kinsey, koji se bavio seksualnim istraživanjima a uzburkao je akademske vode 1940-ih, smatrao je da nema “normalnog seksa”. Nakon što sam proveo neko vrijeme na internetu gledajući pornografiju, recimo negdje između pet i deset sekundi, mislim da mogu zaključiti da je Dr. Kinsey imao krivo.

Među svim ekstremima kao što su guranje šake u vaginu, drkanje stopalima, bukkake, mučenje debeljuca stezaljkama, seks s davljenjem, bizarni robovi za mučenje voskom, cirkuski čudaci, životinjski falusi napravljeni od balona, fetiš pišanja, razmjena pljuvačke, neobična umetanja, domine, sjedenje na licu, povraćanje po kurcu, baš nema puno mjesta za onu vrstu pornografije na kojoj je većina nas odrasla – obična starinska u kojoj su bili samo neki tip i neka treba. Ili samo treba i još neke trebe.

Bez obzira koliko je neki fetiš neobičan i bizaran, naći ćete ljude koji pokušavaju staviti sebe iznad drugih koji bi mogli imati još čudniji, ali jednako opak fetiš. Na primjer, naći ćete ljude koji uživaju u zlatnom tušu a tvrde da uživaju u pornografiji s pišanjem, ali ne u grgljanju, kao da su ljudi koji vole da se po njima piša prilagođeni i normalni, dok su ljudi koji vole grgljanje opaki i loši.

Ne znam kada je točno pornografija sa širenjem šupka i ekstremnim uguravanjem šaka postala norma na internetu, ali to mora stati. Molim vas. Sve to krajnje neprilično sranje uništit će inače dobro desetljeće maženja kobase.

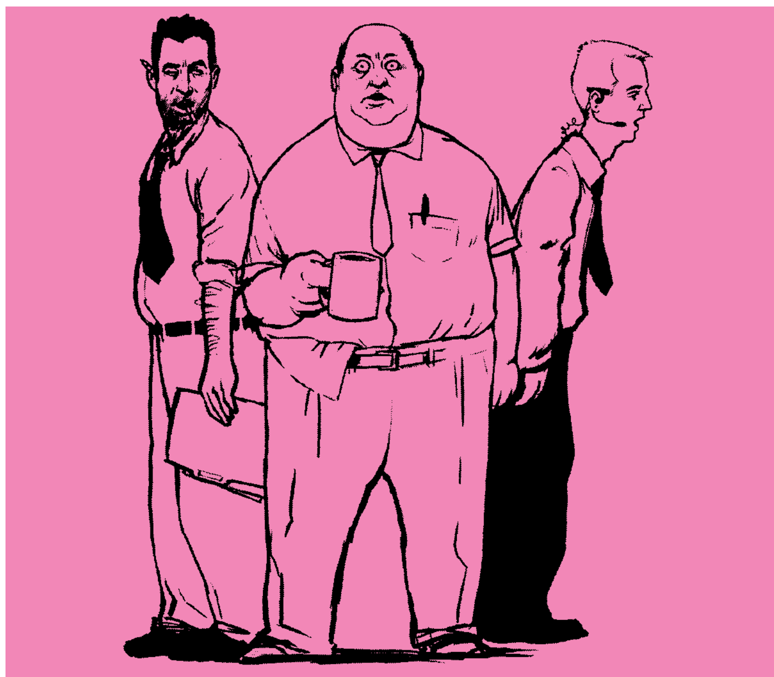
Nakon mnogih bezuspješnih noći provedenih u traženju pornića koji nisu bez veze, shvatit ćete da je možda lakše držati se konvencionalnije pornjave: časopisa i videa, što će vas uvesti u slijedeće razdoblje.

— SREDINA TRIDESETIH DO KASNIH ČETRDESETIH: razdoblje sreće je završilo. Do sada ste već vjerojatno oženjeni ili ste u nekoj dugoročnoj vezi. Većina žena je nesigurna i ne može podnijeti ideju da muškarac uživa u bilo čemu što njih izravno ne uključuje. Žene očekuju od svojih muškaraca da razmišljaju o svojim ženama i djevojkama tijekom seksa, a pogotovo dok se ne seksaju.

Razlog zbog kojeg žene ne vole da muškarci gledaju pornografiju dok su u vezi je u tome što žene onda osjećaju da se moraju natjecati s pornografijom, a zapravo je to nemoguće. Pornografija uvijek pobjeđuje. Pornići se ne žale na kolege s posla jer su ih pitali zašto su došli šepajući, ne viču ako izgubite ravnotežu i srušite njezinu glupu

budilicu (kakva to odrasla žena ima budilicu s likom iz *Hello Kitty*?) i ne popizde kao žena kada joj nakon seksa kažete da nazove taksi s govornice u ulici.
Kada imate ženu kod kuće nećete imati puno vremena za nazivanje seksi-fona, a kamoli da koristite računalo da vam pomogne u drkanju jer je računalo vjerojatno zajedničko. Porno stranice obično maksimalno napune vaše računalo dokazima o vašim aktivnostima, pa ćete se vjerojatno vratiti korijenima skrivajući po kući nekoliko porno časopisa i filmova.
Super mjesto za skrivanje pornografije je na vidljivom mjestu, a sve veća popularnost DVD-a za odrasle sve je to olakšala. Jedan od izvora koji se najlakše previdi je skrivanje svoje porno-zbirke u CD-kutijice koje vam leže po kući. Jednostavno pronađite CD za koji znate da ga vaša žena neće slušati (metal), i zatim stavite svoj pornić u taj CD. Pazite da bacite sve svoje kutijice od DVD-a, ili ako imate dijete, stavite ga u njegovu sobu tako da ono bude krivo. Uz malo snalažljivosti možete sakriti svoju zbirku pornografije dok vaša druga polovica nastavlja polagano lomiti vaš duh.

— PEDESETE I NAKON NJIH: u ovom stadiju većina muškaraca već je davno podlegla iscrpljenosti uzrokovanoj godinama i obiteljskim dužnostima u Ratu Drkanja. Mučenje sa skrivanjem i pronalaženjem pornografije, i zatim još i rad koji je potreban, pokazat će se obično previše zamornim za mnoge muškarce. Ali oni koji planiraju držati svoj alat podmazanim do samog kraja naći će se pred novim izazovom: kako ostati živ.
Kako su starci koji drkaju skloni smrti od srčanog udara, tako će vaš hobi postati opasan po život. Dok bi to bila zgodna tema za razgovor na vašim karminama, biti uhvaćen mrtav hladan na djelu može uništiti vašu inače savršenu karijeru drkanja. Zašto sada staviti mrlju na svoje rezultate? Srećom, ima načina da skrijete svoje aktivnosti čak i u ovom najgorem slučaju.
Kako starite, sve će više vaših porno materijala dolaziti iz tradicionalnih izvora, kao što su kablovska i satelitska televizija. Većina modernih satelitskih uređaja ima tajmer koji automatski mijenja kanal. Tako ako slučajno umrete dok “šamarate majmuna”, vaši užasnuti unuci neće posumnjati na najgore kada vas pronađu s rukom u hlačama.

Zombiji

¶ Postoje dva osnovna tipa zombija: leševi koje su oživjeli tajni biološki preparati koji su iscurili iz vojnih skladišta te beživotni korporacijski trutovi. Ja ću u ovom dijelu govoriti o navikama i karakteristikama tog drugog tipa zombija, kao i najbolje načine snalaženja ako se ikada nađete okruženi skupinom zombija na radnom mjestu.

Uredski zombi

Život sjevernoameričkog uredskog zombija počinje već s pet godina. U petoj godini zombi, još dijete, šalju u početničku instituciju za ispiranje mozga zvanu "vrtić". U vrtiću prvi puta kažu djetetu da će sve što radi – svaki nepredviđeni potez pastelom, svaki loš crtež nacrtan prstima i svaki papir zalijepljen za štapić od lizalice – izravno odrediti njegov ili njezin društveni položaj i financijski uspjeh. To se događa u ranoj dobi kako bi se stvorio osjećaj apsolutnog autoriteta koji ima moć negirati djetetovu buduću sreću i održavati stalni strah od neuspjeha.

Tada dijete prolazi kroz različite razrede, svaki s malom razlikom da bi se djetetu stvorila iluzija napretka. Tijekom tog perioda dijete prvi puta osjeća izolaciju i neprijateljstvo druge zombi djece. Umjetna društvena hijerarhija stvorit će se na osnovi percepcije o djetetovoj popularnosti i ekonomskom položaju a striktno će je nametati popularniji zombiji, pa čak i odrasli uzori, tijekom cijelog djetinjstva određenog subjekta.

S dvanaest godina, dijete se odvlači iz utrobe te institucije i baca u drugu, zvanu "niži razredi srednje škole". Dijete se osjeća odbačeno dok njegovo tijelo raste u tom stranom okruženju. Nitko od ljudi oko njega nema suosjećanja i nije ih briga, zbog čega se ono osjeća ranjivo i očajno, što ga tjera da se pobuni protiv autoriteta. Ta je pobuna kratkotrajna, jer osobe od autoriteta brzo uništavaju buntovništvo na osnovi pretpostavke da se tako sprječava druge zombije da imaju svoje misli o osamostaljivanju.

Frustracija nižih razreda srednje škole kulminira u instituciji zvanoj “srednja škola”, gdje se ponovno nameću društvene hijerarhije koje su stvorene u djetetovoj mladosti i povećavaju se razdori. Svako dijete koje još ne pripada društvenoj skupini ismijavaju dok ne podlegne pritisku i prikloni se skupiini koja će ga prihvatiti i sve to samo da bi ga i dalje ismijavali što se pridružio nepopularnoj skupini. Dijete će nakon srednje škole, nakon što je provelo prvi dio svog života izvršavajući priproste poslove kako bi zadobilo odobravanje proizvoljnih reprezentativnih figura, napokon biti spremno doći na radno mjesto kako bi provelo ostatak svog života izvršavajući priproste poslove kako bi zadobilo slabašno odobravanje proizvoljnih reprezentativnih figura. Ali pogledajte to s ljepše strane, postoje i ležerni petci.

Dok će većina učenika biti spremna za svoje nove domove u uredima nakon srednje škole, neke zombije namame da uzmu još četiri godine indoktrinacije na mjestu zvanom “fakultet” uz obećanja da će dobiti još više novca na radnom mjestu, i samim time najveću razinu sreće.

Kolege

Jedina stvar koja može učiniti hladnu, proračunatu korporativnu fasadu još pogubnijom za čovjekovu psihu je dodatak nesposobnih, brbljavih, kretenskih kolega. Provedete li samo nekoliko mjeseci u korporacijskom okruženju zasigurno ćete susresti barem nekoliko takvih kolega. Evo kratkog popisa ljudi kojih se trebate paziti.

— ULIZICA: Postoje dvije vrste ulizica: obične i one koje će vam zabiti nož u leđa. Obične ulizice su oni zaposlenici koji su na sastancima uvijek na strani šefa, bliski su sa šefovim sinom i uvijek donose kekse koje je njihova žena napravila za šefa, iako je općepoznato mišljenje da ulizica nije oženjen i sam peče kekse. Nemojte ga zamijeniti sa “simpatičnim čovjekom”. Razlika između ulizice i simpatičnog čovjeka je u tome što se ulizica voli naslađivati. Ulizica se toliko ne ulizuje autoritetima zato što je ambiciozan i želi biti unaprijeđen, nego zato što uživa kada ga hvale jer se tako osjeća izdvojenim među svojim kolegama, poput pohvale koju kažete psu kada vam donese štap. Druga vrsta ulizice je ona koja će vam zabiti nož u leđa. Osnovna razlika između te dvije vrste je u tome što za razliku od normalne ulizice, onaj koji će vam zabiti nož u leđa posebno će se potruditi da vas uvali u nevolje. Na primjer, ako se slučajno spotaknete i padnete spuštenih hlača te tako poševite svoju sekretaricu koja je slučajno i šefova kći, možete biti sigurni da će šef o tome čuti najprije od ulizice koja vam želi zabiti nož u leđa.

— DUHOVNI VOĐA TIMA: Prerevni menadžer koji obožava korporacijske izlete za *team building* i bio bi savršeno zadovoljan da ostatak svog života provede na sastancima. Takav menadžer saziva sastanke nekoliko puta na tjedan kako bi imao prigodu upotrijebiti sav svoj poslovni žargon koji je pokupio s direktorskih memoranduma i izjava o svrsi poslovanja. Kako duhovni vođa tima nema neku funkcionalnu svrhu, stalno je nesiguran glede sigurnosti svog radnog mjesta i pokušat će to nadoknaditi koristeći se riječima koje zvuče važno poput “spreman na akciju”, “razmjena ideja” i “pokretačko rješenje”

kako bi potvrdio svoju vrijednost, jer najbolji način na koji se možeš osjećati važno kada nisi važan jest da se okružiš riječima koje zvuče važno.

— MOČVARNA NOGA: Ovaj stanovnik ureda dobio je ime po izrazitom mirisu svojih nogu: pola imitacija kože, pola močvara. Jedina dobra stvar kod ovog mirisnog kolege je ta što ga možete namirisati prije nego što ga ugledate, što vam daje šansu da se sakrijete u neki prazan ured i udahnete malo zraka.
To je tip koji se zaposlio odmah čim je izašao iz srednje škole, ali žureći se da izgleda "profesionalno" otišao je u trgovinu s odjećom, večer prije svog prvog radnog dana i kupio najjeftiniju košulju i hlače koje je mogao pronaći. Vidi se da mu je to jedina odjeća za posao jer svaki dan na posao nosi isti par hlača, povremeno promijeni košulju kada se nakupi previše mrlja od kečapa i kada dalje ne može gurati košulju u hlače.
Nezadovoljni s tim da samo smrde i loše izgledaju, neke vrste močvarnih nogu sve to još poprave jedući ćevape i hamburgere, ili kokice s maslacem i još zatim obrišu ruke o hlače, te ostave tamne narančaste i smeđe crte kao dokaz svoje odvratnosti.

— POREMEĆENI DOMAR (I NJEGOVA OBITELJ): Jedna od najlakših odluka koju će korporacijski direktor morati donijeti jest zapošljavanje neke firme koja će obavljati popravke u uredima. Kako domari dolaze kasno navečer ili rano ujutro kada nema klijenata, upravitelji mogu uštedjeti zapošljavajući bivše kažnjenike ili granične psihijatrijske slučajeve da obave taj posao.
Domar obično dovodi svoju proširenu obitelj u ured kako bi mogao zaposliti svoju djecu i prije završiti s poslom, ali to nikada ne prođe tako glatko. Njegova djeca obično trče naokolo i vrište dok se on svađa sa ženom i postane strašno nasilan, lupa vratima i viče na svoj usisavač kada ga ugasi. Iako domarevo nestabilno, umišljeno blebetanje može biti uznemirujuće, on ne predstavlja pravu prijetnju ni za koga (pod pretpostavkom da ga ne gledate u oči).

— STALNO PRIJEKO OKO: On je onaj jedini tip u uredu kojeg nikada niste upoznali, a ipak on je vaš smrtni neprijatelj; tu ništa ne možete učiniti. Mrzi vas iz dubine duše, a pobrinut će se da to znate gledajući vas s mržnjom svaki put kada se mimoiđete. Vaši pokušaji da probijete led pozdravljajući ga neće naići na odgovor; ne reagira na pristojne pozdrave i razgovor.
Jedini razlog kojeg se itko može dosjetiti zbog kojeg je on tako ogorčen je težak razvod kroz koji je prošao prije više od pet godina. Sjedit će u svom odjeljku buljeći u sliku svoje bivše žene, a povremeno će plakati nakon što se dogega do posla pijan od prošle noći. Ne možete se ne upitati što je njegov posao jer nikada nema ništa otvoreno na računalu i rijetko nešto tipka ili s nekim razgovara. Bilo bi pametno isplanirati put za bijeg (i barem još jedan pričuvni) i naučiti njegov raspored na poslu tako da kada ga otpuste i on uzme taoca, možeš sjediti u ostavi za metle i piti koktele dok policija ne završi i propuca ga s četiri metka u prsa.

— KURČEVA KUČKA GLADNA MOĆI: Njezina glad za moći može se mjeriti samo njezinom glađu za kurcem. Gotovo svaki muškarac u uredu s vremenom će imati afericu s kurvom (a povremeno i neke žene, ako su na dovoljno visokom položaju na krorporacijskoj ljestvici). Jedina iznimka je močvarno stopalo, čije će seksualne frustracije kulminirati internetskom vezom s patuljčicom iz *Ever Questa* koji će se provoditi s njom nekoliko tjedana dok ne padne server i ona ne nestane bez traga, što će ga često navesti da s radošću razmišlja o tome da je skoro imao vezu s još jednim humanoidom.
Kurčeva kurva je žena o kojoj govore sve proste priče ispisane u muškom zahodu. Razlog njezine nemoći da napreduje na osnovi svojih zasluga leži u temelju činjenice što je drolja. Godinama poslije, dok sjedi na školjci i plače zbog peckanja koje osjeća dok piša, pokušat će svojoj najboljoj prijateljici – koja također misli da je ona drolja – preko telefona racionalno objasniti što je učinila držeći dug govor o tome kako i "ona mora jesti" i kako je svijet ionako nepravedan prema ženama, te da je očito jedini način na koji je ona mogla uspjeti taj da je ševe u dupe niz korporacijsku ljestvicu (ili to, ili da nauči brzo tipkati).

— SIROMAH: Svaki ured ima siromaha – nekoga tko se stalno žali da ne zarađuje dovoljno. Umjesto da pomakne svoju lijenu guzicu, nauči neke nove vještine, ili marljivije radi, on će izabrati prigovaranje i kukanje. Naravno, novca nikada neće biti dovoljno jer ga stalno troši na sportske događaje i muziku za auto kako bi njegov odvratno glasan auto bio još grozniji i glasniji.
Ono što čini siromaha posebno dosadnim je to što će sa zavišću komentirati sve što ti kupiš. Ako mu predložiš da kupi to isto, on će ti uzvratiti riječima "ne zarađujemo svi koliko i ti." Obično će stati tren prije nego ti kaže da ne zaslužuješ toliko koliko zarađuješ, ali znaš da to misli i da negdje na internetu govorio o tome na forumu, na kojem ga njegovi usrani prijatelji ohrabruju govoreći mu da zaslužuje povišicu.

— OTAC VRIJEME: Otac Vrijeme je samoproglašeni čuvar vremena u uredu. Tu je prije svih, pa tako ako slučajno jedan dan želite izaći ranije, zločesto će komentirati "mora da je lijepo otići ranije." U početku to ne primjećuješ, a onda dok sjediš u autu na putu kući primijetiš oštar ubod sarkazma. Te riječi, "Mora da je lijepo", odzvanjaju ti u glavi; svakim ponavljanjem bolje shvatiš suptilno podrugivanje. Kada vam netko kaže "mora da je lijepo", govori vam 1. to je luksuz i 2. on ga sam nije iskusio, jer da jest, ne bi morao razmišljati da mora biti lijepo jer bi iz prve ruke znao da jest, i u tom trenutku spoznaje shvatite što se dogodilo: učinio vas je svojom kučkom.
Skinuli ste rukavice i vaš odnos od toga dana nadalje više neće biti prijateljski. Ipak, ne možete se suočiti s njim jer je prekasno. Niste to shvatili dovoljno brzo, ili možda jeste – nije važno jer je njegov komentar bio pasivan, i ako mu se suprotstavite izgledat ćete kao paranoična budala. Jedini način da mu se osvetite jest da jedan dan ostanete duže na poslu, pričekate da svi odu i zatim mu protrljajte tipkovnicu pimpekom.

— NEVJEROJATNI OPOZIVAJUĆI KRETEN: Da ga se ne bi zamijenilo s izmetnim otvorom, nevjerojatni opozivajući kreten je onaj tip osobe koja će vam reći što joj je na umu, ali umjesto da to samo kaže, povući će svoju izjavu riječima "samo se šalim", iako se ne šali. Zna što govori i zašto to radi. Iako biste najradije gledali kako taj kučkin sin umire u snu gušeći se dimom, dio vas ne može da se ne diviti ingenioznosti njegove tehnike. Pederčina je našao način da kaže što hoće a da se ne mora bojati osvete, poput vojnog bombardera pod okriljem noći s tehnologijom prikrivanja, s kamuflažnom bojom i zrakama nevidljivosti koje može ispucati kako bi postao nevidljiv.

— DJ BUDALA: On je jedini tip u uredu koji odbija donijeti slušalice na posao. Umjesto toga slušat će isti usrani album cijeli dan na kompjuterskim zvučnicima, uvijek ispočetka dok to više ne budete mogli podnijeti i od muke ćete si izgristi lice. Čak i ako vam se sviđa album koji sluša, pjesme stalno prekida zvuk dolaska mobilnih poruka i e-mailova koje dobiva svakih nekoliko sekundi tako da su pjesme zauvijek uništene, a ako to nije dovoljan razlog, činjenica da DJ Budala ima sličan glazbeni ukus kao i vi trebala bi biti dovoljna da prestanete slušati taj album ako ne i cijeli glazbeni pravac.

S engleskog prevela Margareta Matijević Kunst.
Ulomci knjige *The Alphabet of Manliness*, Citadel Press 2006.

W

AN

G

AO

O

WANG XIAOBO

KATARINA PEOVIĆ VUKOVIĆ

Wang Xiaobo. U ljubavi i ropstvu.

¶ Rodoljublje je posebna vrsta nastrane ljubavi. Rambo je tražio da ga zemlja barem *voli onoliko koliko on voli nju*. No zemlja nije mogla uzvratiti toliku ljubav, jer je Rambova ljubav veća od života. Disidentstvo je još nevjerojatnija ljubav jer zemlja ne može uzvratiti ljubav ne zbog njezine kvantitete, već uopće – ne voli ga, nit ga je ikad voljela...

Nešto još nastranije je namirisao Wang Xiaobo. Wang piše o kineskim disidentima koji su svoj status stekli ne zato što ih zemlja nije voljela, već jer ih je voljela previše. Kina ne želi zbog njihovih uvrnutih pogleda jednostavno odbaciti svoje umjetnike, homoseksualce i feministice. Upravo suprotno, zemlja ih voli toliko da im želi pružiti drugu šansu – preodgoj služi kako disidenti shvatili i iskreno prihvatili tu ono/an/stranu ljubav čije bi odbijanje bilo samo ludo neznanje i nerazumijevanje.

Intelektualci-disidenti se vole vidjeti u podčinjenoj ulozi. No Wangove priče su projektili usmjereni u metu stereotipa. Ne može se reći da nije pročešljao sve problematične kineske teme: kulturnu revoluciju, konzervativizam, homoseksualnost, feminizam… što je Wangu bilo više nego dovoljno da stekne disidentski status. No njegove priče su razglednice iz Onostranosti – jednog orwellijanskog planeta na kojem se isprepliću ljubav i ropstvo, a seks i umjetnost postaju (još jednom) originalni izrazi bunta.

Većina Wangovih junaka su studenti i/ili umjetnici koje šalju na preodgoj na selo za vrijeme kulturne revolucije, a zatim zapošljavaju u tvornicama. Većina ih se zove Wang Er, što doslovno znači Wang Broj Dva (drugi sin), no autobiografski elementi služe samo kako bismo metaforu odgodili, pričekali s alegoričnim tumačenjima dok čujemo čitavu priču. (Očito je da priče nisu autobiografske jer je Wang u svoja umiksao i iskustva članova porodice i prijatelja.)

Ono što Wanga škaklja je dominacija i podređenost, odnos vladara i sluge kojim se zabavlja u noveli *2015* – sadomazohističkoj priči o ljubavi i kazni. *2015* (dio distopije *The Silver Age*) odvija se u radnom kampu na alkalskim poljima i prati nastran odnos umjetnika-zatvorenika i nadzornice-mučiteljice. Nadzornica naređuje umjetniku da ju voli, a njegovo će zatočeništvo trajati koliko traje i njezina suluda ljubav. Kada ljubav prestane – umjetnik će biti slobodan. Ali ljubav ne prestaje… Ovo nije priča o umjetnosti kao pobuni već metafora društvenog stanja – dobrovoljnoj i entuzijastičnoj podčinjenosti.

Wang je roden 1952., godine kada je njegov otac kao buržoaski element izbačen iz Komunističke partije, zbog čega ga je majka nazvala Xiaobo, što znači *mali val*. No prije nego li će Wang Xiabo, kao val poharati zemlju, trebao je odraditi "seljački preodgoj" u radnom kampu za umjetnike, što je iskustvo koje je utkao u priču *2015*.

Tako je i studija o muškoj homoseksualnosti ("Their World: A Study of the Male Homosexual Community in China") koju je Wang sa suprugom objavio 1980. godine poslužila kao predložak za dugu priču čije odlomke ovdje objavljujemo – "Sentiments Like Water". Ovu novelu o ljubavi pisca-disidenta i policajca skrivenih homoseksualnih sklonosti ekranizirao je poznati filmaš Zang Yuan, a kako ju je Wang pisao gotovo paralelno sa scenarijem, američki ju izdavači objavljuju pod naslovom filma "East Palace, West Palace".

Wang je od 1988., nakon povratka iz SAD, predavao na sveučilištu, da bi zatim postao jedan od prvih freelancera u Kini. Tek nakon njegove nagle smrti 1997. (u 45. godini života) počinje objavljivanje njegovih djela. Trilogija *Zlatno doba, Srebrno doba* i *Brončano doba* u Kini je prodana u osamdeset tisuća primjeraka. A njegovu slavu ilustrira i zbirka *The Running Dogs at Wang Xiaobo's Door* koju su obožavatelji inspirirani Wangovim stilom objavili na 5 godišnjicu njegove smrti.

Priče koje objavljujemo dio su zbirke *Wang in Love and Bondage*, prvog prijevoda Wangovih djela na engleski jezik.

WANG XIAOBO

2015

(ODLOMCI)

¶ U prošlom je stoljeću postojala velika tvornica alkalija blizu mora Bo, poznata po svom čistom alkaliju Triangle Branda. Sve do današnjeg dana, kad prolaziš predjelima Lutaia još uvijek možeš vidjeti gomilu sivih tvorničkih zgrada. Kako je proizvodnja amonijak sode gutala previše električne energije, tvornica alkalija se zatvorila. Onda se alkalij potreban ljudima morao iskapati s alkalijskih polja. Težak je to posao, ali srećom postoje ljudi koji prave greške i mora ih se preodgajati pa se taj posao prepušta njima. Osim njih, potrebni su i neki nevini ljudi koji će ih čuvati. To je uvod u ovu priču. Moj je ujak preživio radni logor tako da nije lako reći što će biti s njim. U svakom slučaju, moj je ujak kopao alkalij na alkalijskim poljima, a moja ga je ujna čuvala. Polje alkalija nije daleko od Lutaija. Kad god bih prolazio kroz Lutai, vidio bih te prazne sive tvorničke zgrade. Bezbroj morskih ptica ulijetalo je i izlijetalo kroz ogromne rupe s kojih su uklonjeni prozori i vrata. Zaklanjale su nebo i prekrivale tlo. Napuštena je tvornica postala ogromni ptičarnik, a ljudi glava obrijanih poput bundeva i nogu okovanih lancima ulazili bi i izlazili noseći lopate i tačke. To je značilo da se prisilni rad nije sastojao samo od iskapanja alkalija nego i od struganja ptičjih govana. Osim što se može upotrijebiti kao gnojivo, čuo sam da se ptičji izmet može koristiti i kao aditiv u hrani. Naravno, mora se preraditi – ne može se jesti nepreređen.

Kad god sam išao na polje alkalija vozio sam se u autobusu s plavim krovom. Nema puno razlike između riječi “tvornica” i riječi “polje”, ali nisu se nalazili na istom mjestu. Autobus je štropotao uz napuštenu prugu ispuštajući tamni dim kroz svoj dugi željezni dimnjak. Ako bi se na pola puta autobus pokvario, svi su morali izaći i pogurati. Putnici bi izašli na cestu pogurati autobus, a vozač bi ostao sjediti u autobusu da popravi motor. U nekoliko nesretnih prigoda morali smo ga gurati sve do našeg odredišta. Prolazili bismo kraj niza praznih željezničkih stanica, zapuštenih skretnica i prilično ružnih zahrđalih tračnica. Zidovi željezničkih stanica bili su išarani sloganima, kao “Čuvajte svu željezničku opremu”, “Krađa željezničke opreme strogo će se kažnjavati”, i tome slično. Ali svi su prozori i vrata bili ukradeni. Ostale su ljušture zgrada, kao lubanje u kojima su živjeli ježevi, šišmiši i divlji zečevi. Ježevi su sivi i imaju dva para krivih nogu. Zavidim im na njihovom načinu života: uludo troše vrijeme, traže hranu, a u međuvremenu uživaju na suncu. Sve dok izbjegavaju svog prirodnog neprijatelja lasicu. Svaki put kad bih došao na polje alkalija, čarape bi mi bile pune hrđe. Stvarno mi nije bilo jasno kako je hrđa mogla doprijeti unutra.

Kad bih išao na polje alkalija posjetiti mog mladog ujaka, uvijek sam se osjećao pomalo čudno. Moji mladi ujak i ujna bili su par. Bez obzira na to koga sam mislio posjetiti, nije se činilo ispravnim. Ako sam htio posjetiti oboje, izgledalo bi kao da sam polusvijet; ako nisam mislio posjetiti ni jedno od njih, čemu ići onda? Jedina mi je utjeha bila da smo i ujak i ja bili umjetnici; u redu je ako jedan umjetnik posjeti drugog umjetnika. Ali to je stvorilo veliki problem: ja nisam znao što je umjetnost ili umjetnik. U tom slučaju tvrditi da smo i ujak i ja umjetnici nije bilo baš uvjerljivo.

Pruga je vodila s alkalijskog polja sve do središta šatorskog naselja. Šatori su bili okruženi bodljikavom žicom, a nadzirala su ih dva drvena stražarska tornja. U sredini naselja bilo je odlagalište otpada, zatrpano žutom glinom i kamenjem. Kamenje bi u podne blještalo kao ostaci lede-

njaka. Autobus bi stao pravo usred ranžirnog kolodvora posred kojeg je opet stajala drvena platforma. Na prvi se pogled nije vidjelo koja je svrha platforme. Čim je došao, mog su ujaka tražili da legne na prednji dio platforme i ispruži noge. Onda su dograbili par velikih okova i pričvrstili mu ih na njih. Kad su završili sa zakivanjem, bilo je jasno zašto je platforma tamo. Glavni se dio okova sastojao od željeznog lanca dugog nekoliko metara i teškog dvadesetak kila. Ležeći na tlu i gledajući veliki željezni lanac moj je ujak pomislio da pretjeruju. Također je pomislio i da je lanac prehladan pa je rekao, Dozvolite da se obratim, je li ovo potrebno? Ja sam naslikao samo nekoliko slika. Moja je mlada ujna rekla, Ne brini. Pitat ću nekoga. Ubrzo se vratila i rekla, Užasno mi je žao, Zatvoreniče Wang. Nema manjeg lanca – rekao si da si naslikao samo nekoliko slika. Ovdje je netko tko je napisao samo jednu pjesmu. Kad je to čuo, moj ujak nije imao što za reći. Kasnije su mom ujaku odrezali njegovu dugu kosu do koje mu je bilo jako stalo i pretvorili mu glavu u sijalicu. Što se tiče njegove kose moram dodati još nešto: premda mu je glava sprijeda bila ćelava, stražnji dio glave ostao je raskošan. Zbog toga je moj je ujak izgledao kao neka *konzerva* iz dinastije Qing, prilično jedinstvenog stila. Kad je šišanje bilo pri kraju, izgledao je kao priprost, iskren čovjek. Sav očajan, moj je ujak zavikao u pomoć, Drugarice! Drugarice! Oni briju moju glavu. Zašuti, Zatvoreniče Wang, povikala je moja ujna. Trebaju li možda mene brijati umjesto tebe? Moj ujak nije imao izbora nego da zašuti. Koliko god moj ujak bio pametan, u tom je trenutku već trebao shvatiti da je nešto krenulo poprilično krivo. Upravo se tada trebao držati svojih izjava ljubavi mojoj ujni. Da sam bio na njegovu mjestu, bio bih učinio isto. Ne bih promijenio svoj iskaz makar me na smrt tukli.

U okviru radnog preodgoja mog ujaka na poljima alkalija, moj je ujak morao iskapati alkalij svaki dan. Prema onome što je rekao kasnije, ovako je to tada izgledalo: na sebi je imao plavi kaput potstavljen starim krpama, vukao je velike okove i nosio je pijuk na ramenima hodajući po snježno bijeloj površini alkalija. Vjetar je bio jak, a sunce zaslijepljivalo bijelinom. Ako nisi imao sunčane naočale, zaslijepila bi te bijelina – svjetlo se odbija od alkalija jednako kao i od snijega. Iz mog opisa maločas znate da moj ujak nije imao sunčane naočale, tako da je hodao zatvorenih očiju. Za njim je išla moja mlada ujna u vunenoj uniformi, visokim kožnim čizmama i pištoljem za opasačem – sve je to davalo herojski štih njenom držanju. Izvukla je vezice svog šešira i zavezala ih ispod brade. Nakon nekog je vremena rekla, Stani, Zatvoreniče Wang! Ovdje nema nikoga. Sada možeš skinuti okove. Moj je ujak čučnuo odšarafiti okove i rekao, Dozvolite da se obratim, ne mogu ih odšarafiti. Vijak je zahrđao. Moja je mlada ujna rekla, Glupi idiote! Ujak je rekao, Šta sam ja kriv? I sol i alkalij su se uvukli unutra – htio je reći da bi svako željezo brzo zahrđalo od soli i alkalija. Moja je ujna rekla, Pišaj na okove! Bit će ih lakše odšarafiti kad budu mokri. Moj bi ujak rekao da ne može pišati. On je zapravo gadljiv i nije htio dirati urinom smočene vijke. Moja je mlada ujna oklijevala trenutak i rekla, U stvari, ja moram pišati – ali nema veze, idemo dalje. Moj se ujak ustao, stavio pijuk na rame i nastavio hodati. Na snježnobijelom polju alkalija nije bilo ničega osim nešto žutesasušene trstike. Hodali su tako i hodali, a onda je moja ujna rekla ujaku da ponovo stane. Otkopčala je opasač, objesila ga mom ujaku oko vrata, otišla do trstika i čučnula pišati. Onda su krenuli dalje. U tom trenutku

moj ujak nije nosio samo pijuk nego i opasač oko vrata, pištolj u jednoj ruci, štap za stoku u drugoj i poprilično je teturao – vrlo bizarna scena. Naposljetku je moj ujak pronašao debeli sloj alkalija. Skinuo je svoj plavi kaput, raširio ga po tlu, položio opasač kraj kaputa, a onda se pomaknuo dalje, zamahnuo pijukom i počeo komadati alkalij. Moja je mlada ujna kružila oko njega škripučući i odmjeravajući štap za stoku u svojim rukama. A onda je zastala, izvadila crvenu svilenu maramu iz lijevog džepa i zavezala je oko vrata; iz svog desnog džepa izvadila je sunčane naočale i stavila ih na nos. Zatim je otišla do kaputa, skinula svu odjeću, rasprostrla svoje blijedoputo tijelo i počela se sunčati. Ubrzo je njeno svijetlo tijelo pocrvenilo. U međuvremenu je mom ujaku curio nos i trpio je hladan vjetar zamahujući pijukom po alkaliju. Tu i tamo bi ga moja mlada ujna lijeno zazvala, Zatvoreniče Wang! On bi bacio pijuk u stranu, požurio prema njoj zvekećući lancima i rekao, Dozvolite da se obratim, Zatvorenik Wang vam je na raspolaganju. No, moja ga ujna nije zapravo trebala; samo je htjela da je on gleda. Slinavoga nosa, moj se ujak morao sagnuti, škiljiti na hladnom vjetru i dugo joj se diviti. Onda ga je moja ujna upitala kako mu izgleda. Moj je ujak rukavom obrisao svoj slinavi nos i promumljao tihim dubokim glasom, Lijepi ste! Lijepi ste! Moja je mlada ujna bila vrlo zadovoljna pa je rekla, Dobro, nisi li me dovoljno dugo gledao? Vrati se sada na posao. Moj je ujak tad potrčao zvekećući lancima i mislio: Što ona misli time "Nisi li me dovoljno dugo gledao?" Ja nisam tražio da je gledam! Da si uštedim svu tu trku amo-tamo, trebao sam ponijeti teleskop sa sobom!

Što se tiče promatranja žena teleskopom, tu se ima što reći o mom ujaku. U svom je stanu imao razne vrste teleskopa – Zeiss, Olympus i Battery Commander kupljen od bivših Sovjeta. Često bi se nadvijao nad teleskopima gledajući ih po pola sata u maniri Maršala Žukova iz Sovjetske armije. Kažu da plaši i užasno zbunjuje ako si dugo pod takvom prismotrom. Djevojke iz njegova susjedstva bi često bile tako smetene da bi hodajući iznenada udarile u uličnu svjetiljku. Kasnije su nosile kišobrane kad bi izlazile van tako da ih moj ujak odozgo nije mogao vidjeti. Sada se moja mlada ujna izležavala tamo dopuštajući mu da je gleda, bez kišobrana, a moj ujak nije htio gledati. To se zove ne znati da ti je dobro.

Moj je ujak bio potišten na polju alkalija, ali moja se mlađa ujna osjećala sasvim dobro. Nakon što se nauživala sunca obula bi čizme i šetajući po hladnom zraku došla do mog ujaka te rekla, Zatvoreniče Wang, idi se i ti malo sunčati. Daj meni da malo kopam alkalij. Nakon što je to rekla, uzela je pijuk i počela kopati. U međuvremenu, moj je ujak legao na plavi kaput. Ako bi traktor za prijevoz alkalija prolazio onuda u daljini, ljudi na traktoru bi joj dovikivali. Dovikivali bi joj zato što moja mlada ujna nije imala ništa na sebi osim crvene svilene marame oko vrata, sunčanih naočala na nosu i naježene kože po cijelom tijelu. Bilo je dosta traktora koji su se kotrljali pustopoljinom i izbacivali tamni dim kao parobrodi iz devetnaestog stoljeća. Nebo je bilo tako plavo da je izgledalo gotovo purpurno, vjetar hladan poput vode, alkalij bijel i sjajan, a zrak toliko suh da je pretvarao kožu u papir. Moj je ujak zatvorio oči želeći sanjariti na suncu – pokoreni uvijek vole sanjariti. Imao je tada trideset i osam godina. Ispružio se i zaspao.

Nakon nekog vremena moja ga je ujna trknula i rekla, Ustaj, Zatvoreniče Wang. Tako se ne sunča! Dobit ćeš osip ako ostaneš tako umotan.

Mislila je na to što je moj ujak spavao potpuno obučen na suncu. S obzirom na to da su bili vani na smrzavajućim temperaturama, to što je rekla i nije baš bilo istina. Moja se mlada ujna nagnula i povukla njegove hlače sve do okova. Ako je moj ujak ikad izgledao osam metara dug, to je bilo tada. Onda se opet sagnula ludjački otkopčavajući četiri dugmeta na njegovom otrcanom kaputu i raširila ga do kraja. Moj je ujak otvorio oči i vidio kako ga jaše zacrvenjena žena s crvenom maramom oko vrata i kosom koja leti kao griva divljeg konja. Ponovo je zatvorio oči. Premda su ovi postupci imali seksualni prizvuk, mogli su se protumačiti i kao briga odgojitelja za zatvorenika – možete biti sigurni da hrana u logoru nije bila dobra. Pustiti ga da dobije malo sunca bi ga opskrbilo dodatnim vitaminom D i spriječilo nedostatak kalcija. Kad je bila gotova, moja je mlada ujna sjahala s mog ujaka, sjela kraj njega, izvadila kutiju cigareta iz džepa uniforme i stavila jednu u usta. Čim je uzela upaljač otporan na vjetar i krenula pripaliti, predomislila se. Potapšala je mog ujaka dlanom i upaljačem po prsima i rekla, Ustani Zatvoreniče Wang! Ti ne poznaješ bonton? Čuvši njen glas, moj je ujak ustao, jako se nagnuo prema njoj i zapalio joj cigaretu. Kasnije, kad god bi moja ujna imala cigaretu u ustima, moj bi ujak krenuo rukom, zatražio upaljač i rekao, Dozvolite da se obratim, sad znam bonton!

Kasnije, moj je ujak ležao na alkalijskoj ledini izvrnutih nogu i ruku. Vjetar je puhao skupljajući izlomljene komadiće alkalija koji su padali po njegovoj koži i palili kao žeravica. Krhotine bijelog alkalija nestajale su u malim crvenim točkama posvuda po tijelu. Moja mu je mlada ujna u usta stavila ostatak cigarete i on je nastavio pušiti nakon nje. Zatim se popela na njega kako bi vodila ljubav s njim dok joj je grimizni šal letio uz kosu. Kako je moj ujak udisao i izdisao, tako mu je dim izlazio na nos i usta. Kasnije je podigao glavu kako bi pogledao dolje i upitao je, Dozvolite da se obratim, trebam li staviti kondom? Ali moja je mlada ujna rekla, Samo lezi. Brini svoja posla. I tako je on legao natrag gledajući kako se oblaci raspršuju po nebu. Moja mu je mlada ujna potapšala lice; okrenuo se i pogledao je, Dozvolite da se obratim! Zašto ste potapšali moje lice?

Moj je ujak bio frivolna osoba. Nakon života na alkalnim poljima, postao je ozbiljan i čvrst. To je imalo veze s mjestom priče. Bilo je to ogromno polje alkalija s muljevitom crnom površinom urušenom u sredini i okruženom ogradom od bodljikave žice. Unutar tog urušenog dijela nalazili su se deseci redova šatora razdvojenih jarkom po sredini uz koji su išle vodovodne cijevi. U sumrak moj bi ujak s ostalim zatvorenicima radnog logora tamo prao svoju posudu za jelo. Voda iz cijevi je bila lužnata, pa je posude za jelo bilo lako očistiti. Moj su ujak i ujna obično ručali u svom šatoru. Bio je to šator od čvrstog platna sa žaruljom postavljenom u sredini. Moja je mlada ujna zapovjednički sjedila na složenoj posteljini i jela svoj ručak uspravne glave i račvasto ispruženih nogu; njena posuda za ručak sadržavala je bijelu rižu, srce kupusa i nekoliko komada kobasice. Moj je ujak sjedio na stolici za sklapanje i jeo svoj ručak prekriženih nogu i spuštene glave; njegova je zdjelica sadržavala ustajalu rižu i stari kupus bez imalo kobasice. Moja mlada ujna je zamukala i moj ujak joj je pružio svoju zdjelu. Dala mu je svoje kobasice i on je uzeo svoju zdjelu natrag te nastavio jesti. Onda ga je moja mlada ujna bijesno pogledala. Požurila se progutati rižu u ustima i rekla, Zatvoreniče Wang, ne znaš reći ni "hvala"? Moj je ujak odmah

uzvratio, Da, hvala! Moja ujna je upitala, Kome zahvaljuješ? Moj je ujak oklijevao trenutak, a onda rekao, Zahvaljujem tebi, starija sestro! Moja je mlada ujna zašutjela, iz razloga što je moj ujak bio petnaest godina stariji od nje. Kad su završili s jelom moja je ujna udarila u posudicu i rekla, Zatvoreniče Wang! Mislim da će biti bolje ako me nastaviš zvati "Drugaricom". Moj se ujak složio, uzeo njihove posude i izašao van oprati ih. Moja je ujna opet zašutjela. Osjećala se jako dobro, toliko dobro da su joj se slabine počele tresti od smijeha. Smatrala je mog ujaka jako zabavnim, smatrala je i sebe zabavnom, a njihov život još zabavnijim; što se tiče mog ujaka, on nije smatrao ni sebe niti moju mladu ujnu zabavnim, a ovakav život smatrao je bijednim. Ipak, još uvijek je volio moju mladu ujnu jer nije imao drugog izbora.

U ovom trenutku priča mog ujaka završava ovako: kad se vratio s pranja njihovih posuda za ručak već se bilo smračilo i zapuhao je vjetar. Stavio je njihove posude u vreću, objesio je na zid i onda zatvorio vrata šatora. Takozvana vrata šatora bila su samo platnena zavjesa s trakama sa strane koje su se mogle zavezati za šator. Moj je ujak zavezao svaku pojedinu traku i okrenuvši se ugledao uniformu moje mlade ujne razbacanu po podu. Pokupio je dijelove uniforme, sve ih složio i stavio na drvenu policu u kutu. Nakon toga je stao posred šatora u stavu mirno. U tom se trenutku moja mlada ujna bacila pod pokrivač licem nadolje čitajući knjigu kraj male stolne lampe. Nedugo nakon toga sijalica u šatoru je zatreperila nekoliko puta i ugasila se, ali stolna lampa moje ujne je i dalje svijetlila – radila je na baterije. Ujna je rekla, Zatvoreniče Wang, vrijeme je za krevet! Moj je ujak skinuo svu odjeću, uključujući i okove koji su zahrđali tijekom dana. Ali moj je ujak imao mali ključ baš kao stvoren za otključavanje okova. Nakon toga je stao u stav mirno, ovaj put gol, tresući se od hladnoće dok je šator podrhtavao od vjetra. Kad mu je nos počeo curiti morao je prijaviti, Dozvolite da se obratim, spreman sam. Moja je mlada ujna odvratila ne pogledavši ga, Spreman? Onda dođi. Što se glupiraš? Moj je ujak na prstima dotapkao do kreveta, uvukao se pod pokrivače i privukao se uz moju mladu ujnu – u šatoru je bilo samo jedno sljedovanje deka. Kako moja mlada ujna nije imala ništa na sebi uzdisala je kroz zube kad bi je moj ujak dotaknuo. Zbog toga je pomislio kako joj treba dati mjesta. No ona mu je rekla, Bliže, glupane! Nakon što je moja mlada ujna napokon pročitala odlomak, zavrnula je stranicu, ugasila svjetlo i okrenula mom ujaku lice, skupa s grudima, donjim trbuhom, pubičnim dlakama, i ostalim. Rekla je, Zatvoreniče Wang, zagrli me! Zar nemaš ništa za reći? Moj si je ujak pomislio: Pa, mrak je. Reći ću bilo što, samo da me opet ne zaveže u zahodu. I tako je rekao, Volim te, drugarice! Ona je rekla, Vrlo dobro. Što još? Moj ju je ujak počeo ljubiti i njihova su se tijela ispreplela u mraku. Moja mi je mlada ujna jako voljela prepričavati takve anegdote, ali kad god bih je slušao, postajao bih sve tjeskobniji: odluka o tome kad će moj ujak izaći odatle, i hoće li uopće izaći, ovisila je o njoj. Ako bi na kraju uspio izaći van i naučio slijediti neka pravila, to ne bi bilo tako loše. Ali moja je mlada ujna rekla, "Ako me ne može uvjeriti da me voli, nikad neće otići odavde."

Sad mogu reći da je moj ujak trpio nepravdu zbog svog slikanja. Samo zato što nitko nije shvaćao njegove slike, proglašen je nerazumljivim. U dinastiji Qing pjesnik je zapisao, "Hladni povjetarac ne poznaje riječi, zašto se onda poigrava stranicama knjige?" To je ljude navelo da pomisle kako je on nerazumljiv te su ga odveli na gubilište i isjekli na komade. U prošlom stoljeću pisac Milan Kundera rekao je: Kad čovjek razmišlja, Bog se smije. Taj je Bog vrlo nerazumljiv. Jednom sam citirao tu Kunderinu rečenicu i rukovodilac me čuo. Rekao je, Moramo osuđivati tog Boga dok se svima ne smuči! Kasnije mi je rekao da je mislio da govorim o nekome tko se zove Bog. Ukratko, optužba protiv mog ujaka glasila je "nerazumljiv." Da nije bio nerazumljiv, ne bi nikad imao ovoliko problema.

Na alkalijskom polju, razlog zbog kojeg je moja ujna tamo držala mog ujaka i nije ga htjela pustiti također je bilo to što je nerazumljiv. Rekla mi je da je upoznala mog ujaka na satu matematike. Moj je ujak počeo gubiti kosu nakon testova inteligencije, osim toga, nije smislio nikakav brzi način za izlazak odtamo. Iz ta dva razloga bio je loše raspoložen, a kosa mu se na potiljku nakostriješila kao ježu bodlje. Na satu je bio loše volje, bijesno je pogledavao, škrgutao glasno zubima i počesto grizao svoju olovku jedući je kao da je bila šećerni štapić. Onda bi s krajeva usana obrisao komadiće grafita i potpunio zamrljao usta. Pojeo je svih sedam olovaka koje je dobio za svaki predmet. Moja je mlada ujna smatrala da izgleda zastrašujuće i često ga podsjećala, Zatvoreniče Wang, nisam ja uzela tvoju dozvolu, zašto me tako gledaš? Moj bi ujak odmah došao k sebi, kao iz sna. Ustao bi i odgovorio, Žao mi je, Drugarice! Vrlo si lijepa! Volim te! Zadnja mu je rečenica baš u tom momentu pala na pamet. Moj je ujak uvijek imao dobro podmazan jezik i nije se mogao promijeniti čak ni nakon što je otišao u Umjetnički institut za preodgoj. Rekao sam svojoj mladoj ujni da je uistinu vrlo lijepa. Odgovorila je, Da, da. Onda se nasmijala, Lijepa sam. Ali bilo je neumjesno od njega da to kaže. Kasnije mi je rekla da iako je još bila mlada, već je bila prepredena veteranka. U Umjetničkom institutu za preodgoj kad god bi student dao kompliment odgajatelju, imao je sumnjive motive za to. Trebao je biti kažnjen zato što joj je izjavio ljubav. Nikad nisam vidio moju mladu ujnu da je udarila mog ujaka, ali sudeći po izrazu njihovih lica, to se vrlo vjerojatno i dogodilo.

Moja je mlada ujna također rekla da su joj se u Umjetničkom institutu za preodgoj izdosađivani studenti često pokušavali ulizivati. Ona bi ih uvijek udarila kad god bi pokušali takvo nešto. Iz nekog razloga moj se ujak činio drugačijim od ostalih. Njima dvoma je bilo suđeno da budu zajedno. Dokaz njihove sudbinske povezanosti bilo je to što kad god je moja ujna vidjela njegove slike, osjećala se nedokučivom i vrlo napaljenom. Jednom smo nas troje, moj ujak, moja ujna i ja ležali na alkalijskom polju. Moja se mlada ujna sunčala ležeći na trbuhu, na raširenom najlonu; moj je ujak ležao potpuno obučen, kao leš, osim što su mu oči bile otvorene, fokusirane na vrh njegova nosa. Tijelo moje mlade ujne izgledalo je vrlo lijepo, ali nisam se usudio pogledati je. Bojao sam se da bi ujak mogao biti ljubomoran. Izgledao je užasno. Htio sam ga utješiti, ali nisam se usudio jer nas je moja mlada ujna mogla optužiti za urotu. Koja čudna situacija! Bilo je čudno samo i zamisliti je.

Moja je mlada ujna rekla da joj se sviđaju slike mog ujaka. Umjetnički institut za preodgoj je dobio neke od njih od policije u Lijiakouu. No, slike su zauzimale previše mjesta pa ih je Institut odlučio baciti u smeće. Moja ih je mlada ujna sve zatražila i smjestila u svoj dom. Kad nikoga nije bilo u blizini, gledala bi ih. Prema tome, nije bila slučajnost to što je moja mlada ujna čuvala mog ujaka na putu za alkalijsko polje. Kao što izreka kaže: Bolje da ti lopov nešto ukrade nego da te ima na pameti. Moja je mlada ujna imala mog ujaka na pameti dugo vremena. To je moj zaključak, no moja je mlada ujna drugačije mislila: Bio je to bog umjetnosti, Apolon, koji nas je spojio. U tom je trenutku gurnula mog ujaka i upitala: Je li Apolon bog umjetnosti? Moj je ujak odgovorio, Ne znam tko je on. Glas mu je bio tih i dubok. Zvučao je kao moj mrtvi rođak koji se vratio u život.

Često sam išao na alkalijsko polje, i svaki put bih rekao mojoj mladoj ujni da je moj ujak voli. Kad bi moja mlada ujna to čula, oči bi joj se zazlatile i rekla bi, Voli me? Dobro! Onda bi prasnula u smijeh što me tjeralo da posumnjam u njene riječi. Da je to mislila, ne bi se toliko smijala. Da se radilo o nekoj drugoj ženi, ne bi bilo bitno kako se osjećala. No, moja je mlada ujna držala život mog ujaka u svojim rukama, a ja sam osjećao da je moja odgovornost oraspoložiti je. Stoga sam pokušao drugačiji pristup, Kako bi se osjećala da te moj ujak zapravo ne voli? Upitala je, Zapravo me ne voli? To je isto u redu! Onda se opet nasmijala, učinilo mi se, zlokobnim cerekom. U toj smo stvari došli u ćorsokak pa je bilo vrijeme da pokušam nešto drugo.

Jednom sam donio cijelo čudo novinskih izrezaka mom ujaku – Japanci su odnijeli njegove slike u Pariz i organizirali izložbu, što je izazvalo senzaciju. Izložbu su nazvali "2010 – W2" i nisu otkrili slikarev identitet, što je bio jedan od razloga senzaciji. Sve su se novine složile da je vizualni dojam tih slika bio nevjerojatan; a samo ih je nekolicina mislila da su to bila velika djela. Na ulazu u izložbeni prostor slika poludjelog magarca dominirala je cijelom izložbom. Čak i netko s dobrim osjećajem za ravnotežu osjećao bi vrtoglavicu nakon pet sekundi gledanja u nju. Dogodilo se da je netko od posjetitelja imao Ménièreov sindrom. Kad je pogledao u sliku, osjećao se kao da se nebo i zemlja okreću udesno, a njegovo tijelo ulijevo – ni dizalica ga ne bi zadržala na mjestu. Onda su ga odveli do druge slike koja je izgledala kao ludi konj, a tu je osjetio kao da se nebo i zemlja okreću ulijevo pa je napokon uspio ostati uspravan. Onda se okrenuo i otišao kući; tri dana nije mogao ništa jesti, a piti je mogao samo malo ledene vode. Usred izložbenog prostora visila je slika koja bi ljudima nakon što bi je vidjeli, potjerala svu krv u glavu. Bio to muškarac ili žena, star ili mlad, svima bi im se digla kosa, osim muškarcima koji su bili ošišani na centimetar. Plavokose ljepotice s raspuštenom kosom ubrzo bi izgledale kao klauni s ušiljenim šeširima. U isto vrijeme bi se posjetiteljima izvrnule oči pokazujući očne jabučice. Čovjek s aterosklerozom odmah je doživio srčani udar. Druga je pak slika imala takav učinak da su ljudi mislili da su im svi unutarnji organi krenuli prema dolje; uspravnim mladićima bi se objesila ramena, a muškarcima s bruhom činilo se kao da im s prepona visi termofor. Ljudi su nagađali sve i svašta o identitetu umjetnika pod imenom "W2", neki vjerski vođe već su odlučili proglasiti ga huliteljem, Sotoninim miljenikom, i naredili smaknuće. Ubili su neke Williamse, Weberse i Willise te su pokušali ubiti

ljude koji su slikali za Svjetsku zdravstvenu organizaciju (WHO), a čak su i West Point natjerali da promijeni ime. U to vrijeme nikome od njih nije palo na pamet poubijati sve Kineze koji su se prezivali Wang. U Kini ima sto milijuna ljudi s tim prezimenom, što odgovara populaciji neke velike zemlje. Ne vjerujem da bi se usudili riskirati. Pokazao sam te izreske mojoj mladoj ujni kako bi shvatila da je moj ujak veliki umjetnik i da treba biti dobra prema njemu. Moja je mlada ujna rekla, Odlično! Odlično! Da nije veliki umjetnik, zar bih ja bila zadužena za njega? Kasnije, kad sam odlazio, moj ujak je iskoristio priliku kako bi me trknuo. Tako mi je pokušao reći da hvaljenje njegove umjetničke veličine pred mojom mladom ujnom nije bilo dobro za njega. Kasnije je bio bolestan kao pas i nije me više imao snage trkati.

Dok sam ja bio opsjednut spašavanjem mog ujaka, on je polagano propadao na alkalijskim poljima. Isturenih usana i upalih obraza nalikovao je na majmuna. Moja se mlada ujna također zabrinula i tražila me da donesem konzervirane hrane iz grada, posebno je htjela konzervirano meso u limenkama od pet kilograma. Stavio sam ih u torbu za plac i objesio oko vrata, po jednu na svaku stranu. To je izgledalo dosta blesavo. U autobusu, na putu za alkalijsko polje, ljudi su rekli da izgledam kao Pigsy* opasan mačem – vojnik odrpanac. To konzervirano meso se uglavnom koristilo u restoranima sitno isjeckano kao hladni narezak; ako si gutao velike komade, bilo je jako masno i teško za progutati. Kad je moja mlada ujna otvorila konzervu u šatoru, moj je ujak legao kraj nje i počeo povraćati. Zagrabila je komad mesa i nagurala ga u usta mog ujaka. Brzo je bacila žlicu u stranu, jednom rukom pokrila usta mog ujaka, a drugom mu pritisnula grlo. Buljila je u njegove oči i govorila, Jedan, dva, tri! Gutaj! Kad je završila s kljukanjem mog ujaka, moja je mlada ujna bila natopljena znojem. Obrisala je ruke i rekla, Ti, mladiću, saznaj gdje se prodaju one mašine za šopanje pataka. Usne mog ujaka su otekle i tada stvarno izgledale kao pačji kljun.

S obzirom na to da na alkalijskim poljima nije jeo kako treba, a bio je i depresivan, moj je ujak patio od impotencije. Ali moja je ujna znala što joj je činiti. Te anegdote mi je malo pomalo, donekle stidljivo, ujak sam ispričao. Moja je ujna štošta još znala dodati: Kad bi ležao na alkalijskom polju, ona mu se stvar držala mlitavo, kao skuhani taro**. Morao bi viknuti na nju: Mirno! Onda bi se uspravila, kao prerijski pas, povirujući glavom i pogledavajući oko sebe. Naravno, nitko osim moje mlade ujne nije mogao vikati na njegovu stvar. Stvar je jako dobro slijedila naređenja. Ne samo da je razumjela “mirno” i “na mjesto voljno”, nego je shvaćala i što je “nadesno” ili “nalijevo”, ili “naprijed marš”, i tome slično. Moj je ujak, naprotiv, imao problem u izvršavanju naređenja. On nije razlikovao lijevo od desnog; ako bi mu zapovjedio “nalijevo”, on bi se zasigurno okrenuo nadesno; kad bi stupao, zamahivao bi krivom rukom. Ali stvar nije imala takvih problema. Moja bi se mlada ujna uvijek smijala kad god bi se o tome pričalo govoreći da je stvar imala veći kvocijent inteligencije od mog ujaka. Ako je kvocijent inteligencije mog ujaka bio 50, stvar je imala IQ150, triput više. Prilično neuobičajen rezultat za spolni organ. Moja ga je ujna učila matematiku, ali nije mu još bila jasna. Zasad je znao samo kimnuti dvaput ako bi ga se pitalo koliko je jedan plus jedan. No, moja se mlada ujna pouzdavala u njegov dar za matematiku i

* Pigsy je mitološko biće iz poznatog kineskog romana Put na zapad autora Wu Chengena iz 16. stoljeća.

** Taro – tropska gomoljika

odlučila ga poučiti računanju. Poučavala je ona računanje i mog ujaka, ali on ga nije svladao. Do detalja je opisivala kako bi mališan oklijevao kad bi zapovijedila "mirno", od upitnika se pretvorio u uskličnik, i od sive boje poprimio žarko crvenu, kao američka jabuka. Rekla je da bi svaka žena bila dirnuta prizorom. A ja sam mislio da bi i muškarci osjećali isto.

Moja je mlada ujna još rekla: Umjetnik je doista umjetnik, čak mu je i alat drugačiji od ostalih – drugi muškarci sigurno ne posjeduju ovaj dar. Čuvši ovo, moj je ujak pocrvenio i rekao, Dozvolite da se obratim, molim vas, nemojte me vrijeđati. Vojnika možete strijeljati, ali ga nemojte posramljivati. No, moja je ujna samo slegnula ramenima i okrenula sve na šalu, Prestani s glupostima! Zašto bih te ubila? Dođi i poljubi me. Moj je ujak morao suspregnuti svoj bijes i poljubiti moju mladu ujnu. Nakon poljupca zaboravio je na uvredu. Mislim da je moj ujak izgubio žestinu koju je nekad imao, da je pomalo otupio, bar u blizini moje ujne. Čuo sam da kad bi moja ujna viknula "Mirno!", on bi priglupo upitao, Tko? Moja bi ujna rekla, "Voljno!", a on bi opet upitao tko treba biti voljno. U šatoru je moja ujna stišala svoj glas i rekla, Druže, krivim si putem krenuo... Moj bi ujak na trenutak blijedo gledao i upitao: Meni govoriš? Jesam nešto pogriješio?

Moja ga je mlada ujna zadirkivala: Čovjek ti se obrati, a ti odgovaraš poput psa. Ponekad bi pričala ujaku, a on uopće nije odgovarao. Morala bi mu potapšati lice, a on bi rekao nešto kao, Oprosti, Drugarice. Nisam znao da meni govoriš. Uznemirujuće je bilo to što su i moj ujak i njegova ona stvar imali isto ime, Wang Er. I moja je mlada ujna bila zbunjena te bi govorila, Vas dvojica zajedno ćete me u grob otjerati! Nakon nekog vremena moj ujak nije više znao koliko je sebstava imao.

Moj su ujak i moja ujna na alkalijskom polju došli do mrtve točke. Tada sam smatrao da su dva razloga za to. Prvi je bio taj što moja mlada ujna nije razumjela umjetnost; znala je samo kako ismijavati umjetnike. Da sam ja bio znao što je umjetnost i mogao joj to objasniti u nekoliko rečenica, ona bi vjerojatno bila pustila mog ujaka da ode.

Kad sam tek došao na koledž, bio sam toliko obuzet istinskim značenjem umjetnosti da sam stalno miješao strane svijeta. Ljudi bi me vidjeli kako kružim po sportskom igralištu; ako bi netko pokušao brojiti koliko sam krugova napravio, izgubio bi nit i otišao. Razmišljao sam i razmišljao, i zaboravio i na izlazak i na zalazak sunca. Ljudi bi me vidjeli kako sjedim na krovu u ponoć, pušim, bacam opuške dolje jednog za drugim – bilo je nevjerojatno da sam sjedio tako visoko jer sam patio od akrofobije. Djevojke su se zaljubljivale u mene zbog toga, govorile da ih podsjećam na Wittgensteina. Ali ja sam im uvijek odvraćao: Wittgenstein je nitko i ništa! Kad bi to čule, još više su me voljele. No ja sam bio prezauzet rješavanjem tog teškog problema a da bih se zaljubio i u jednu od njih, puštajući ih da odlepršaju od mene jedna za drugom. Kad se sad toga sjetim, žalim zbog toga, neke od njih bile su jako pametne; neke su bile jako lijepe; neke su bile i lijepe i pametne, što je bilo neuobičajenije. Što se tiče istinskog značenja umjetnosti, zato ljudi žele slikati, pisati poeziju i fikciju. Vjerovao sam da kao umjetnik prvo moram o tome jasno promisliti. Nažalost, do dana današnjeg odgovor nisam smislio.

Još uvijek žalim za vremenom kad sam bio prva godina fakulteta. Tada sam pisao seminarski iz fizike; pripremao se za prijamni iz povijesti; povremeno posjećivao ujaka; stalno razmišljao o stvarnom značenju

umjetnosti; sudjelovao u svim raspravama o bilo kojoj trendy temi u Pekingu; i uspijevao ukrasti malo slobodnog vremena od mog pretrpanog rasporeda kako bih ganjao jednu lijepu djevojku s biologije. U sred ljeta ta bi djevojka češljala svoju dugu kosu u konjski rep, nosila bijelu majicu kratkih rukava i suknju-hlače s prugastim uzorkom; kapljice znoja bi joj se često skupile na vratu i iza uha. Kad bih je sreo u studentskom domu, pozvao bih je da ide sa mnom u borovu šumu. Ona bi pažljivo stavila maramicu na borove iglice, sjela na nju i skinula svoje dokoljenke i kožne sandale. Ja bih do tad već bio smušen, zaboravljajući moju namjeru da nosom pomirišem kiseli miris s njenog vrata – sve su se cure slagale da imam krasan nos, zimi topao, a ljeti hladan. Zato nije imala ništa protiv da podigne rep i pusti me da pomirišem meku kosu s njenog vrata. Iz tog je kuta po siru mirisala. Na nesreću, često bih se sjetio da imam posla pa bih maknuo nos s njenog vrata i otišao u žurbi. Sjećam se da sam jednom osjetio težak miris nečega na njenim grudima. Prije nego sam shvatio što bi to moglo biti, iznenada sam se sjetio da moram stići na autobus u posjet ujaku; odjurio sam u žurbi. Kad sam je slijedeći put vidio izgledala je kao da će zaplakati i baciti mi u lice jelo koje je nosila. Ručak joj se sastojao od pola porcije mladog luka i pola porcije tofua, uz nekoliko deka riže. Listovi češnjaka su bili prekuhani, premekani; tofu je bio skuhan s puno začina koji su se pokvarili, malo gorak; riža je bila skuhana u posudi od nehrđajućeg čelika i onda izrezana na četiri dijela. Mrzim kad je riža tako pripremljena. Iz tog sam incidenta saznao o njenoj lošoj naravi i nekim drugim stvarima koje mi se nisu sviđale. Tako sam prestao razmišljati o njoj, osim što sam ponekad pomislio da ona možda još uvijek misli na mene.

Na polju alkalija, dok sam razmišljao kako da spasim ujaka, odjednom mi je sinulo da je istina o umjetnosti u njenoj nerazumljivosti. Ipak, taj odgovor nije značio ništa, jer nitko na svijetu nije znao što je nerazumljivost. Da je netko znao, onda to više ne bi bila nerazumljivost.

Drugi razlog zbog kojeg je moj ujak zapeo na polju alkalija je da nije bio umješan u ljubavi. Da je bio dobar u tome, onda bi bio uspio navesti moju ujnu da ga pusti. Po mom mišljenju, ljubav je bila vrst atletike; neki su ljudi mogli trčati sto metara u deset sekundi, a drugima je trebalo dvadeset za istu udaljenost. Mnogi od onih koji su bili u Umjetničkom institutu za preodgoj kad i moj ujak već su izašli van, šetajući ulicama ruku pod ruku s bivšim odgojiteljima; činilo se da su bili umješniji u ljubavi od mog ujaka. Tajna atletike je u vježbanju. I tako sam počeo vježbati, ne zato da bih spasio ujaka, nego da bih u budućnosti mogao spasiti sebe.

Nedavno sam sreo jednu ženu na proslavi godišnjice apsolventskog. Rekla je da me sjeća, a njena uspomena na mene bila je poetična. Prvo se je sjetila vjetra s početka ovog stoljeća, punog žute prašine. Pod žutom prašinom, listovi su se činili neuobičajeno zelenima. Između žutog i zelenog nalazio se dječak, umotan u prašnjavu samtenu odjeću, bezvoljno hodajući preko igrališta kao da je bolestan – taj dječak sam bio ja – premda na fakultetu nisam nikad bio bolestan. Ne znam zašto je rekla da sam izgledao bolesno. No, sudeći po onom što je rekla, radilo se o periodu prije nego sam počeo posjećivati polja alkalija.

Ta žena je moja kolegica, sad živi vani; mirisala je kao glacijalna octena kiselina iz boce, gotovo kao kisela bomba. U njenom poetičnom

prisjećanju najnezaboravnije u tim danima žute prašine bilo je lišće natopljeno zelenom bojom, a lišće je simboliziralo seks. Onda je spomenula sobicu i prozor. Prozor je bio povezan s matematičkim izrazom – radilo se o dva puta dva, što je označavalo četiri plohe stakla na prozoru; kvadrat, pokriven tkaninom crnocrvenog dezena. Vjetar je napuhao komad šarene odjeće iznad nenamještenog, uskog kreveta. Ležala je gola na plahti i jako se trudila rastegnuti svoje tijelo; drugim riječima, pokušavala je što više udaljiti svoju glavu od svojih nožnih prstiju; tako da je njen trbuh utonuo natrag u plahtu. Noge su joj sjale sivim sjajem. Neki miris je prožimao tu čudnu scenu, riblji miris; drugim riječima, miris svježeg muškog sjemena. Da mi je netko rekao da taj miris ima veze sa mnom, bio bih jako iznenađen. No, soba je bila u domu u kojem sam živio na drugoj godini faksa, a tamo sam živio sam. A što sam tamo radio, uopće se ne sjećam.

Ta žena je imala jako našminkane oči, kosu obojenu u prljavo plavu, i sad je težila nekih sto pedeset kila. Bilo mi je jako teško povezati s bilo kojom djevojkom iz moje prošlosti. Kako se sjećala moje sobe, čak i mog mirisa, nisam mogao poreći našu vezu. Također je rekla da sam, dok smo bili zajedno, bio tih, napetog lica, činilo se da stalno razmišljam o nečemu; onda bi iznenada moje sjeme počelo štrcati, toplo kao mokraća. Budući da sam tako rastreseno znao smočiti krevet, stalno sam joj nedostajao. Ali nisam zapamtio da sam močio krevet; osim toga, ako to nazivate ljubavlju – ja ću to sigurno poreći.

Na fakultetu sam jedno vrijeme išao na predavanja kao lud, dvadeset predmeta u jednom semestru. Nisam mogao biti na svakom predavanju, pa sam zamolio svoje kolege da nose walkie-talkieje sa sobom. Ja sam sjedio u domu i pratio sva predavanja preko raznih slušalica. Moja je soba izgledala kao centrala, a moje je lice postalo blijedo. Profesori su na mojoj katedri mislili da uzimam heroin i tjerali me da dam krv na testiranje. Kad su vidjeli da nisam narkoman, upozoravali su me: Čemu ta žurba da se diplomira? Najvažnije je biti dobar student. No, ja sam bio zauzet polaganjem završnih ispita, a onda polaganjem popravnih ispita. Kad sam išao polagati popravni iz latinskog, sličio sam na mrtvaca i profesor me pustio na ispitu, a da me nije ništa ni pitao. Onda sam se onesvijestio i završio na studentskoj poliklinici. Izludila me situacija mog mladog ujaka. Kad god bih se sjetio njegove nesreće, činilo mi se kao stotine kandži razdire moje srce.

Za vrijeme zimskih praznika čuo sam da je jedna cura s kemije slušala dvadeset i jedan predmet, jedan više od mene. Zbog toga sam se zaljubiou nju i čekao je svaki dan s buketom ispred njenog doma. Bila je to sićušna djevojka s debelim naočalama, ali oči su joj iza stakala bile jako velike, dvije Arhimedove krivulje koje su se stapale u krugove. Imala je bljedunjavo lice i ruke nalik na ptičje kandže, a bila je pomalo i grbava. Kasnije sam otkrio da su joj grudi bile ravne, ništa veće od mojih, samo par bradavica; ramena su joj bila mršava kao moja kad sam imao trinaest. Da sumiram, po dijelovima tijela iznad pupka i ispod koljena bila je dječak. Za odnose muškaraca i žena imala je čisto znanstveni interes, uvijek zapitkujući: Zašto je to tako? Rekao sam joj da je volim i da ne želim voljeti nikog drugog u ovom životu. Podigla je naočale i rekla: Zašto me želiš voljeti? Zašto ne želiš voljeti nekog drugog u ovom životu? Nisam znao odgovoriti na to pitanje pa sam predložio da vodimo ljubav. Kao

što je kasnije primijetila, vođenje ljubavi nije riješilo problem. Da sam je uistinu volio, ne bi mi trebao razlog. No, ljudi postanu sumnjičavi kad nemaš razloge. Stoga je zaključila da će joj svatko tko joj kaže da je voli biti sumnjiv. Nakon što je rekla to što je rekla, osjetio sam da je zapravo ne volim. Saslušala me, a onda podigla naočale i upitala: Zašto me više ne voliš? Zatim sam bez ponovnog razmišljanja osjetio da sam se opet zaljubio u nju. Tako smo se mi klackali. Kad je završio semestar, njeno se tijelo počelo razvijati. Kupila je par kontkatnih leća, pretvorila se u vitku ljepoticu i glupaču. Do tad se oko nje skupilo puno udvarača i ja sam izgubio interes.

S engleskog prevela: Draženka Kosić

WANG XIAOBO

Istočna palača, zapadna palača

(ODLOMCI)

– 1 –

¶ Mjesto odvijanja ove priče mali je grad na jugu, u kojem središnje mjesto zauzima maleni park, a u parku se nalazi policijska stanica. Jednog jutra, mladi policajac koji radi u stanici dolazi na posao, i ulazi u golemi glavni ured. Prije nego što zakorači u ured, čuje veselje i smijeh koji dopiru iz unutra; ulazi, i nailazi na tišinu koja je uperena u njega. Za vrijeme trajanja te tišine, u ruke mu je, nakon što je prešla iz ruke u ruku, predana jedna velika smeđa koverta. Policajac koji mu predaje kovertu dodaje: Xiao Shi, sačuvaj mi marke. Prosuđujući po rukopisu i po markama živahnih boja iz Hong Konga na koverti, Xiao Shi istog trena shvati od koga je. U toj sobi, pod upornim pogledima tih ljudi, bilo bi, naravno, bolje ne otvoriti odmah kovertu. No on ne može izdržati i otvara je. U koverti nema ničega osim tanke knjižice, među njenim stranicama nema ni pisamca, niti jedne riječi ispisane rukom na prvoj stranici. Nakon brzog prelistavanja knjige, Xiao Shi osjeti razočaranje. No upravo tada primijeti napisane riječi na koricama, "Za mog ljubavnika". Kad to vidi, duboko uzdahne, kao da je nešto sjelo na svoje mjesto. Pažljivo prelazi prstima preko riječi. Zatim zaključava knjigu u svoju ladicu i izlazi.

Što se tiče knjige, trebali bismo dodati da je ona došla od Ah-Lana. Njegovo je ime bilo ispisano na koverti, štampano u knjizi, samu je knjigu napisao Ah-Lan. Svi u sobi su vidjeli kako je Xiao Shi dobio knjigu od Ah-Lana, kako ju je brzo prelistao, kako je pohlepno promatrao riječi na naslovnoj strani, i kako je prelazio prstima preko riječi – sve se to odigralo tiho pod budnim očima svih prisutnih u sobi. Ljudi u sobi smatrali su da je Xiao Shi sentimentalan i odvratan. Većina bi se ljudi, svjedočeći tome, zadovoljila time i tu stala. Ako uopće postoji osoba koja bi mislila da to nije dovoljno, koja bi morala otvoriti Xiao Shijevu ladicu, izvaditi knjigu, i pokazati je svima u sobi, bila bi to Xiao Shijeva žena Dian Zi. Ona to i čini. Ona vadi knjigu, pažljivo je prelistava, i na koncu nalazi posvetu na prvoj stranici. Ona razgolićuje i razotkriva dio Xiao Shija koji pak ne želi da taj dio itko vidi. To naravno nije odviše diskretno, ali Dian Zi je ionako daleko od toga da bi bila diskretna osoba.

Xiao Shi dobiva knjigu od Ah-Lana i vrlo je uzbuđen. Njegovo srce zbog toga divlje lupa, njegovi se obrazi zbog toga žare, njegove ruke zbog toga se tresu. On ne želi ostati u uredu, ne želi da ga drugi gledaju, zato užurbano izlazi van. To duhovno stanje zovemo "ljubavlju". On prvo odlazi u javni zahod, koji je mjesto okupljanja homoseksualaca. Tamo sreće nekolicinu ljudi iz tog kruga. Oni poklanjaju osobitu pažnju njegovom izrazu. On ne želi njihovu pažnju, zato juri van i luta parkom. Ali svatko koga sretne u parku gleda ga s osobitim pozorom. On misli kako sav taj pozor ne može značiti ništa dobra. Pažljivo izbjegava uporne poglede i odlazi u jedan kraj parka. Na tom mjestu nalazi se klupa, i prije godinu dana Ah-Lan je sjedio upravo na toj klupi. Baš u ovaj čas, Xiao Shi jednako tako sjedi na klupi, zagnjurivši lice u dlanove. Prošlo je već neko vrijeme otkako ga je Ah-Lan napustio. Ne može ga vidjeti, ne može osjetiti njegovo tijelo ili njegov miris. Ali knjiga koju mu je poslao može ga pogoditi poput munje. Nikad prije nije iskusio te osjećaje. Xiao Shi si kaže: to bi moglo biti ono što ljudi nazivaju "ljubavlju".

— 2 —

Za to vrijeme, Ah-Lan živi u udaljenom mjestu, u bijeloj sobi. Soba je vrlo prostrana, u njoj se nalazi samo madrac postavljen ispod prozora. Dan je pakleno vruć, i on na sebi nema ništa doli bijelog ručnika omotanog oko struka. Na madracu se nalazi knjiga koju je napisao, identična onoj koju je poslao Xiao Shiju. Pred njim je velika flaša coca-cole i prazna čaša. Za njega su maleni park, ljudi u parku i sve ostalo sad prošlost. On se naravno sjeća ljudi, i očaja. Bilo je to kao da je prolazio posve sam kroz dugačak, napučen hodnik, ljudi ti stoje na putu izmičući se bez riječi, a onda iza leđa čuješ primjedbe. Bilo je to kao da spavaš gol na plahtama pod kojima gmiže bezbroj stjenica. Bila je to vrst očaja koji ga je progonio s leđa; ona vrst koja je, kad bi se suočio s njim lice u lice, bila mladi policajac iskeženih očnjaka i oštrih kandži, koji ga je vrijeđao i zlostavljao, ali kojeg je Ah-Lan volio. Mladi je policajac bio Xiao Shi.

Što se tiče mladog policajca, dodao bi da je bio izuzetno zgodan, pristao, prirodnih i ljupkih manira. Kao kad vidiš prekrasnu djevojku u dućanu i pitaš se kako se netko poput nje našao tu, tako je bilo i s tim mladim policajcem u policijskoj stanici u parku. Park je bio mjesto okupljanja homoseksualaca gdje su razgovarali o muškarcima onako kako muškarci razgovaraju o ženama. I tako je mladi policajac bio glavni miljenik parka – on sam to, naravno, nije znao. Kad god bi otišao u javni zahod – a morao je naravno zalaziti onamo jer je u parku postojao samo jedan WC, a i predmet strasnog obožavanja povremeno mora ići na zahod – sve bi se glave pomolile iza zahodskih pregrada. Bilo bi teško zamisliti muškarca kako slijedi predmet svoje zasljepljenosti suprotnog spola u javni zahod, kako bi je vidio gdje sjedi na zahodu (da ne kažemo kako čuči nad čučavcem), no gay-muškarac bi to svakako učinio svom najdražem.

— 3 —

Što se tiče mladog policajca, znamo da bi svaki put kad bi radio noćnu smjenu, uhapsio nekog homoseksualca kako bi mu ovaj pravio društvo. Jedne je noći uhvatio Ah-Lana na dugoj klupi u parku. U to je vrijeme Ah-Lan sjedio u krilu drugog muškarca, i ljubili su se. Odjednom ih je obasjao snop svjetla snažne baterije, zaskočivši ih nespremne, razrogačenih očiju i otvorenih usta. Mladi je policajac iza svjetla rekao, Hej, vas dvojica, to je stvarno nešto novo. Ah-Lan je potom ustao, a onaj je drugi muškarac pobjegao. Mladi je policajac zakoračio prema njemu, uhvatio ga za ručni zglob, i rekao, ti ne ideš nikuda. Ah-Lana nisu često hapsili, zato je bio zaprepašten, kao da ga je pogodio grom, buljio je ispred sebe jedva hvatajući dah. Mladi je policajac snopom svjetla prešao preko njegovog lica i rekao, Poznat si mi. Dolaziš često ovamo? Ah-Lan nije mogao odgovoriti na njegova pitanja jer je bio previše uzrujan. Mladi policajac reče, Hajde sa mnom na mali izlet. Izvadio je par lisičina i rekao, Je l' misliš da bih ti trebao ovo staviti? Ah-Lan je zamuckao, Što? Mladi policajac reče, Je l' misliš bježati? Ah-Lan reče, ne ...ne. Onda ih nećemo trebati, reče mladi policajac. Tako i treba biti. Redovnik može pobjeći, ali njegov hram ostaje. Zataknuo je lisičine za pojas i povukao Ah-Lana za sobom. Kad je unatrag gledao na taj događaj, strah je nestajao i Ah-Lan je govorio o tome kako je prekrasno ta noć započela. Od Xiao Shijevog

stiska njegovo je srce snažno lupalo. I kako je samo bio uzbuđen kad mu je Xiao Shi htio staviti lisičine. Osjećaji su se uskomešali.

— 4 —

Kako je mladi policajac povukao Ah-Lana za sobom, tako ga je, dok su hodali po aveniji, krenuo prekoravati. Zanimljivo je bilo to što je prekoravanje započelo tako što je Xiao Shi uvjeravao Ah-Lana da ne treba biti toliko prestrašen, da se ne trese toliko. On je počinio grešku, ali greška nije bila tako strašna, “Nisi opljačkao banku, ili presreo nekoga da bi ga silovao”, Xiao Shi dakle nije želio stvarati previše problema Ah-Lanu. Mi znamo da ga je uhapsio za razonodu (tome ćemo se vratiti kasnije). Uopće ne bi bilo zabavno ako bi se Ah-Lan tako sav ukočio od straha.

Kasnije, kad se Ah-Lan prisjećao te noći, osjećao je da je način na koji ga je Xiao Shi držao za ruku dok su hodali bio kao kad bi odrasla osoba za sobom vukla neposlušnog dječaka. To jest, prvi je hodao ravno naprijed, a drugi je hodao postrance. Unatoč tome, volio je zamišljati da je to više izgledalo kao da zgodan momak za sobom vuče svoju zločestu djevojku. To su, naravno, bile samo njegove želje.

Mladi je policajac o Ah-Lanovoj grešci pričao ovako, “Znam ja sve o tim vašim rabotama, tvojim i takvih tebi sličnima ... vama ni deset pički nije tako dobro kao jedan šupak, je l' tako? Blizu je dovoljno blizu, zašto biti tako izbirljiv? Ako ti se nudi pička, pa uzmi je. Mi smo još uvijek u početnoj fazi socijalizma, zato nemojmo od stranaca učiti te napredne stvari”. Ah-Lan je bio šokiran time što je čuo, te reče, “Ne radi se o pičkama ili šupcima ...”. Ali ga mladi policajac grubo prekine, Nemoj mi tu srati, ne želim to ni čuti. Mnogo kasnije, kad bi se Al-Lan prisjećao tih riječi, osjećao je da su grube, neobrazovane primjedbe mladog policajca bile ne samo zanimljive, nego čak i dražesne.

— 5 —

Te noći, kad je mladi policajac u parku povukao Ah-Lana za sobom, Ah-Lan je krišom posegnuo rukom za Xiao Shijevom stražnjicom, nježno je milujući. Možda bi i svaka zločesta djevojka milovala svog zgodnog momka, ali on je ipak otišao malo predaleko. Ah-Lanove su ruke bile izrazito spretne, i znale su dodirivati na razne načine. Malo po malo, mladi se policajac više nije mogao ni pomaknuti. Kad su stigli do uličnih svjetiljki, mladi je policajac popustio svoj stisak, a Ah-Lan je usporio korak, te se malo po malo odvojio od policajca. Na kraju se zaustavio pod jednom uličnom svjetiljkom dok je mladi policajac nastavio hodati i sve se više udaljavao od njega, ne okrećući se, te je na kraju nestao iza zavjese noći. Tako mu je Ah-Lan te noći uspio umaći. No kad je o tome kasnije razmišljao, osjećao je silno žaljenje. Očito, trebao je otići u policijsku stanicu s Xiao Shijem, slušati njegove ukore, i praviti mu društvo te noći. Osim toga, to što je pružio ruku da pogladi stražnjicu mladog policajca bilo je doista vulgarno; a i to što je pobjegao bilo je ustvari suprotno njegovoj istinskoj namjeri. Ah-Lan je za to optuživao nisku prirodu muške vulgarnosti. On je sam upropastio romantično raspoloženje te noći.

Ah-Lan je vjerovao da ljepota ljubavi nije ovisila o tvom ljubavniku već o tebi: ovisila je upravo o tvojoj nježnosti, poniznosti i mekoći. Pa tako, čak i kada bi imali najljepšeg ljubavnika, ako sami niste nježni i meki, tada se to ne može ubrojiti u prekrasnu ljubav. Zato je Ah-Lan uredio da se slijedeći put opet nađe pred Xiao Shijem, i uredio je to s jasnom namjerom. No ovaj put Xiao Shi nije samo bio ljutit i nagao, već je uz to želio izravnati račune, što je pak bilo upravo ono što je Ah-Lan očekivao.

— 6 —

Večer je, Xiao Shi se vraća u svoj ured u policijskoj stanici, pali stolnu lampu, i prelistava knjigu. Nadao se da će se knjiga baviti njihovom ljubavlju, no ispostavlja se da je to povijesni roman, što ga silno razočarava. No o čemu god da knjiga govori, on će je čitati jer ju je napisao Ah-Lan. Ali čitati će je s razočaranjem. Stvarna prepreka njegovom čitanju je sam Ah-Lan, ili da kažemo drugačije, različita sjećanja na Ah-Lana.

Godinu dana ranije, Ah-Lan je sjedio na klupi u parku. Na sebi je imao ljubičastu svilenu košulju, što se isticalo u parku. U Xiao Shijevim očima, njegova pojava previše se isticala, a osim toga, osjećao je i da je način na koji ga Ah-Lan gleda čudan. Prisjećajući se Ah-Lanovog ranijeg ponašanja, žudnja za osvetom rasla je u Xiao Shijevom srcu, pa ga je zato uhapsio i poveo u policijsku stanicu.

Xiao Shi je naredio Ah-Lanu da čučne uz zid. Lijevo od njega je čučao neki profesor umjetnosti, a na desno neki građevinski radnik, sveukupno njih trojica. Profesoru s njegove lijeve strane smrdilo je iz usta, a građevinac s desne mu strane bio je znojan i smrdio je, pa tako zrak nije bio bolji od onog u javnom zahodu. Pravilo je ovdje bilo da ih se natjera da zauzmu najniži mogući čučeći položaj, to jest, da čuče kao da kenjaju, s rukama na koljenima i glavama nagnutim naprijed. Ah-Lan je smatrao da položaj nije elegantan i stalno je pokušavao povisiti svoj centar ravnoteže – točnije, svoju stražnjicu – i položiti je na listove, ali se policajac zaderao na njega i naredio mu da prestane. Natjerali su ih da tako čuče kako bi mogli razmisliti o svojim greškama, no svatko bi u tom položaju mogao misliti samo o kenjanju. Tako se mogla opisati priroda njihovih grešaka – njihova vrsta greške bila je vrlo prljava, i dok drugi načini čučanja nisu predstavljali takav stupanj prljavosti, nisu odgovarali prirodi njihovih pogrešaka, zato su im bili zabranjeni. To je bio razlog zašto je Ah-Lan morao čučati upravo na taj način.

Ah-Lan je bio očajan prije nego što je doveden u stanicu. Nakon što je čučao neko vrijeme, prošlo ga je to raspoloženje jer su ga boljela leđa, boljela su ga bedra, i čeznuo je za tim da se uspravi, i zato više nije očajavao. Profesor koji je čučao do njega bio je stariji čovjek, i uskoro je za njega to postalo previše pa je počeo slabašno jecati i jadikovati. S druge strane, građevinac se osjećao prilično dobro, jer je bio navikao na čučanje, imao je što za raditi, i nije mu bilo dosadno. Ono što ga je zaokupljalo bilo je struganje prljavštine s rebara. Čučali su iza stolice na kojoj je sjedila policajka (policajka je bila Dian Zi), što je nju silno nerviralo. Osobito joj je smetalo to što je radio građevinac, pa mu je dala komad papira i rekla mu da prljavštinu koju sastruže baca na papir. Ali i nakon toga je bila zgađena, pa je izjurila van, našla mladog policajca i rekla mu da se riješi tih ljudi. "Poštedi me tog njihovog čučanja, gade mi se". Govorila

je tonom koji je obično koristila kad je dijelila naređenja. Nakon što je to izrekla, udaljila se, zahtijevajući da tih odvratnih objekata, što je uključivalo i Ah-Lana, više ne bude tamo kad se ona vrati. Pa je mladi policajac postupio po njenom naređenju; naredio je građevinskom radniku da ustane, zalijepio mu dva šamara, naplatio mu globu i pustio ga. Zatim je rekao profesoru da ustane, očitao mu bukvicu, i pustio ga. Ova su dvojica obojica bili homoseksualci, i obojca su uhvaćeni zbog svog "ponašanja", a građevinski radnik čak i zbog prisilnog ponašanja. Sve se to ogledalo u riječima mladog policajca. (Mladi je policajac rekao, Što si skrivio? Zar bih te ja uhapsio samo zato jer nisi ništa napravio? Začepi gubicu, ovo ti je kazna ... itd. Kad je govorio građevinskom radniku, nije govorio tonom kojim bi prekoravao dijete).

U nastavku svog govora, isticao je profesorovu dob i status kako bi u njemu probudio osjećaj stida, ali na Ah-Lana nije obraćao pažnju. Zatim je javio svojoj ženi da se vrati za svoj stol, a ona zlovoljno reče, Zašto je jedan još uvijek tu? Na Xiao Shijev zahtjev da izdrži, njen je odgovor bio, Ne želim to trpiti! Na kraju se ona našla na stolici mladog policajca, a mladi je policajac otišao. Zatim su je policajci koji su ulazili i izlazili pitali tko je muškarac koji čuči u kutu, a ona bi odgovarala, On je Xiao Shijev prijatelj. Čujem da mu je ime Ah-Lan. Oni bi rekli, Ah-Lan, čuo sam za njega. Također bi rekli, Xiao Shi danas radi u noćnoj smjeni. Čini se da ga Xiao Shi čuva za razgovor u noćnoj smjeni. Neki bi čak rekli, Nadajmo se da ga Xiao Shi neće pofukati. Ah-Lan nije običan tip – rekli bi da je Ah-Lan vrlo sexy (šalili su se, naravno). Policajka bi se isprsila i samopouzdano rekla, Ne bi se usudio!

Svi su se ti razgovori odvijali pred Ah-Lanom, no svi su se ponašali kao da Ah-Lan ne postoji, inače ne bi davali takve neukusne primjedbe. To je uzrokovalo da Ah-Lan zaboravi na svoju bolnu stražnjicu, i da se vrati svom očaju – to jest, ponovo je čučao malodušno.

– 7 –

Iz heteroseksualne perspektive, osobito one policajaca, homoseksualci koje bi uhapsili bili su poput majmuna u kavezima. I Xiao Shi je na isti način promatrao Ah-Lana. Nakon što se smračilo, mladi si je policajac, Xiao Shi, spremio tanjur instant juhe s rezancima, dok je Ah-Lan sjedio na zemlji. Bez da ga je pogledao, mladi je policajac rekao, nisam ti dopustio da sjedneš. Ah-Lan je čučnuo. Nakon nekog vremena, Ah-Lan je savio leđa ne bi li ustao. Mladi je policajac rekao, Nisam ti dopustio da ustaneš. Ah-Lan je ponovo čučnuo, u položaj kenjanja. Zatim Xiao Shi reče, tonom učitelja u vrtiću, Čuješ, moraš raditi ono što ti kažem. Mladi je policajac dovršio svoju juhu s rezancima, napravio si šalicu vrućeg čaja, lijeno se pošteno protegnuo, zatim bacio pogled na Ah-Lana, i rekao, Sad možeš ustati. Ah-Lan je ustao, i protrljao koljena. Zatim je mladi policajac sjeo za stol, napola se ljuljajući u svojoj stolici, ugodno ispruženih nogu, i rekao, Dođi ovamo. Kad je Ah-Lan zakoraknuo, dodao je, uzmi i stolicu sa sobom. Ah-Lan je zgrabio stolicu, došao do sredine sobe, spustio stolicu, i sjeo. Zatim su se počeli gledati. Tako je započela ta duga noć.

Na početku te duge noći, Xiao Shi je rekao Ah-Lanu, Slušaj kurvin sine, bolje ti je da kažeš nešto. Ovaj je zatim rekao, Ja sam homoseksualac. Također je dodao svačiji život ima svoj sadržaj, sadržaj njegovog

života je homoseksualnost. Sadržaj Xiao Shijevog života je tada bila antihomoseksualnost, ali je znao cijeniti ovakvu vrst otvorenosti.

Ali kad ga je Xiao Shi pitao kakav je tip homoseksualca bio, Ah-Lan je ušutio. Sada, godinu dana kasnije, Xiao Shi sjedi za svojim stolom i drži u ruci Ah-Lanovu knjigu, i naravno sada zna da je razlog što Ah-Lan nije odgovorio na njegovo pitanje bio taj što ga je volio. Takav je tip homoseksualca on bio.

Xiao Shi otvara knjigu i pregledava sadržaj – nadao se da bi knjiga mogla govoriti o njihovoj ljubavi, ali to je povijesni roman. Pa ipak, on će čitati knjigu zato jer ju je napisao Ah-Lan. Čitat će je uz silno složene osjećaje, jer knjiga nema veze s njim. Vrijeme radnje staje baš u trenutku kad on hoće početi čitati, ali odustane.

– 8 –

Ah-Lan je rekao da je ovako započela ta duga noć:

Nakon duge stanke, Ah-Lan je šapnuo (njegov se glas jedva mogao čuti): pičke su socijalizam, a šupci su kapitalizam.

Mladi policajac nije mogao vjerovati vlastitim ušima: Govori glasnije. Nisam te čuo što si rekao.

Ah-Lan: Pičke su proleterske, a šupci su buržoaski.

Mladi se policajac morao suzdržavati da ne prasne u smijeh, i reče: Glasnije.

Ah-Lan je povisio ton i zaderao se, Pičke su socijalizam, a šupci su kapitalizam; pičke su proleterske, a šupci su buržoaski.

Mladi je policajac smiješeći se mahnup prema njemu rukom pokazujući mu da priđe bliže, a onda snažno ošamario Ah-Lana.

Šamar je srušio Ah-Lana na zemlju. Mladi se policajac smirio i rekao: Ustani. Ah-Lan je ustao, a ovaj zatim reče: Sjedi. Kad je Ah-Lan sjeo, pročistio je grlo i rekao, “Ono o čemu raspravljamo nisu pičke i šupci”.

Ah-Lan se osmjehnuo.

Zatim, nakon duge pauze, mladi se policajac naglo nasmijao i rekao, Sad smo kvit. Uopće nije zabavno sjediti ovako. Reci nešto, kučkin sine. U tom je trenutku izgledao manje kao policajac, a više kao nestašni tinajdžer. Kasnije, dok Ah-Lan sjedi na svom madracu, govori Xiao Shijevoj slici, Prisjećam se ovih stvari ne zato jer želim zapamtiti tvojih grešaka, nego zato da pokažem kako sam se zaljubio u tebe, i zašto te volim.

– 9 –

Glavni događaj koji se zbio te noći jest slijedeći: Ah-Lan je Xiao Shiu priznato svoju osobnu povijest. To je bilo zato jer je bilo toliko vruće da ljudi nisu mogli ići spavati prije ponoći, a i zato jer je u policijskoj stanici bilo puno komaraca. Ukratko, kad je Xiao Shi radio u noćnoj smjeni, on bi uvijek uhapsio nekog homoseksualca kako bi ga ispitivao, i naređivao bi mu da prizna svoje “aktivnosti” kako bi skratio vrijeme i zabavio se. Ah-Lan je bio jedan takav kojeg je uhapsio te noći. Ono što je priznato nisu bile samo “aktivnosti”, i zato ono što se desilo te noći nije bilo samo zabava da bi se skratilo vrijeme.

Kad se Ah-Lan pridigao sa zemlje, imao je osjećaj da uopće nema noge. Nakon nekog vremena, počele su ga boljeti i trnuti. Ali svojski se

trudio da ne razmišlja o stvarima koje bi ga povukle dolje. Xiao Shi je sjedio točno ispred njega. On je bio njegov ljubavnik iz snova, ali isto tako i njegov mučitelj ... Nakon određenog krzmanja, Ah-Lan je počeo govoriti. Mislio je izreći sve.

Te duge noći, Ah-Lan je iznio svoju ispovijest na slijedeći način: "Kad sam bio mali, uvijek sam ostajao u kući. Kuća je imala bijele zidove i sivi betonski pod, i uvijek sam sjedio na podu igrajući se s par tamno-sivih masnih kocki, a moja je majka uvijek vrtila mašinu za šivanje. Pored buke šivaće mašine, jedini drugi zvuk koji se mogao čuti bilo je kucanje starog stolnog sata. Svako malo, prestajao bih se igrati i prazno bih buljio u sat, čekajući da počne odbrojavati. Nikada nisam pitao zašto je sat odbrojavao, i što je taj zvuk značio. Samo se sjećam toga kako je sat izgledao i rimskih brojčanih oznaka na njegovoj prednjoj strani. Također se sjećam da je betonski pod bio ispoliran i pometen, tako da se ni trunčica prašine na njemu nije mogla vidjeti. Uvijek sam sjedio na podu i nikada mi nije bilo hladno. Taj prizor mi ostaje urezan u pamćenje poput boje koja umrlja tkaninu, ili poput pijeska koji se duboko zabije u kožu. Možda mi je samo smrt može izbrisati. Nikada nisam razmišljao o tome da napustim kuću, ali to je bilo neizbježno". "Ponekad, Majka bi mi dala znak da joj priđem. Dok bi jednom rukom okretala mašinu za šivanje, a drugom otkopčavala košulju, dala bi mi da sišem njeno mlijeko. Bio sam već prilično velik i mogao sam doseći njene dojke kad bih se ustao s poda. Do današnjeg dana mogu se prisjetiti osjeta te meke i klonule stvari u ustima, ali sam zaboravio okus njenog mlijeka. Od tada nisam popio ni kap mlijeka ili pojeo neki mliječni proizvod. Moja se majka uvijek koncentrirala samo na šivanje, i prije, i poslije, i za vrijeme dok me hranila. Odnosila se prema meni ravnodušno. Naravno, imao sam i oca, ali on se prema meni odnosio još ravnodušnije. Tako je proteklo moje djetinjstvo".

— 10 —

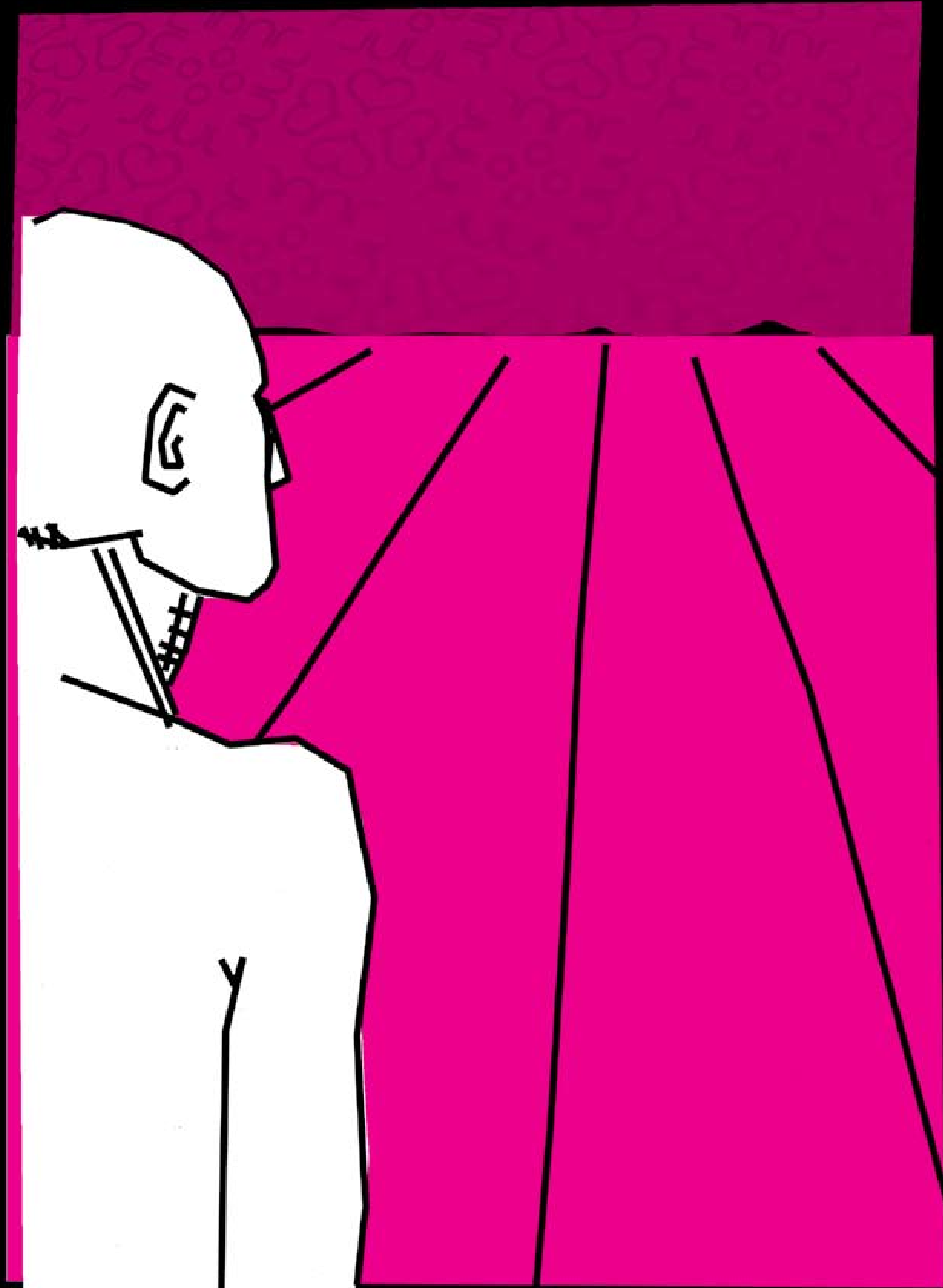
Drugo što je Ah-Lan priznao bilo je ovo, "U trenutku kad sam otišao iz te kuće, već sam dosegao srednjoškolsku dob".

"Na putu do škole, često sam zastajao pred oglasnom pločom. Tamo je uvijek bilo svakakvih oglasa o osuđenim kriminalcima, a riječ "silovanje" je duboko u mom srcu izazivala strah. Znao sam da je to značilo da je muškarac napastovao ženu. To je bila najnezamisljivija stvar na svijetu. Postojala je još jedna riječ, "preljub", koju sam povezivao s opscenim crtežima po zidovima javnog zahoda – muškarac i žena bi bili zajedno, a ljudi bi to uskoro saznali. Nikada nisam osjećao sram u vezi toga, samo strah. Ako ti to mogu objasniti, ostalo je lako shvatiti".

"U našem je razredu bila jedna djevojčica, čija obitelj nije imala nikoga tko bi to činio, pa je policijska stanica ili školski odbor često slao policajca ili neku stariju ženu da je doprati do škole. Ona bi sjedila na odvojenoj stolici ispred čitavog razreda. Dobila je nadimak Javni prijevoz što je značilo da je mogao uskočiti tko god je to htio".

Bila je vrlo lijepa, a i tijelo joj se brzo razvilo. Nosila je bijelu potkošulju i crne platnene cipele. Ah-Lan u razredu dugo dugo ne bi skidao pogleda s nje.

Nakon nastave, dječaci i djevojčice bi bili podijeljeni u dvije grupe, Javni prijevoz je bila lijevo u sredini.

"Kad god bih je vidio, na pamet bi mi pale te grozne riječi: silovanje, preljub. Ispravnije je reći da su te riječi u meni izazivale paniku nego da su njene obline ubrzavale otkucaje mog srca. Svake noći prije nego što bih zaspao, moja bi erekcija trajala dugo, jednako dugo kao što je trajala moja panika.

"Javni mi je prijevoz rekla da to nije još s nikim napravila. Ona jednostavno nije voljela ići u školu. To jest, bila je potpuno nevina što se tiče tog strašnog grijeha. Ali nitko joj nije htio vjerovati. S druge strane, priznala je da je imala kontakte s muškarcima vani, što je značilo da je priznala da se družila s huliganima. Stoga je bila otpraćena do pozornice kako bi je javno prokazali.

"I dan danas se sjećam kako je izgledala dok je s ostalim učenicima huliganima stajala na pozornici. Bila su to čudna vremena, ponekad su učenici denuncirali svoje učitelje, a ponekad su učitelji denuncirali svoje učenike. No bez obzira na to tko je koga denuncirao, oni koji bi se našli na pozornici bili su huligani.

"Često sam u snovima vidio slijedeću scenu: ja, a ne ona, imao sam male grudi i nježna ramena, i odvodili su me na pozornicu kako bi me denuncirali i javno osramotili, a moje se srce nadimalo od sreće.

"U mojim snovima, Javni prijevoz i ja spojili smo se u jedno tijelo".

— 11 —

Te noći, Ah-Lan je priznao sve te stvari o sebi. Naravno, Xiao Shi od toga nije čuo ni jednu jedinu riječ, jer Ah-Lan nije govorio naglas, već se ispovijedao u svom srcu, ili je Xiao Shi čuo ali nije shvatio. U svakom slučaju, Xiao Shi tada nije bio homoseksualac, i sve što je želio jest da ga netko šokira neukusom i vulgarnošću. Zbog toga njih dvojica imaju različita sjećanja na tu noć. Da budemo iskreni, Xiao Shi je znao sve detalje o ponašanju homoseksualaca – što su radili u javnim zahodima, kako su vodili analni i oralni seks, i tako dalje. Čuo je dovoljno takvih priča. Samo ga je zanimalo kako je Ah-Lan primio "dve štapine" u isto vrijeme, kako je uspio imati električni naboj u obje ruke. Ali Ah-Lan je rekao da je sve to izmišljeno, ili da su to bile priče o nekim drugim ljudima koje su, dok su kružile naokolo, postale priče o njemu. Xiao Shi nije bio previše sretan time što je čuo, inzistirajući da mu Ah-Lan kaže nešto više. Ah-Lan je zatim bez osobitog veselja počeo pričati o svom prvom homoseksualnom iskustvu: bilo je to u srednjoj školi, s kolegom iz razreda kojem je prezime bilo Ma. Priča je posve nezanimljiva nekom tko nije homoseksualac; desilo se to u Maovoj kući – prvo su koristili ruke, a potom su se poslužili ustima. Ah-Lan je kušao okus tog dječaka – bio je slankast. Taj mu je događaj pomogao da shvati pravo značenje seksa – vidjeti prekrasnog golog muškarca kako ushićeno stenje, crven u licu, pulsirajućih plavih vena. U međuvremenu je okusio primordijalni okus života. Tada je mislio da je toliko mek i krotak, da ima toliko razumijevanja, da mu je zbog toga srce htjelo prepući od radosti. Te su se riječi gadile Xiao Shiju, koji je smatrao da je Ah-Lan previše laka roba, pa ga je čak htio prebiti na licu mjesta.

Dok se prisjećao tog događaja nakon toliko vremena, Xiao Shi je dobio drugačiji uvid u stvari. Od je željno očekivao da čuje Ah-Lanove "priče". Ali nakon što bi ih čuo mislio je da je Ah-Lan laka roba. Mogli bismo reći da je prezirao Ah-Lanove prošle užitke zato jer nisu imali

nikakve veze s njim. To jest, on je ili dugo u sebi nosio sjeme homoseksualnosti, ili je oduvijek bio homoseksualac a da to nije shvaćao. Inače ne bi slušao homoseksualne priče svaki put kad je radio u noćnoj smjeni.

— 12 —

Dugo je vremena prošlo, i dok sjedi pod stolnom lampom držeći u ruci Ah-Lanovu knjigu, Xiao Shi napokon shvaća zašto onomad Ah-Lan nije želio pričati o svojim homoseksualnim iskustvima i homoseksualnim ljubavnicima, već je umjesto toga pričao o nevažnim stvarima. Rješenje zagonetke je slijedeće: Ah-Lan ga je volio. A on je tražio od Ah-Lana da mu priča o tim stvarima zato što ga tada nije volio. Napokon otvara Ah-Lanovu knjigu.

Prva priča u Ah-Lanovoj knjizi ide ovako: Jednom, u davno doba, bio jedan vojni oficir, ili čuvar palače – nije važno što od toga dvoga, važno je to da je bio visok metar i pol i imao grimiznu bradu i dvostruke zjenice. Njegova visina i izgled ustvari također nisu važni. Važno je to da je, dok je patrolirao uz visoke zidove palače, uhvatio jednog kradljivca, ženu, i svezao je u lance, natakavši joj ih oko vrata. Žena je imala spuštena ramena i široke kukove, bila je prekrasna poput zmajeve princeze. Mogao ju je poslati u zatvor, pustiti je da do kraja iskusi i propati zatvorski život, i potom je smaknuti; ili je mogao skinuti lanac i pustiti je na slobodu. U prvom bi je slučaju predao vlastima; u drugom, vratio bi je njoj samoj. Postojala je i treća mogućnost: mogao ju je odvući potežući je za željezni lanac. To jest, mogao ju je zadržati za sebe. U stvari, kradljivica je upravo to i očekivala.

Ah-Lan je u svojoj knjizi napisao: Bio je travanj, toplo proljeće, tužne su vrbe bile još zavijene izmaglicom, kad je čuvar palače odveo kradljivicu u vrbovu šumu, gurnuo je na prljavi, crni nanos preostalog snijega, i silovao ju. Nakon svega, ona se ogrnula svojom zaprljanom bijelom haljinom i krenula kući s njim. Ah-Lan je rekao da su hladnoća željeznog lanca i mrlje od ostatka snijega bili dijelovi iskustva okrutnog silovanja. Ona je u sebi taj osjećaj smatrala prekrasnim. Xiao Shi je razmislio o čitavoj priči i zaključio da je Ah-Lan stvarno bolestan. Tri stvari, Ah-Lanova knjiga, priče koje mu je Ah-Lan ispričao te noći, i Ah-Lanova ljubav, premetale su se jedna preko druge kao u kaleidoskopu. Ali Ah-Lanu su tri stvari postale vrlo jasne. To jest, prije nego što je Ah-Lan napisao taj odlomak, razmišljao je o sebi dok je sjedio u policijskoj stanici one noći, gledajući Xiao Shijevo bijesno lice, osjećajući njegov prezir. Ti su se osjećaji pretvorili u scenu u kojoj je kradljivica silovana. Ona je na sebi imala svoju snježno-bijelu haljinu i ležala je na brežuljčiću od ostatka snijega. Ta je kradljivica bila Ah-Lan. No ako ne uzmete u obzir Ah-Lanovu ljubav prema Xiao Shiju, prizor ostaje nejasan.

— 13 —

Ah-Lan je rekao da je razmišljao o nekim stvarima koje nije mogao napisati u svojoj knjizi. Sjeo je na madrac prelistavajući i kušajući svoju knjigu. Ali knjiga nije bila potpuna – nijedna knjiga ne može biti posve samo plod mašte, a isto tako sav zamišljaj se ne može ugurati u jednu cijelu knjigu. U stvari, Ah-Lanova mašta je također uključivala i čuvarev spolni organ, tvrd poput čelika, okrutan poput čelika, i hladan poput

čelika, kako probada njegovo (njeno) tijelo. Istovremeno i tortura i seks. Ali taj dio njegove mašte i zamišljaja izgubio se u ovoj knjizi. Ah-Lan je razmišljao da bi možda trebao napisati drugu knjigu, u kojoj bi te osjećaje otvorenije izrazio.

Ah-Lan je rekao da je knjiga, naravno, rođena iz ljubavi prema Xiao Shiju, ili biste čak mogli reći da je rođena te duge noći koju su on i Xiao Shi proveli u policijskoj stanici. Iako je većina toga izgubljena, ipak se zadržao izvorni oblik. Kad god bi pomislio na knjigu, mogao je zahvatiti čitavu tu noć u jedan zagrljaj. I kad god bi se prisjetio te noći, dobio bi snažnu erekciju. Ah-Lan je pridigao ručnik, pogledao onu stvar, i ponovo je pokrio. Stvar je bila poput barometra ljubavi. Ah-Lan nije smatrao da mu je ta stvar bila nužno potrebna, jer je bio tako pokoran, nudeći se uvredama, mučenju, dok je organ imao iskežene očnjake i oštre pandže, potpuno u neskladu s njegovim karakterom.

Kako se bližio kraj školske godine, Javni prijevoz je uhapšena i poslana u radni logor. On je taj prizor vidio iz daljine. Ona je imala torbu u kojoj su bili čuturica i ostale stvari, prišla policajcu, spustila svoje stvari na zemlju, i pružila ruke jednu za drugom na koje su stavili lisice. Izgledalo je kao kupnja na tržnici. Tada je podigla ruke sputane lisičinama, skupila kosu, podigla svoje stvari, i krenula za njima. Prizor je natjerao Ah-Lana da joj zavidi – sve što se bi se događalo pod tihom površinom činilo je da se Ah-Lan osjeća kao da je on sam to iskusio, i njegovo je srce bujalo od sreće.

— 14 —

U Ah-Lanovoj knjizi nalazio se slijedeći odlomak: Čuvar palače svezao je kradljivičin vrat i ruke lancima i povukao je za sobom, ostavljajući daleko za sobom gradsku vrevu i komešanje, dok nije stigao do obale rijeke. Bio je kraj zime i početak proljeća, pa je rijeka bila tek potez golog korita, uz obalu su se protezala stabla vrba s novim žutim granama, a ispod ruba obale, u sjeni, nazirale su se krpe snijega i leda. Ovaj je prizor kod kradljivice pojačao hladnoću čeličnih lanaca. Ona nije znala kuda je čuvar vodi, i nije imala drugog izbora no da ga slijedi.

Stvarno su se stvari odvijale sasvim drugačije: Javni je prijevoz zajedno s grupom drugih ljudi krenula prema školskim vratima, oko njih se skupilo mnoštvo učenika. Pa su tako svi hodali u gomili, dok je ona svoje stvari nosila objema rukama; činilo se da su stvari vrlo teške, pa se mučila da hoda noseći torbu – pored hodanja, nije se mogla usredotočiti ni na što drugo. Kasnije, kad je ušla u policijsko vozilo, napokon je mogla pogledati naokolo i ugledala je Ah-Lana u gomili. Kad ga je ugledala, nasmiješila mu se, i mahnula mu pomičući par prstiju u znak pozdrava.

Ah-Lan je rekao da je vjerovao da je Javni prijevoz uhapšena zbog svoje ljepote, blagosti i pokornosti. Zato je, u njegovom srcu, biti uhapšen postalo sinonim za ljepotu, blagost i pokornost. Xiao Shi ga, naravno, nije uhapsio stoga jer je posjedovao te osobine, već zato jer je čuo da su mu ruke naelektrizirane, i da njegovo tijelo može primiti dve štapine odjednom, i tako dalje. Ali Ah-Lan je želio stvari vidjeti drugačijima. To jest, želio je vjerovati da ga je Xiao Shi uhapsio zbog njegove ljepote, blagosti i pokornosti, unatoč tome što je znao da to ne mora biti točno.

— 15 —

Ah-Lan je rekao da je Javni prijevoz i prije imala stalni predosjećaj da će je uhapsiti. Rekla je Ah-Lanu, Postala sam vrlo laka. Na kraju će me sigurno uhapsiti. Kasnije je Ah-Lan osjećao da je i on postalo vrlo laka roba, neposredno nakon što je završio srednju školu.

Ah-Lan je otišao raditi na neku farmu (da li je bila farma ili ne, ili neki drugi posao, nije važno, u svakom slučaju nije bio u gradu). Bio je tužna, nedruštvena osoba, ali takva se njegova narav svidjela vođama. Vođe su smatrale da je pošten čovjek i postavili su ga za zapovjednika kantine, zaduženog za kuhinju, pa je redovito morao ići u hambar kupovati rižu. Nakon nekog vremena, upoznao je zapovjednika kantine iz susjednog tima, koji je također izgleda bio kao tužan i nedruštven tip. Ah-Lan je s njim zadjenuo razgovor, i u svojoj naivnosti, zaljubio se u njega. Priča se potom odvijala vrlo brzo. Ubrzo nakon prvog susreta, jedne noći dok se održavao neki festival, Ah-Lan je vodio ljubav s oficirom za kantinu u sobi u susjednom timu. Usred njihovog ljubavnog čina, ili točnije, nakon što je Ah-Lan završio s onim što je radio drugom muškarcu, i prije nego što je ovaj to počeo raditi Ah-Lanu, odjednom je odnekud iskočila grupa ljudi, prebila Ah-Lana, otela mu novac, i izbacila ga odatle. Nakon toga je čitave noći hodao seoskom cestom, brojeći isprano drveće uz cestu, koje se isticalo iz mraka. Poput svakog mladog čovjeka koji je izvukao kraći kraj, želio se osvetiti. Ali osveta je bila nemoguća. Svatko tko bi se založio za njega morao bi priznati da je homoseksualac. U zoru, ulazeći u grad, mogao je čitati u očima drugih ljudi (Ah-Lan je tada bio u prilično lošem stanju) kako je strašno laka roba postao. Čak je vjerovao da je najlakša osoba na svijetu. Od tog trena, poistovjećivao se s Javnim prijevozom.

— 16 —

Ah-Lan je rekao kad je prvi put došao u park, da je svake večeri, u trenutku kad bi se palila obojana svjetla, osjetio prisustvo mnoštva visokih, vitkih žena koje su šetale ispod svjetala u crnim večernjim haljinama koje su se vukle za njima po tlu. Osjećao je da je trebao biti jedna od njih. Do ponoći bi počeo čeznuti za dodirom tijela, kao da bi bilo prekasno kad bi to sada porekao. Noćna je zavjesa pala, a svjetla živahnih boja su se upalila, što ga je nagnalo da osjeti silnu želju da bude voljen od drugih. Xiao Shi se namrštio i rekao, Zašto pričaš gluposti? Radije reci nešto o sebi. Ah-Lan se tada nasmiješio jer je to ustvari bio zahtjev da prizna svoju ljubav. Ako ljubav nema nikakvog razloga ili uzroka postojanja, treba biti kažnjena; u suprotnom, moglo joj je biti oprošteno. To je bila logika policijske stanice. Ali park je bio nešto drugo; ljubav tamo nije imala opravdanja, već joj je uvijek moglo biti oprošteno, i stoga se nije mogla nazvati ljubavlju. Ah-Lan je baš zbog toga očajavao. Počeo je pričati o tim stvarima: na primjer, kako bi slijedio nekoga u parku, i nakon što bi ga dugo pratio, na kraju bi otišli na neko gradilište ili na vrh nebodera i vodili tamo ljubav, ili bi drkali jedan drugome pod vodom u javnom kupatilu. Rekao je da u stvari ne voli takve stvari, jer kad ljudi to rade, pretvaraju se u slavine iz kojih istječe sprema. No Xiao Shi je vjerovao da Ah-Lan voli takve stvari, zašto bi inače pričao o njima? Kao policajac,

mislio je da mu ljudi ne bi nikad ništa rekli dobrovoljno; ako nešto učine dobrovoljno, tada mora da imaju neki razlog za to. Ukratko, rekao je uz mrgodan izraz, Bolje ti je da se uozbiljiš, kučkin sine! Nakon toga je uslijedilo pitanje, Je l' misliš da sam i ja tek slavina? Ah-Lan je izbjegao odgovoriti na pitanje rekavši, Ljubav bi trebala biti kažnjena. Bez kazne, ne može je se nazvati ljubavlju.

— 17 —

Xiao Shi je odgovorio Ah-Lanu: Ti si laka roba kučkin sine. Na njegovo iznenađenje, Ah-Lan je čak i takav sud primio mirno. Rekao je da mu je jedna djevojka jednom rekla: Neki ljudi su rođeni kao laka roba. Ta je djevojka bila Javni prijevoz. Ona i Ah-Lan sjedili su za malim okruglim stolom u kući Javnog prijevoza, grickajući bučine koštice. Ona je rekla, Netko poput mene se rodi kako bi izgledao najlakši među drugima. To bi moglo biti zato jer ona nikada nije učinila ništa od onih stvari koje se vežu uz nekoga tko je oštećena roba, a ipak je svi zovu "oštećena roba", i nju su pratili na pozornicu na kojoj su je javno sramotili i denuncirali iako ona nikada nije učinila ništa loše, i tako dalje. Nakon nekog vremena, ona reče, Pogledaj kako sam ja laka. Tada je sa sebe skinula svu odjeću, sjela, spustila glavu, i nastavila grickati bučine sjemenke. Pramen joj je skliznuo u usta, i ona je zabacila glavu i tako se riješila kose u ustima. Tada je primijetila da Ah-Lan ne gleda njeno tijelo, pa je rekla, Možeš me pogledati. Nije važno. Pa je Ah-Lan podigao glavu i pogledao je, crven u licu. Ali ona je bila mirna kao i inače. Ispljunula je ljusku koštice i rekla, Dodatkni me. Ah-Lan je ispružio drhtavu ruku i odabrao njene grudi. Kad su vrhovi njegovih prstiju dotakli njenu kožu, Ah-Lan se stresao kao da je doživio električni udar. Ali činilo se da ona ne osjeća ništa. Tada je položila ruke na stol, pustila da joj kosa padne preko ramena, skrivajući joj tijelo i Ah-Lanovu milujuću ruku pod stolom, i mirno rekla, Što misliš? Iznenada je ugledala muhu, zgrabila mlatilicu koja je bila u blizini, i ustala kako bi je ubila. U tom trenutku Javni prijevoz nije izgledala nimalo laka, nije nalikovala sebi. Budući je imala vitko i blijedo tijelo, nabubrina njenih grudi, i trbuh, izgledali su zanimljivo. Izgledala je laka samo kad bi bila odjevena i pokrivena.

Javni je prijevoz rekla Ah-Lanu da je svatko rođen kao laka roba, što je nemoguće promijeniti. Što se više trudiš sakriti svoju lakost, to je očitije koliko si laka roba. Jedini način da se pobjegne od toga jest priznati vlastitu lakost, i pokušati uživati u njoj. Još dok je bio dječak i sjedio na betonskom podu igrajući se s kockama, Ah-Lan bi često nesvjesno milovao svoj penis. Tad bi se njegova majka obrušila na njega, govoreći mu da se ponaša kao huligan, prijeteći da će mu ga otsjeći, i tako dalje. Tada bi rekla da će pozvati Čiku Policajca, koji će ga odvesti i zaključati ga u zatvor. Kako se prijekor pokazao neuspješnim, počela ga je vezati i tjerati da sjedi na betonskom podu ruku vezanih iza leđa. Kad je Ah-Lan sjedio tako s rukama iza leđa, osjećao je da mu se budi erekcija i postajao bi vrlo uzbuđen. Čitavo je vrijeme čekao da dođe Čiko Policajac, da ga odvede u zatvor. Od tada je Čiko Policajac s šiljatom kapom i lisičinama zakačenima za pojas postao njegov istinski ljubavnik iz snova. Sada je jedan takav Čiko Policajac sjedio nasuprot njemu; no Xiao Shi je bio deset godina mlađi od Ah-Lana. Iz te je pozicije priznao da je laka roba.

Prisjećajući se kako mu je Javni prijevoz izložila svoje golo tijelo, kako je poput satena bila meka njena koža, Ah-Lan je želio reći kako bi sve to također trebalo pripadati Xiao Shiju. Želio je sve što ima posvetiti Xiao Shiju – ali to nije rekao. Kao prvo, Javni prijevoz više nije imala ono tijelo sedamnaestogodišnjakinje; kao drugo, takva vrsta predanosti bila je prešokantna i zastrašujuća. Zato se ta ideja raspršila i nestala iz njegovih misli poput oblačića tamnoplavog dima.

Netom nakon što se bio vratio s farme, rekao je Ah-Lan, želio je odustati od svoje homoseksualnosti, to jest, nije više želio biti tako lak. Zato je otišao u bolnicu. Tamo je za stolom sjedio doktor u bijeloj kuti čupkajući dlačice iz nosa. Ah-Lanu je dao dva snopa sličica; na jednima su bili prikazani muškarci, na drugima žene; također mu je dao dvije čaše bijele tekućine, jedna je bila mlijeko, druga sredstva za izazivanje povraćanja. Zatim je rekao Ah-Lanu da uzme gutljaj mlijeka dok gleda slike žena, i gutljaj sredstva za povraćanje dok gleda slike muškaraca, te izašao. Ah-Lan je počeo povraćati. Okruženje i ono što je radio učinili su da se osjeća još lakšim nego prije.

Ah-Lan je na brzinu pregledao svu silu slika, čija su mu jeftina izrada i vulgarni prikazi gadili. Njemu se žene nisu osobito ne sviđale, niti su mu se muškarci osobito sviđali. On je naprosto mrzio ružne stvari i volio prekrasne stvari. Nakon nekog vremena, Ah-Lan je odložio slike, sjeo uz sudoper i gutljaj po gutljaj iskapio čašu sredstva za povraćanje. Dok je povraćao, svojski se trudio da zadrži dostojanstvo i dražest (promatrajući se u zrcalu koje se nalazilo iznad sudopera). Čak je počeo i uživati u povraćanju.

Xiao Shi je rekao Ah-Lanu, Nikada prije nisam naišao na nekoga poput tebe – nitko ne bi priznao da je laka roba. Zato je to prava lakost. Dok je on rasipao svoju mudrost, nije primjetio ozarenost na Ah-Lanovom licu, da mu se nabacivao. To jest, Xiao Shi nije primijetio da ga je Ah-Lan volio. Samo je obraćao pažnju na ono očito, da su u sobi bili policajac i prijestupnik, dobra osoba i laka osoba; da je tamo bio jedan koji je prekoravao i jedan koji je bio prekoravan. Nije primjećivao što se skrivalo iza toga.

— 18 —

Dok je Ah-Lan sjedio u policijskoj stanici, osjećao se kao žena u bijelog haljini, svezana za ruke i noge, poput cvijeta s pet latica, na taljigama koje nestaju u magli. U toj očajnoj situaciji, na prikolici-taljigama, ona se zaljubila u dželata, svog krvnika. Krvnik je izgledao svečano, gordo, i bezizražajno (kao budala), stoga činjenica što se Ah-Lan zaljubio u njega u samom početku nije bila bez skrivenog motiva. U ovoj priči, ispod bijele halje, svo lukavstvo, zlo i požuda su isključeni i protjerani, ono što je ostalo su samo nevinost, finoća i nježnost. Pod bijelom haljom, ona je doživljavala sebe samu i pripremala se za oštricu noža na svom vratu.

Ah-Lan je govorio o svojim osjećajima; često se osjećao kriv bez razloga, želio se dati, dati se nekomu. U tim bi se trenutcima on i njegova zamišljena kradljivica u bijeloj halji stopili u jedno. Prikolica je truckala i poskakivala niz padinu i zaustavila se na nekoj livadi. Ona i krvnik sišli su s prikolice, i zaputili se ledinom, kao da idu u šetnju. Ali to je bila posljednja šetnja njenog života. A krvnik ju je držao za kožnim uzicama

svezane ručne zglobove, poput sjene koja slijedi tijelo, i osjećaj je bio prekrasan. Čvrsto ju je držao, i to je također bio prekrasan osjećaj. Čvrsto ju je držao sve dok nisu došli do neke blatne jame na padini. Jama je bila vrlo plitka, no njoj se ne bi svidjela ni duboka jama. Potom se bacila u naručje krvnika i prepustila se trenutku. No Ah-Lan nije zapisao taj osjećaj u svoju knjigu. Knjiga ne može sadržavati sve.

Kasnije, ljubavna priča koju je ispričao Ah-Lan išla je ovako: Nekoliko godina unazad, on je još bio vrlo mlad, zgodan, i u to je vrijeme stekao priličnu reputaciju u svom krugu. Jednoga dana, dok je šetao ulicom s nekolicinom prijatelja, ili nekolicinom obožavatelja, izdaleka ga je promatrao neki momak. Onako sramežljiv, bojao se prići i započeti razgovor s Ah-Lanom. Kasnije su se uspjeli upoznati. Momak je bio školski učitelj sa sela. Čuo je za nekoga u gradu tko se zove Ah-Lan, zaljubio se u njega, zatim mu je prišao i rekao, Volim te. Također je rekao, Možeš sa mnom raditi što god hoćeš. Bila je to očajna ljubav, i očajna predanost, i nisi je mogao odbiti. Ali taj je očaj bilo lakše shvatiti od Ah-Lanovog, jer je dolazio iz siromaštva. Ah-Lan je bio u njegovom domu i vidio kolibu od žutog blata punu pukotina, drveni krevet postavljen na četiri staklene flaše, i stari nesretni par otupio od siromaštva i teškog rada. U toj se oronuloj kući Ah-Lan zaljubio u školskog učitelja, osjećajući se poput nekog elegantnog i bogatog plemenitaša, i na tom je drvenom krevetu rekao školskom učitelju da ga iskoristi. Smatrao je da je osjećaj prekrasan.

Ah-Lan je također želio reći da je momak bio toliko siromašan da u kući nije imao ništa osim četiri gola zida, ali je svejedno nosio najmodernije traperice i vozio skupe trkaće motore. Poput svih ljudi sa sela, silno se trudio da dobro izgleda i da se oblači u trendu. Prišao je Ah-Lanu u rekao, Volim te, i pripadam samo tebi. Pokazao je Ah-Lanu ne samo svoju prekrasnu vanjštinu, nego i svoju oronulu kuću, i svoju nelagodu kad nije imao nikoga kome bi se obratio – to jest, dao je sve od sebe da Ah-Lanu pokaže način na koji da ga voli. No Ah-Lanova je odluka nadišla sva njegova očekivanja; on će ga voliti na način na koji se voli milijardera, ili cara. Ono što je Ah-Lan želio reći bilo je slijedeće: kako je to divno biti lijep i prekrasan – ispunit će ti se sve želje, kao da si bog.

Možda je Ah-Lan ispričao još neke priče o sebi i momku, na primjer kako su uz rijeku postavili mrežu ne bi li uhvatili ptice, no uhvatili su samo bezvrijedne vrapce. Ili kako su se uputili na daleki put ne bi li prodali neku odjeću, ali na kraju nisu ništa zaradili, već su bili na gubitku. Sve su se priče završavale na isti način: Ah-Lan ispružen u oronuloj blatnoj kolibi moli momka da ga voli i da odagna njegov očaj. Kuća je uvijek bila osvijetljena tek golom žaruljom, a na zidovima išaranim pukotinama uvijek bi plazilo nekoliko golemih žohara. Oko ponoći, u sobu bi ulebdjela magla, a uz krevet su se gomilale stare knjige i novine – siromašni ljudi su nerado bacali i najmanji komadić papira – najljepše je kad te voli netko tko je očajan. Ali Xiao Shi nije mogao razumjeti tu priču. Rekao je, Kakva su to sranja, kučkin sine. Zar je to ljubav? Ah-Lan nije imao drugog izbora nego da brzo završi svoju priču. Kasnije je učitelj želio da Ah-Lan oženi njegovu sestru, kako bi njih troje moglo živjeti zajedno. Taj se prijedlog zgadio Ah-Lanu, i on ga je odbio. Mogao ga je voljeti, ali nije želio biti uvučen u takav život. Tada ne bi više bilo nikoga tko bi ga sramežljivo pogledao ili mu prišao i rekao u očajanju: Volim te. Ponekad, to što si mlad, zgodan i privlačan daje ti nadu. Ali Ah-Lan više nije to.

Ah-Lan još uvijek izgleda dobro. Ali počeo je koristiti šminku; čupkao si je obrve i mazao lice kremom. Ono što ga je najviše zabrinjavalo jest to što mu je ten ugasao, a koža na zglobovima se počela borati. Želio je zadržati visoko, vitko i blistavo tijelo prekrasnog mladića. Xiao Shi je smatrao da je perverzan, ali Ah-Lan nije tako mislio. Takvo tijelo zovemo prekrasnim, bilo da pripada muškarcu ili ženi.

S engleskog prevela: Larisa Petrić

JOE'S BAR

JOE'S BAR

JURICA STAREŠINČIĆ

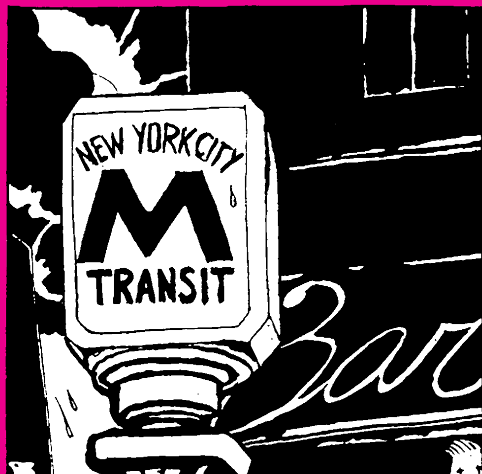
José Muñoz i Carlos Sampayo: Serijal stripova o Alacku Sinneru

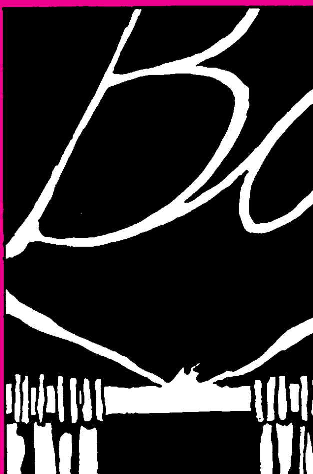
¶ Kad su se argentinski emigranti José Muñoz i Carlos Sampayo igrom slučaja upoznali u Barceloni preko zajedničkog prijatelja, obojica su bili u ranim tridesetima, emigranti i razočarani karijerom. Muñoz je u Argentini završio slavnu školu stripa u Escuela Panamericana de Arte de Buenos Aires, gdje su se među učiteljima našli Hugo Pratt i Alberto Breccia, a to mu je otvorilo vrata u svijet strip profesionalaca. Još kao tinejdžer crtao je po scenarijima slavnog Hectora Oesterhelda, a zatim za englesko tržište tuširao crteže velikog argentinskog crtača Francisca Solana Lopeza. Ono što je na početku bila sjajna prilika za učenje, uskoro je postao dosadan i nekreativan posao. Muñoz je želio unositi više sebe u svoje kreacije, ali kao da nije bilo izdavača zainteresiranih za autorski strip. Istovremeno, Sampayo je uređivao književni časopis, ali vlastiti književni rad teško je gurao, pa je na kraju završio kao pisac u reklamnoj agenciji. Čim su počeli razgovarati, shvatili su da dijele mnoga razmišljanja, ali prije svega želju za izražavanjem vlastitih političkih stavova, emocija, socijalnih briga... Iako Sampayo prije toga nije bio zainteresiran za strip, družeći se sa strip entuzijastom Muñozom, dobio je pravi stimulans da se okuša u tom području.

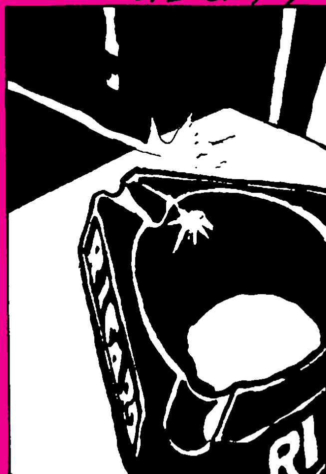
Prvi strip koji su zajedno realizirali, a koji ovdje predstavljamo, prvi je u serijalu stripova o Alacku Sinneru. Noir krimić sasvim se uklapa u dobro poznat kalup priče o ciničnom privatnom istražitelju, znanom iz radova Raymonda Chandlera i Mickeya Spillanea. Iako iz današnje perspektive djeluje kao kvalitetan izdanak srednje struje komercijalnog stripa, manje avangardnog čak i od najkomercijalnijih stripova današnjice (primjerice Sin Citya Franka Millera), strip je 1975. tiskan u ediciji eksperimentalnih stripova Alter Linus. Strip nije polučio spektakularan uspjeh, ali je preveden na nekoliko jezika i osigurao autorima i serijalu nekakvu budućnost.

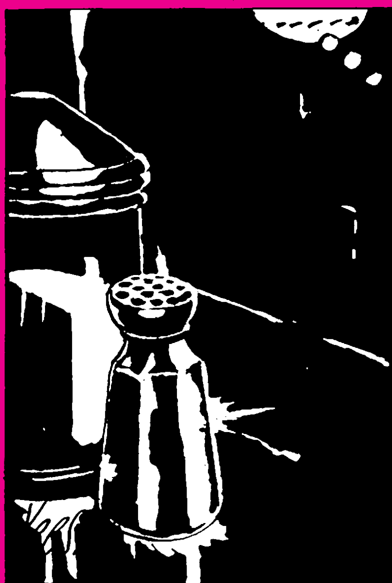
Iz epizode u epizodu, važnost kriminalističkog zapleta postaje sve manja, a pažnja prelazi na socijalni kontekst života u iseljeničkim četvrtima New Yorka, koji autorima služi kao mitski grad alijenacije (poput Kafke kad je pisao Ameriku, ni oni nisu bili u New Yorku u kojem se radnja odvija dugo nakon prvih epizoda Sinnera) i u kojem se njihov protagonist odbija prikloniti bilo kojoj grupi iako se pripadnost čini nužnom za preživljavanje. Život u latinoameričkoj četvrti učinio ga je strancem u vlastitom gradu, napuštanje komotnog posla u policiji egzistencijalno nesigurnim, a propali brak s malograđankom opsjednutom ugledom i novcem uništio je u njemu svaku želju za društvenim statusom – ukratko, u svim sferama života postao je stranac u tuđoj zemlji poput svojih autora. Istovremeno Muñozov grafizam napušta utabane staze njegovih učitelja i kreće prema nečemu što sam opisuje ovako: "Lice, tijelo postaju sinteza onoga što je vidljivo i onoga unutra. To više nije samo izgled, već elementi njegove sveukupnosti. Barem je to ono što nastojim izraziti."

Muñoz-Sampayo.

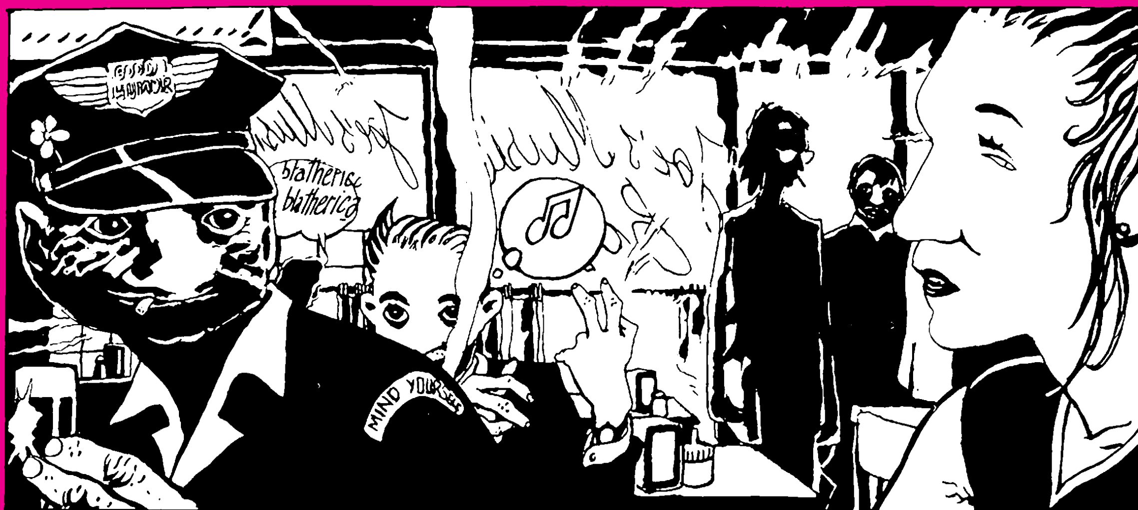

blatherica blatherica

n'now? (i što sad?)
Osteomijelitis. Što je to?
To je...

Fuck! Što ja to izvodim?
Milkshake od banane, molim!
...rak kostiju ...
KEY LARCO BEER

Imam 33 godine i još 8 mjeseci života... to je to.
S... ofija ...
Ne mogu... Oni to neće moći podnijeti...

ah'she said that I didn't find other answ.... HOW HOW?
Aj don't hav issues ... nemam izbora ...
Sofija... Ja...
Ti, ništa!
Ha,
Ha! (Jeka)

Nothin' but nothin' (Thinks)
Nijedna druga... ... fak!!
Muscle Pride

Glupan, nesposobnjaković, usrani crnjo...

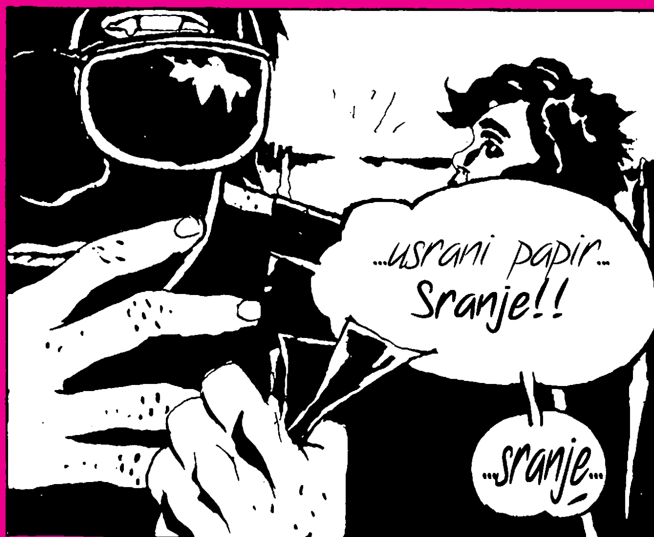

Aj emnot strah
Hasta la vista
remen

Jako me strah!

Ti, nemoj me gnjaviti, molim te.
Zgodna mala

Ja ne...
Ja ne...

MEN
...ja...
Kupaido ponovno napada...
four pints black beer

...usrani papir... Sranje!!
...sranje...

Blinke! (Blinke!)
Rule your pelvis... (slow rock)

Molim doktora Rupperta.
Alack.

Hmmm, koja snaga!!

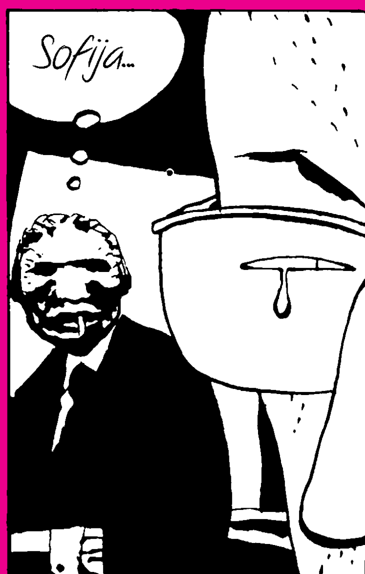
Doktore Ruppert? Ja sam...
MEN
GLENN PERDE I FAVORI DEL FETO EMERGENTE DEGLI ASTRONAUTI MODERATI

...Da. Sofija Milašević... Da...
oprostite...

Vidjet ćemo... na kraju... Vidjet ćemo.
...moji roditelji...

mmm... argumenti, razlozi, primjeri...
Do vraga... Ne ostavljaju mi nikakvu nadu...
Hej, da niste vi sestra boksača?
moja mama...

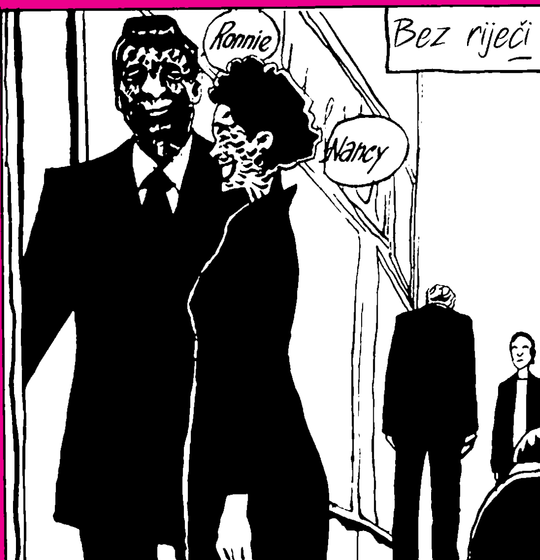

...Sofija...
To je kraj... to nije ništa drugo nego...

Sofija...

Nitko se više ne brine za izumiranje guzice. A ipak, posve je očigledno da...

First toughts
Second toughts
A ipak, to je izvjesno. Lijepo, mesnato, podatno dupe na putu je da nestane

Uvid u kulturnu tradiciju ne ostavlja dvojbe: sumrak stražnjica započeo je sa Francuskom revolucijom ...
No dakle, u formi si, čvrrrst!

Bez riječi
Ronnie
Nancy

...pobačaj...
...razvod?
U tome treba tražiti porijeklo racionalističkog obrasca...

Vrućina!
Čistilište.
Zlo.
...kojemu više odgovara čista linija nego obline.

Osteomijelitis?
Lucifer.
Iskušenje.
Pelvis
1er. Autocritico Ilustrado
Gajos...

Ali da, Sofija...

Potpuno izumiranje dupeta prorekao je već Sartre ....

...i to nije ništa ...
Kita poput ove za čitav život...

Sutra, u baru kod Joea...
To je za mene, zar ne?

Hvala imbecilu.
Hoćeš li ikada prestati, draga?

Nemoj misliti da je moja mržnja odnedavno.
Nešto mi je govorilo. ...
Danas ću im ...

... morati reći ... n' they gonna ubiti me.
...Sinner...
Dva dupla whiskeya, molim.

Na njega mogu računati. To znam.
Ova cura, kad bi ona znala...

Nije bilo uopće teško. Došla je u moj krevet kao riba na mamac ...
A, da?

Prvi je bio Rudolf, koji nije bio tako impotentan kao ti...

...ja sam je... ja sam joj... a ona je meni... zajahala je i sišla.
Istina.
Bog.

To nije važno. Danas, I'm gonna umrijeti.
Ona se derala... urlala je od užitka... neka susjeda došla se žaliti.

Poznaješ li me?
Kremling inferno...
Drečala je, nezasitna... ...
Ne gospodice, ja sam Portorikanac.
Sa Rudolfom sam doživjela prvi...
It's a chicken winged fly.
I tell stories, not impressions.
Ti si prava sretnica.

Grijeh?
Predbračni.
Ronnie, bijednik, muškarac.

Što gledaš?
Bilo što. Od tebe mi je malo mučno.
Znao sam da će mi iscijediti spermu do posljednje kapi.
On ispisuje okviriće, oslikava tekstove, eh da dragi moj!!!

Ha, ha!!
Izgledaš zabrinuto... Ja sam također zabrinuta...
Gore i... vaaauuu... ja sam frenetičan... raspaljen.

Nećeš imati problema s njom. Ti si lijep dečko...
Salem!!
Pohota.
Kazna.
Vi ste zabrinuti zbog nekog tipa. Aj hev ozbiljne probleme...

Nas ne brinu drugi. Ni tebe ni mene... Ja sam bolesna... jako bolesna.
Ronnie: crnci
Nancy: Faubus.
On me gutao pogledom!! Što je s tobom?

...A ja sam se dao obrlatiti. Radije ću se ubiti nego to reći kod kuće...

globo fumetto, ba-loon, bulle-
Smrt
death?
bab eca
TOILET
Kingcream Size

Ti si savršen. Nisam nikad vidjela nekog tako odvratnog.
Zato što se nikada nisi potrudila onjušiti sebe.

puta!!!

Želim leći u krevet i oženiti se tobom.
TOILETS
Za čitav život.

Gospođice, vi uspav... molim vas...

Slava! Slava!
...zaspala je...
sh-h-pflll !!
Sofija.

Ronnie
Nered.
Nancy
Zakon.

Shellsee: Ostati spavati.
Tamo.

To je kraj!!
kočenje-eeeeee!!

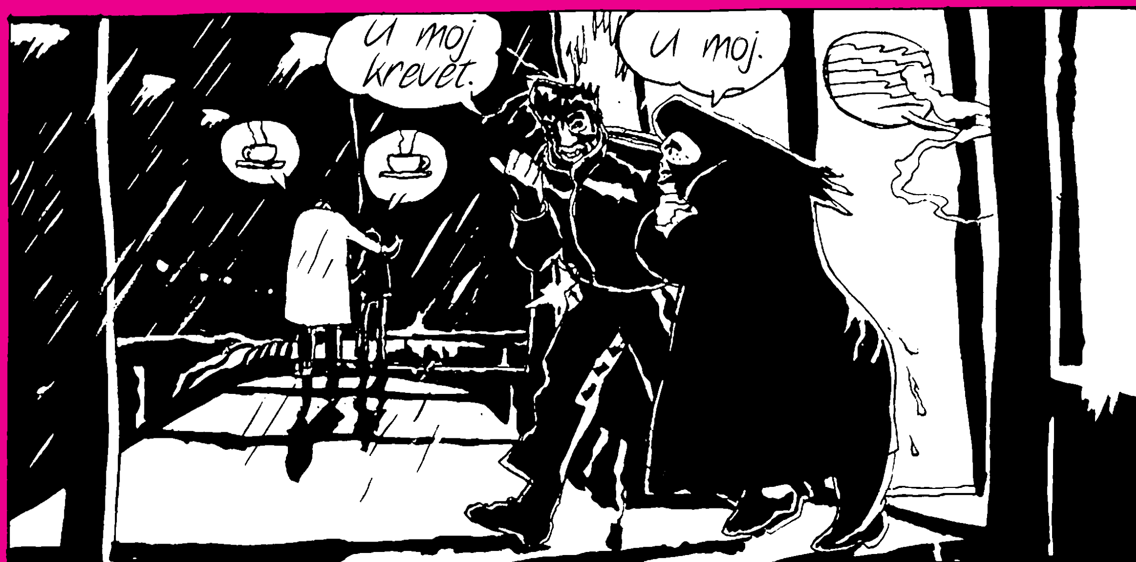

Sofija.
brouha-haha bz zsz zssz
dibuter too Ter bujando chapale

Ako ti dam razvod to bi značilo da ti nešto dajem, gaduro!
Sofija?
Ti si jed odvra biće

Mislio si da ćeš se samo tako izvući, usrani Portorikanče...

Ona... bilo je to beskrajno uživanje...ja...koje sis koja guzica...uživan u tvom uzbuđen
Što mali?

Homići.
Raspaljenost.

U moj krevet.
U moj.

Poslije tebe, kurvo
...
mmm...
Brini se za svoju guzicu, jadniče.
Biračko tijelo.
Zdravo.
TAXIS
MU

Z

TENSIONES GASTRONOMICAS (bolero, catalan)
De tu comida no como,
y tu comes de la
cosa mia

BELLEVUE HOSPITAL

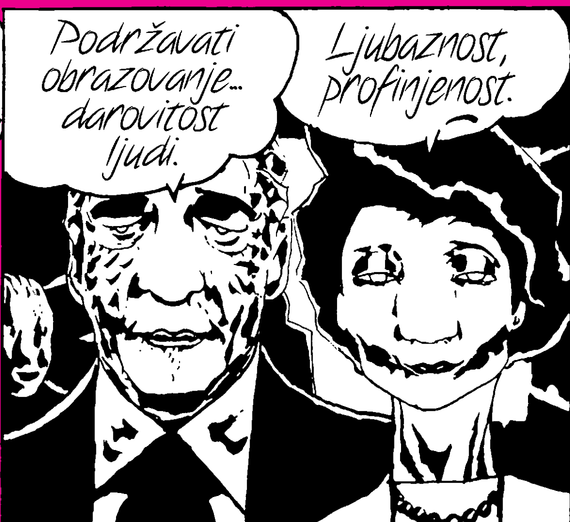
Gospodice Milašević, zatvaramo...

Sutradan...
(ona misli)
Confused telepathic
Ja, Sofija... ne želim umrijeti...

Imam još tri mjeseca života. A vi, što ćete poduzeti?
...recite mi, što ćete poduzeti

Podržavati obrazovanje... darovitost ljudi.
Ljubaznost, profinjenost.

Zdravo meso je živo. One Rubensove guzice...
Ja imam rak kostiju...moje će meso istrunuti.

Veliki ljudi uvijek su se opredjeljivali za guzicu...

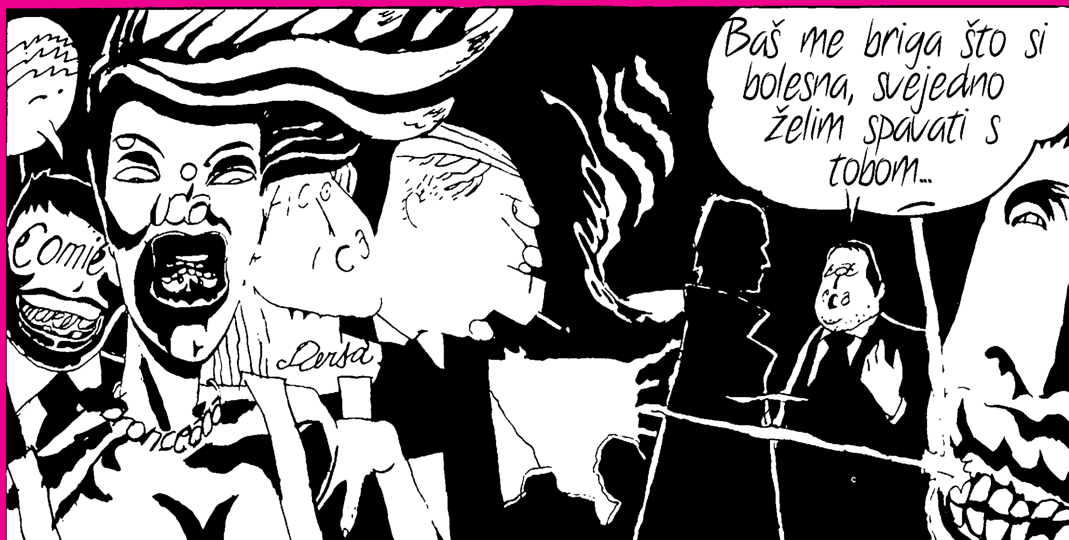

Imam 33 godine, a dali su mi još manje od tri mjeseca života...imam osteomijelitis: rak. Pomozite mi.
Oh, draga ...!
Dođi ovamo!

Tražila je i ja sam joj dao... drhtala je očajnički...
Još jučer bila sam živa i osjećala sam se živom... ali...
...dijagnosticirali su mi rak kostiju i uskoro ću krepati... A ti, što ćeš poduzeti?

Pusti me... Pusti me!

Slušaj...

Baš me briga što si bolesna, svejedno želim spavati s tobom...

Molitva.
Vi ste doživjeli ove godine, a ja... ja ću umrijeti za tri mjeseca...
Pokora...

Ove će riječi moći razumjeti: Mislite li da je to pravedno?

Njima se to čini prevednim... dajte mi nešto jako, bez vode.
Votku? Gospođice Milašević, danas vas je netko...
bour bon

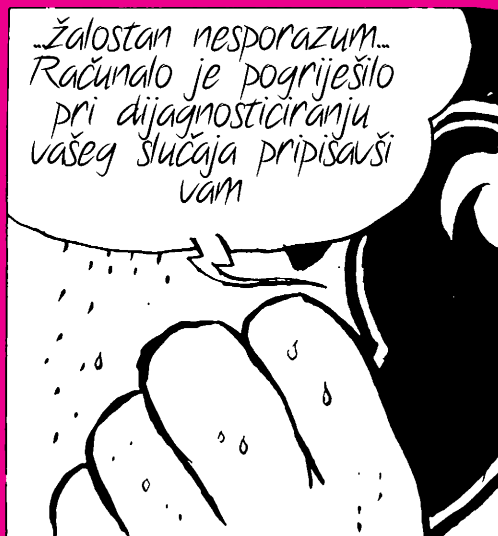

... tražio telefonom. Iz bolnice ...

Draga, ja te razumijem, ali ne znam što reći. Hoćeš li da ti prepustim svog dečka?
Nazvat će vas za petnaest minuta ...

To nije ono što mi treba, ali ipak hvala...hvala...

Gospođice Milašević... za vas je!...

...Tražili smo vas i na kraju smo vas pronašli... Dogodio se ...

...žalostan nesporazum... Računalo je pogriješilo pri dijagnosticiranju vašeg slučaja pripisavši vam

...neizlječivi osteomijelitis, a zapravo ste...

...savršeno zdravi. Osim toga pokazalo se da imate ...

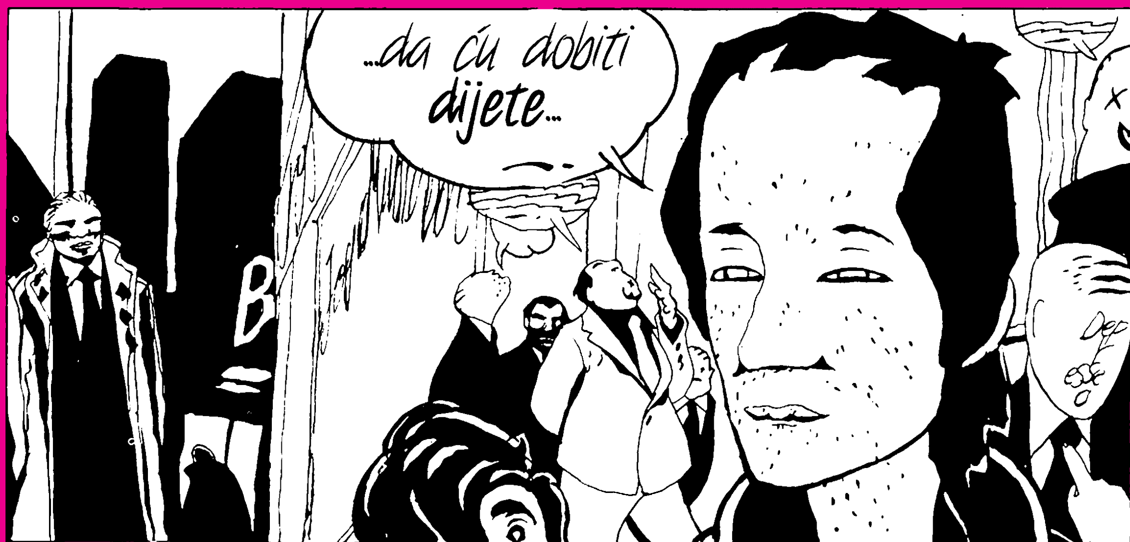

...jednu normalnu trudnoću od 40 dana... naše čestitke. Naravno, bit ćete obeštećeni, itd... itd...
...itd...

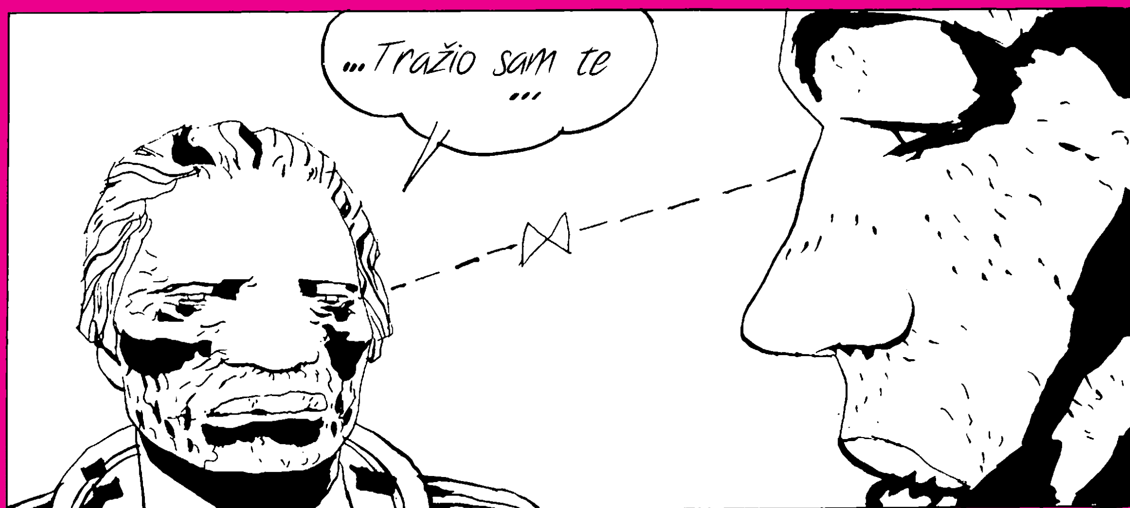

Ja...

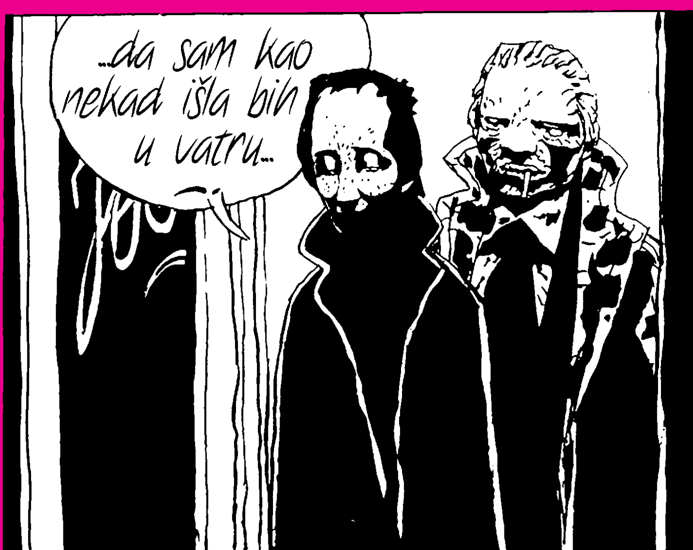

Dođi...

Ništa nije vrijedno tvoga života. Ako te roditelji ne razumiju, otiđi od kuće. Ako ti se škola ne sviđa, napusti je...

Otiđi u Meksiko... ili Puerto Rico... ja... sam...zdrava, rekli su mi...

...da ću dobiti **dijete**...
B

...Tražio sam te ...

...da sam kao nekad išla bih u vatru...

Slatko mlijeko i espresso, Joe...
znaš li da je to prava rijetkost?... to znači prijeći iz smrti u život...

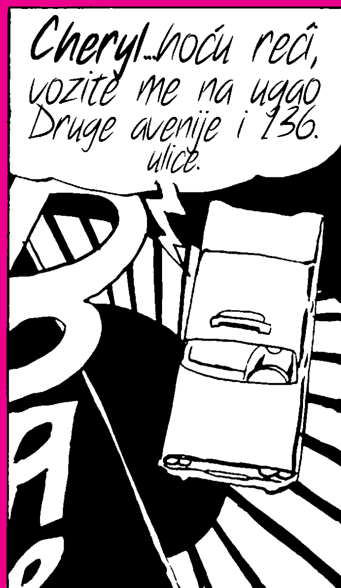

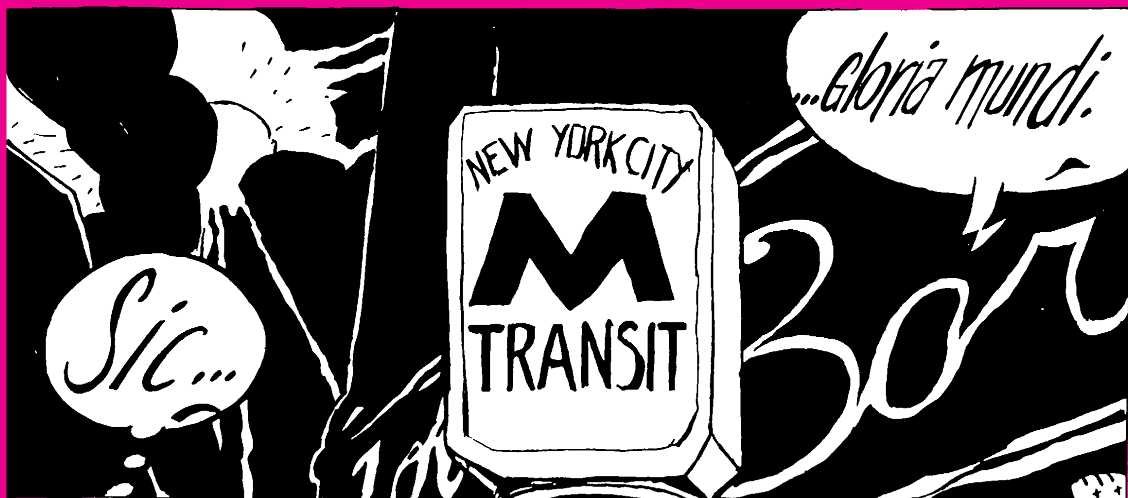

Sofija... tko je otac?
Ti nisi!!
Možda je ona otac, ili pak ...

...to nije bio espresso, kažem ti...
Ali mlijeko je bilo slatko, zar ne?

...to nije bio espresso...

Cuadro tres Página tuentifor.
Osim toga, ne vidim zašto bih ja bio otac svakom djetetu koje se rodi...

Cheryl...hoću reći, vozite me na ugao Druge avenije i 136. ulice.

...Gloria mundi.
NEW YORK CITY
M
TRANSIT
Sic...

VRL
AC

DA R

VRL
AC
DAR
KO

DARKO VRLAC

Smaknuće romana ili struja pomućene svijesti

(ODLOMCI)

“Nazivam kršćanstvo velikim prokletstvom, velikom unutarnjom propašću, velikim instrumentom osvete kojemu ni jedno sredstvo nije dovoljno otrovno, potajno, podzemno, maleno. Nazivam kršćanstvo besmrtnom sramotom čovječanstva.”

(Nietzsche – *Der Antichrist*)

¶ Petrović je zahvalan na ratu u Bosni jer mu je omogućio da na vrijeme pobjegne iz teško primitivne sredine.

– Ostavi se romantičnih predodžaba o dobrim i gostoljubivim ljudima, u to vjeruju samo malograđani cijeloga svijeta, kaže, ondje su ljudi uistinu zli.

– Kao i svagdje, tješim ga. Ljudi su najzloćudnija vrsta. Vratimo, dakle, krvne žrtve, žrtvovanja ljudi na oltaru, obredni nož zaboden u srce u ime poniznosti pred činjenicom da se stvarnost nalazi iznad čovjeka. Čovjek je tek njen neznatni dio.

Ajde ti lijepo u Samobor. Pa nije to neki veliki problem. Strpaš u torbu Uliksa, bilježnicu, odpješačiš lagano do Črnomerca, pogledaš kada ide bus i ako ti preostane nešto vremena pojedeš si burek ili kavu popiješ već prema inspiraciji. Sjedaš u autobus i tih dvadesetipet minuta koliko otprilike traje vožnja čitaš aktualni broj Zareza. Zatim otpremiš doma skladištara koji radi do dva, zavališ se u stolac i gledaš crnobijeli televizor kojeg je donio Miro, novi radnik, fini gospodin s brčićima, sjajna karoserija, ali vrlo podmukao, premazan svim mastima.

BILJEŠKA O AUTORU:
Darko Vrlac, rođen u Bjelovaru 1968. Živi posvuda…

Nije li to najveća varka, da se nježno tonuće u san i nečija duboka budnost pretvore u grozničavu nesanicu, prinče?

kršćane lavovima!

…i pažljivo joj ga stavio u usta. Njen šešir i glava utonuli su. Zatim slijedeća. Njen je šešir odmah utonuo. Zatim slijedeća: neka stara ženica. Svećenik se sagnuo da joj ga stavi u usta, mrmljajući sve vrijeme. Latinski. Slijedeća. Zatvori oči i otvori usta. Što? C o r p u s: tijelo. Mrtvo tijelo. Dobra zamisao na latinskom. Najprije ih omami. Zaklonište za umiruće. Ne bi se reklo da one to žvaču: samo progutaju. Čudna ideja: jesti dijelove mrtvog tijela. Zato su ljudožderi to i zavoljeli. …kaže Joyce.

U zajedničkoj kupaoni napušeni Zvjezdan šiša napušenog Marinovića. Skuhao sam im kavu. Evo, kava. Jedna za Seviljskog Brijača i jedna za Neofašistu. Smotao sam još jednoga pa sam otišao pogledati što rade. Marinović sjedi, kao na tronu, zgrbljen, nalik na antipapu kojemu samo štap nedostaje, a Zvjezdan ga pomazuje i polijeva svetom vodom Jerihona Tzabaota. Zamislimo uz to i muzičku podlogu, jedan tango, recimo Milonga de los morenos – Dina Saluzzija i Rosamunde Quartett.

– Ovo nisu tvoji CDi, rekao je Marinović čim je došao. Zgrabio. Pregledavao.

– Nisu, rekao sam. Mislim da mi je on tada rekao; -To su sigurno Njegovi.

– Točno Marinoviću. Potpuno si u pravu, On, još uvijek, poput utvare šepesa za mnom ma gdje ja išao.

Draga, tvoj um mreža je finih niti romantizma, ali sudeći barem po njegovim najreprezentativnijim predstavnicima kao što su Lord Gordon Byron ili Leopardi romantizam je revolucija perpetuo, ranjen u bitci iz bitke u bitku između dva topla ženska zagrljaja... vaze s cvijećem, nekoliko mirisnih svjećica... pa neka bude i nekakav kamin u kojem pucketa vatra dok vani oluja pustoši sve što se nađe na otvorenom. Nema romantike bez prolijevanja krvi, kao što općenito ničega nema bez prolijevanja krvi. I zato pakiraj se već sada i odi tamo gdje se ratuje, stani na stranu ugnjetavanih, poševi se s nekakvim egzotičnim fundamentalistom.

Odazvao sam se na poziv izvjesnom sudu zbog, recimo, toga što mi se nakupio čitav snop neplaćenih kazni za švercanje u tramvaju, ili, možda zbog toga što me je djevojka koju nikada nisam vidio optužila za opsceno ponašanje u javnosti, ili sam možda baseball palicom brutalno eutanazirao kućnog ljubimca. Potom ga bacio u Savu. Svejedno.

Tjera me čežnja da otkrijem razloge zbog kojih pišem duboko u noć, napljugavam se i slušam neki svježi jazz standard. Jedan od bezbroj mogućih odgovora na to pitanje govori o tome kako je pisanje aktivnost koja najviše određuje moju egzistencijalnu bit, pisanje je, dakle, svojevrsni odgovor na pitanje smisla. Tako, dakle, postojim.

Što se pisanja tiče, stvari funkcioniraju samo na prvu i prema nadahnuću, a variraju uglavnom prema finoći trave koju pušim.

Zamisli ti to, čovjek se usuđuje misliti protiv toka. Pa trebalo bi ga na galge objesiti, na kolac nabiti, na križ ga zakucati pa neka mu vrane živom oči kljucaju. I sve nekako u tom stilu.

Pojačati radio. 94.3mhz. ... sjemenka marihuane među tipkama tastature... negdje između znaka plus i one strelice što briše tekst...duhan... između V i B... komadić trave iznad F9... intermezzo... literarni diskurs... intermezzo... bezglasno... diskurs beskrajno... *njene oči lagano gasnu u mojoj utrobi... posljednji oteti uzdah miriše na san usnulog djeteta... tvoja nježna koža u ormaru pristojno obješena na vješalicu... prva u dugome nizu... prepoznatljiva po tetovaži malog lešinara sa maslinovom grančicom u kljunu... malo iznad lijeve dojke... iznad one na kojoj sam bezbroj puta... uvijek teško odolim vrhovima koje sam spremio za crne dane i nikada ne pušim kada nemam... nikada nemam a da ne pušim... ne smije to dugo stajat da se ne osuši... danas sam nervozan... dan je lijep... dan je ružan... kakvo divno jutro... još je mrak... bilo bi lijepo jednoga smotat... učiniti dan ljepšim već u samom njegovom korijenu... bum Šiva... plamen jeftinog upaljača... uvijek preslab ili prejak... prva dva tri dima... i najnoviji CD Matije Dedića... čista sjeta... podsjeća na jedan...ne tako davno...*

Bila je već davno prošla ponoć kada je Zoki na okretištu tramvaja na Savskom mostu prokockao posljednju kunu. Rulet ga nije išao, cure ga nisu jebale ni pet posto, u stan na Trešnjevci nije se mogao vratiti jer mu je gazdarica promijenila bravu. Bio je faktički izbačen jer nije mjesecima plaćao stanarinu. Njegova uvjerenost da će jednog dana dobiti brdo para na kocki bila je impresivna. O kockanju, kockarnicama i kockarima znao je uistinu sve. Njegove priče bile su toliko zanimljive i nevjerojatne da sam mu jednom predložio da napiše knjigu, čak sam mu velikodušno ponudio i svoju pomoć iako sam već duboko bio u nekim sasvim drugim literarnim projektima. Predložio sam mu u stvari da dva puta tjedno uzmemo flašu vina, bacimo na stol šaku trave, uključimo kazetofon na snimanje, lagano rolamo, po mogućnosti na zadanu temu, a kasnije bi to lijepo mogli prekucat na kompjutor i posložiti u neki teorijskozabavnoakcijski Priručnik za siguran dobitak u casinu. Otada ga ta ideja ne napušta. Kada je vidio da ja uistinu ne pronalazim vremena ma koliko bi to želio, da ne uspijevam pronaći niti najmanji rascjep između obaveza, počeo je tom idejom gnjaviti neke druge ljude. Zadnjih nekoliko godina u stvari umišljao je da piše knjigu. Sad kad razmišljam o tome čini mi se da bih ja i uspio pronaći vremena kao što uostalom za sve uspijevam pronaći vremena ako to uistinu želim, ali sam ga procijenio kao nesposobnog za takvu vrstu projekta koji je ipak pretjerano zahtjevan da bi mi oduzimao vrijeme i energiju, a da bi sve skupa to bilo uzaludno na kraju, kao što je uzaludno bilo i sa Vladimirom Ivičekom, utemeljiteljem O.T.O-a u Hrvatskoj. Od Ivičeka mi je ostala hrpa kazeta koje ne mogu poslužiti apsolutno ničemu, osim kao svojevrsni dokument i jedno pomalo bljutavo sjećanje.

Bila je već davno prošla ponoć. Zoki vadi posljednju cigaretu iz zgužvane kutije i pripaljuje. Otpuhuje dim u ljetnu noć hodajući prema srebrnkastoj Savi nad kojom je bujao mjesec. Razmišlja o tome kako će jednog dana, čim se malo sredi, čim mu to životne okolnosti dopuste, čim ga Kairos pomiluje po njegovoj psećoj glavici, ipak napisati tu knjigu, pa makar i bez ičije pomoći. Mogao bi recimo obrađivati temu po temu, od karata i kartaških igara, preko ruleta, blackjackova i tako dalje ako treba do lota 6/45 i sportske prognoze, zajedno sa svim proračunskim tablicama koje je vrtio u glavi, sa svim izračunima najčešće izvučenih brojeva u proteklih pet godina, sa njihovim prosjekom, varijablama, vjerojatnostima i srećom. Čini se da je ipak sreća ključni pojam kada je hazard u pitanju. Knjiga bi se recimo mogla zvati Hazarder to bi bila knjiga o njemu samome, ali nigdje se to u stvari ne bi vidjelo, diskurs bi bio općenit, samo on bi znao da se radi o njemu. Samo on i oni koji su ga dobro poznavali. Ili možda da se knjiga zove Sreća? A, ne može sreća. Hazard i sreća se isključuju. U jednom momentu Zoki postane svjestan paradoksa. Postane mu jasna razlika između znanja i spoznaje. Za razliku od znanja spoznaja uključuje biće i njegovu korjenitu promjenu. Ugledao je splav birtiju na Savi. Nije bilo nikoga. Zadnji gosti već su otišli. Otišao je tamo. Pronašao je nekoliko solidnih opušaka i strpao ih u džep. Sjeo je na jednu stolicu, na drugu je stavio noge i pušeći promatrao zvjezdano nebo i tijek rijeke. Tko bi rekao da odbačeni opušak ima toliko dima? Ne bi ga

se posramio ni egzekutor u Buchenwaldu. Kak se ono veli; Krematorium, ausmachen! Raskopčao je šlic, izvadio kurac i izdrkao ga na brzinu. U teškim trenucima drkanje mu je često pružalo jedinu utjehu. Nije se previše opterećivao s onime što donosi sutra. Sada je u redu. Sada je zauvijek. Osjećao se slobodnim, gotovo asketski. Okrenut od svjetovnog života prema unutra, prema kontemplaciji. Prema vlastitom najintimnijem biću odnosio se s punim poštovanjem, kao što se Jung odnosio prema svojem Filemonu, ili Crowley prema Augoeidesu. Bio je slobodan od posjedovanja bilo čega. Nije mu padalo na pamet da je asketizam dobro opravdanje za nesposobnost. U idiličnom doživljaju rijeke na mjesečini uporno je izbjegavao osjetiti smrad koji je iz nje isparavao. Vidio je samo ono što je želio vidjeti. Osjetio je samo ono što je želio osjetiti. I baš ga je bolio kurac. I kako ga je umor sve više i više oduzimao njegove misli poprime tok ljubavi koje nikada nije imao, ljubavi koja poništava strah od smrti ili ga svodi tek na neznatnu, najmanju moguću mjeru, ljubavi u kojoj ne postoji prolaznost iako je prolaznost sukus ljubavi… i ljepote, ljepote, ljepote, ljepote…

Tek kada ga je grubo prodrmao nogom Zokijev pogled sretne se sa bezličnim pogledom brkatog starijeg muškarca koji ga upita da zašto spava ovdje. Ništa, kaže Zoki, napio sam se i ovdje zaspao. Brkati ga sumnjičavo pogleda i upita ga ima li gdje spavati. I Zoki mu ispriča toliko tužnu i tešku životnu priču. I kako je odrastao po sirotištima i kako ne zna ni tko su mu otac i mati, i kako je iz Srbije u Zagreb pobjegao pred novačenjem, nije želio ubijati hrvate i musliće koji mu nisu baš ništa skrivili, osim toga ni mrava ne bi zgazio, i kako je teško bilo biti Srbin beskućnik u hrvatskoj za vrijeme rata, kako ni danas nema isprava niti kakvih građanskih prava, kako se izdržavao prodavajući bižuteriju i živeći kao podstanar… i kako uostalom i nema gdje spavati. Evo ti ključeve, počisti malo ispred lokala, otvori terasu, vidim ispred lokala si već počistio, barem čikove, ipak još malo pometi, u kasi imaš novaca za vračanje i možeš početi raditi. Ako želiš naravno. Ali prije svega skuhaj kavu sebi i meni. Ja ću dužu bez mlijeka i šećera. Neke stvari Zoki je, razumije se, i prešutio. Prešutio je primjerice…

Zoki je već od prije imao iskustva s konobarenjem tako da nije bilo nikakvog problema. Gazda mu je unaprijed dao nešto novaca neka si iznajmi stan. Svaki dan ušićario bi neku lovu, prevario nekoliko gostiju ili jednostavno uzeo iz kase kasnije se snebivajući nad manjkom i odlazio u obližnji kasino, najobičniju mračnu spilju prepunu privlačnih treperavih svjetala u boji, pravi kontrast Zokijevoj sivoj i ispraznoj svakodnevnici iako bi površnom promatraču, koji u principu ne želi imati posla s takvom vrstom ljudi, Zokijev život izgledao beskrajno uzbudljiv i krajnje romantičan. Prodaje bižuteriju, živi u iznajmljenom stanu, nema riješen socijalni status, ispija kavu s klošarima na Trešnjevci, nastupa lagano plemićki, ali više decentno patetično, siroliverovski, površinska mimikrija, biološka prilagodba, preko ljetne sezone odlazi negdje na obalu i zaradi puno para, pojavljuje se za blackjackom sa šljivom ispod oka, rukom u gipsu ili u zavoje obmotanom glavom i u nekoliko sati potroši sve pare koje je zaradio proteklo ljeto, a zatim odlazi spavati pod most, prednji zubi mu nedostaju što postaje očito kada se osmjehne

ljupkoj dami koja zastaje kako bi vidjela razne modele Zokijevih naušnica za koje vjeruje da ih je osobno dizajnirao, što i ne bi bilo nevjerojatno, puno pije, uglavnom pivo, puno puši, uglavnom grbave kurčeve starim smrdljivim pederima iza grma u botaničkom vrtu ili se u nekom zagušljivom javnom wcu nateže sa nekoliko pedera odjednom nastojeći zadovoljiti njihovu neizmjernu pohotu za pedeset kuna po ejakulaciji, sam je vječno nedojeban, a svaka heteroseksualna jebačina uredno ostavlja masnicu pod okom koju je zaradio od pijanog ljubomornog dečka nasilnika, obožava kičeraj, prepoznaje ga na prvu, reflektira ga, u svoje prazne džepove ljude vabi ustima punih para, odlično bi prošao kao lik iz nekakvog poststrukturalističkog crtanog romana, možda neki vrlo važan sporedni lik koji se pojavljuje uvijek isključivo kako bi popunio prazan hod u scenoslijedu, uvijek s cigaretom, slijep od dima i slijep zato što jednostavno ne želi vidjeti i stoga dopadljiv jer izaziva sućut jer se prepoznajemo u njemu jer se lako poistovjećujemo jer ga volimo kao što volimo sebe same, ako ne i više, sve u svemu isprazan lik bogate vanjštine, isprazan u svojem egzibicionizmu, nenadjebiv u svojoj sposobnosti da opstane u gradu koji s lakoćom guta i one najjače, najbogatije, najsposobnije jednakom pohlepom kao i one najubogije i najbjednije, dakle lik bez kojeg se ne može, lik koji nema alternativu niti ju treba, nenadomjestiv poput heroina pod kožom, marginalan i samorazumljiv poput mirisa svježe pečenog pereca.

Nakon dva tjedna gazda se uvjerio da Zoki dobro radi i odlučio mu je povjeriti lokal tih mjesec dana koje namjerava provesti odmarajući u svojoj vikend kući negdje na morskoj obali. Ostavio mu je ključeve, brojeve mobitela na koje ga može dobiti bude li problema, objasnio mu je kako želi da radi obračun i rekao mu je da si svaki dan iz kase slobodno uzme sto kuna za gablec što mu neće odbiti od plaće već da mu je to svojevrsna naknada za odgovornost.

Već prvi dan ubogi Zoki je cijeli utržak, u namjeri da ga podupla izgubio u nekoliko obrtaja ruleta. To ga i nije previše brinulo, nadoknadit će to već sutra. Sutradan je ponovno izgubio cijeli promet u svega nekoliko minuta, zatim je od kamatara koji su u kockarnicama uvijek pri ruci posudio još toliko novaca koliko je ispušio, a onda još toliko i još toliko. Sve je izgubio, ali Zokija to i nije previše brinulo. Nije ni trepnuo. Sve je završilo jedne ljetne noći, iste one noći kada je Zoki polijepio vlastite osmrtnice po cijelom gradu, i iste one noći kada se gazda lokala iznenada vratio s putovanja i zatekao Zokija kako pajserom ulazi u sef s parama. Zoki je tri dana i tri noći sjedio zavezan u lokalu na podsmjeh gostiju. Zatim ga je, na odmaku posljednje noći, skupa sa stolcem za koji je bio vezan bacio u Savu. Neka ga voda nosi. Odonda nitko o njemu ništa nije čuo. Kasnije smo međutim negdje u njegovim papirima pronašli fajl s naslovom Art of Retard. Umjetnički čin koji vlastite žrtve suočava sa konačnošću, što znači, sa samima sobom.

Ne znam postoji li lošiji usud od usuda čovjeka sposobnog za rast zatočenog u maloj, ograničenoj, teško primitivnoj, frustriranoj i samim tim hajkaški raspoloženoj sredini u kojoj je svatko osuđen na svakoga. Takva sredina isključiva je prema svakoj različitosti, uostalom prema svemu što joj je strano i nepoznato, što nadilazi njene ograničene okvire – tim više ako je ona u svojim zmijskim njedrima othranila takvog nesretnika. Takvom čovjeku slijedi niz nesretnih okolnosti već od samoga rođenja koje su ustvari rezultat negodovanja kolektivnog nesvjesnog duha koji naviknut na plamen svijeće odjednom biva zasljepljen pojavom sunca na horizontu, zgrožen nad slutnjom novoga dana, novoga vremena koje po definiciji obezvređuje najviše svetinje, iluzije na kojima svaka jedinka čopora gradi svoje egzistencijalno biće. Pojavio se napokon netko tko će spaliti sve zastave jer su besmislene pored sunca na nebu i koji će lunu vjenčati sa omfalosom. Je li netko čuo za epizodu u kojoj se Alisa u zemlji čuda podala Malom princu koji joj je zauzvrat otkrio tajnu neuhvatljivosti bijeloga zeca? Zajednicu na okupu drži i pokreće mržnja prema neistomišljenicima i fanatizam, a ne ljubav prema bližnjemu. To je znao i Hitler koji je naciji poklonio židovsku rasu kao objekt mržnje. Upravo zbog takvih kretena danas gladujem i tražeći po iznajmljenom sobičku bih li se našao kakav komadić čokolade ili bilo što slično pronašao sam – kikiriki. Radim za kikiriki. Kako je to surovo istinito.

Želite li znati kako se kreten u stvari osjeća, samo izvolite – navucite na sebe navijačku crveno bijelu kariranu majicu, sjednite si negdje na terasicu nasuprot velikom LCD monitoru na kojem se odvija utakmica svjetskog prvenstva, naručite hladnu žuju i lagano ju ispijate zajedno sa Thompsonom u pozadini. Inicirani ste. Eto, tako se osjeća kreten. Jer kreten se ne rađa, kretenom se postaje.

Ipak. Mali grad je opasan. U malom gradu svatko svakoga poznaje. Mali grad nikada ti neće dozvoliti da ga nadrasteš, a i ako ti to i nekako uspije mali grad nikada ti to neće moći oprostiti. I što više rasteš. Što su ti tješnji njegovi okviri to on čini veći pritisak na tebe. Ukoliko osjećaju da si širi nego što bi to u stvari trebao biti, širi nego što je to malograđanskim moralom propisano, ne preostaje ti drugo nego da bježiš iz svojeg malog grada. Veliki grad za početak nudi iluziju mogućnosti izbora i da bi u njemu opstao moraš naučiti samo dvije stvari – služiti i gubiti.

Služim i gubim!

Upitao sam svoju omiljenu zamišljenu prijateljicu Lilith bi li mogla živjeti s nekim tko hoda uokolo s knjigama pod rukom i tko je dvadeset i četiri sata na dan uronjen u kontemplaciju? Rekla je; Ne, hvala.

sms Vedranu;

Jebo te!, ljudi slave dan antifašističke borbe – roštiljaju pred kućama, pijani klinci u crvenokockastim kićenim automobilima iz čijih rektuma na sve strane pršti domoljublje, a od tvoje socijale – ništa.

Mislim da sam budan, ali to više vidim kroz spoznaju da svi drugi spavaju. Uistinu – svi spavaju osim onog krepanog žutokljunog ptića ispalog iz gnijezda, oko kojeg neumorno oblijeću muhe.

Moja velika opsesija bila je da budem kao Pale sam na svijetu. Osjećaj da si slobodan od kretena, da nemaš egzistencijalnih briga i da možeš raditi što želiš, iako ja ionako mogu raditi što poželim u crnome moru bijede. Da bih ostvario svoju prirodu ljudi ne samo da mi nisu potrebni već su smetnja i suvišak. Ionako se velika većina mojeg života događa ispod horizonta – na van živim tek toliko koliko moram da baš ne krepam kao pas iako sam duboko uvjeren da je bolje krepati kao pas nego živjeti u ovakvoj bijedi i u ovakvom poniženju u kakvom općenito živim. Netko je za to kriv. Nekome zbog toga treba jebat mrtvu mater u pola trule pičke smrdljive na otvorenom grobu milion puta.

Onako pijana pred samo jutro mahnula je. Taksi je stao. Koliko do? Sedamdeset. Može. Rekao sam joj da je luda. Taksist je rekao kako smatra da je bolje da idemo s njim. Nisam to niti čuo. Ona mi je rekla kasnije. Usput je ubrala buket ruža, pričala je dok nisam zaspao, ušla je k meni u krevet, ta bio je jedini u podstanarskoj sobi. Poševila me. I dok je nekoliko sati kasnije odlazila ja sam u školjku rigao zeleno. Barem nisam onako pijan pješačio od centra. Ruže venu bezdanima.

Dogurao sam kolica, posložio knjige, i sjeo na kavu s aktualnim brojem Zareza ispred sebe. Zapeo sam očito na najglupljim rubrikama vizualna kultura i kazalište – članci prepuni otrcanih klišeja, kao što su to kazalište, ples i ostalo općenito klišeizirani. Uključio mobitel u nadi da će mi koja poruka sjesti;

prva (u 02:10)

Ako.sam.Te.ikako.omela.u.Tvome.zivotu.javi.samo.da.znam. jer.meni.je.bilo.buum.pa.ako.je.tebi.to.normaliska.OK.i.sve.tipke. su.ustimane.Ali.ja.bih.ujutro.voljela.vidjeti.tvoj.lik.obraz.i.TEBE. pa.mi.javi.golubom.ili.porukom.,ili.me.sada.nazovi.toliko.sam.pijana. i.zeljna.samo.malo.njeznosti.i.opsosti.inace.nisam.takva.no.bilo. bi.dobrn.da.mi.odgovoris,ne.cita.n.nitko.moje.poruke.****

druga (u 02:27)

Pokusaj.ako.zelis.da.se.vidimo.danas.samn.zbog...nemam.pojma.ali.i.samo.bi.te.zeljeli.konzultirati.i.imam.opisno.ne.vremena. to.znas,no.shvatiti.cu.TVOJ.NE.ODGOVOR.KAO.,.uostalom.znas. Zoooovvvvi!barem.od.mog.ocaja.pura.****

treća (u 03:10)

Zelim.SEXS.sa.toaom.nikome.neces.uciniti.lose.dapace.znati.cu.sve. kada.se.javir.i.ja.sam.svoje.izjavila.sada.si.ti.na.redu.izbrisi.ove.poruke.

**** je toliko pijana da ne zna da postoji tipka za razmak, a zna li uopće za razmak? Nije li upravo to njezin ključni problem. Zna za veliko slovo, ali ne i za razmak. Umjesto razmaka stavlja točku. Znak završenosti, konačnosti, znak koji kaže; ako nisi sa mnom onda si protiv mene. Kod mene je malo drugačiji problem, jebe se meni za velika i mala slova, sva moja filozofija leži u razmaku između riječi i zato sam odlučio, iako nisam gay, provesti nekoliko narednih dana u društvu Andrea Gidea radije nego da njuškam nečije međunožje.

Art of Retard

Jučer sam poslije podne izišao kupiti kruh. Bezbroj puta provjeravao sam imam li točno tri kune. Nisam znao kakav kruh uopće mogu kupiti za te novce. Vrijeme sparno i nervozno. Na jednom rasvjetnom stupu vidio sam osmrtnicu. Privukao me je u stvari njen dizajn. Prvi puta primijetio sam da nisu crne već su uokvirene svijetlo plavo, sa slikicom pokojnika. Priđem bliže. Neki mladić iz kvarta. Tada mi je prvi put na pamet pala ideja za umjetnički čin kojeg bih mogao vezati za roman. Art of Retard. Ukratko, već godinama izbivam iz 'sanjive doline' u kojoj svak svakoga poznaje. Pomislio sam, kada bi se taj sjebani gradić ujutro probudio i pronašao svuda oblijepljenu moju osmrtnicu, ne smjerajući pritom na egzibicionističko privlačenje pažnje, već na opću skrhanost svakoga pred svakim pod kojom se krije radost. Zamišljao sam konkretne osobe u toj situaciji i njihove licemjerne reakcije i shvatio sam da bi to moglo biti vrlo zabavno kada bi se i ostvarilo, ali moralo bi se ostvariti tako da sam svjedočim svemu tome. Da uživam. Naslađujem se. Smijem. Prva stvar koju sam se upitao bila je koliko bi koštalo da si dadem iskopirati stotinjak osmrtnica. Ili se to možda dobije u crkvi, pogrebnom zavodu, općini, nekoj instituciji koja posreduje između trupla i zemlje – između zemlje i zemlje?

Podsjetimo se na trenutak što P. D. Laing kaže u svojoj “Politici iskustva”;

‘Više ne možemo smatrati kako je takvo putovanje (shizofrenija) bolest koju se mora liječiti. Zar ne možemo uvidjeti kako to putovanje nije nešto od čega trebamo biti izliječeni, već sam po sebi prirodan način liječenja našeg vlastitog užasnog stanja otuđenosti kojeg nazivamo normalnim?’

missa brevis

Idući od parka Stara Trešnjevka prema Voltinom uvidio sam da previđam nešto bitno. Što bi moglo biti to što ja ne vidim? Na što me upućuje permanentni egzistencijalni kaos, život na dnu, u vlažnoj podrumskoj prostoriji za koju dugujem dvije stanarine od sramotnih tristopedeset kuna koje nisam u stanju skupiti. Radio sam mjesec dana na velikoj vrućini i ne samo da nisam uspio skupiti za stanarinu već sam dobio otkaz jer sam napravio minus od tristo kuna, dakle, sramotni otpust. Uostalom sve mi ide naopačke, sve se urušava oko mene sve nestaje i tone a da ja ne mogu ništa drugo osim sve to mirno promatrati. Sva moja nastojanja unaprijed su osuđena na propast. Nemam za sendvič i strepim od trenutka kada će gazdarici dopizditi više moje neplaćanje. Jednostavno se nemam za što uloviti. Što mi to govori? Sav moj trud nema nikakvog smisla. Možda zato što nikada nisam uspio povjerovati u koncept rada, možda zato što mi svaki rad koji služi pukom održavanju egzistencijalnog minimuna predstavlja krajnje ljudsko poniženje. Osim toga smatram da su moji stavovi ispravni u najmanju ruku jednako kao i oni njima suprotni. Vrlo jednostavno – sva moja nastojanja su jalova. Tako neka bude.

deset

Bio je sasvim mali kada ga je majka prematala na stolu u prostoriji punoj svjetla. Pored njega bile su šibice koje je on u trenutku majčine nepažnje sakrio u pelene, ne kako bi ih kasnije gurao u svoja još uvijek bezuba i mirisna ustašca, već s namjerom da ih pali. Vrlo rana općinjenost vatrom, trenutkom paljenja, kao što je i nekoliko godina kasnije bio općinjen šibicom, erotski iniciran trenutkom kresanja crvenih sumpornih glavica. Majka je stavila meso u pećnicu i izišla na dvorište pročavrljati sa susjedom. On svojim ručicama rastvori kutiju, a šibice se rasipaju po njemu i oko njega. Palio je jednu po jednu. Susjeda je njegovu majku upozorili da nešto gori u njenoj kući. Majci je najprije meso u pećnici palo na pamet. Gorjelo je dijete u pletenoj kolijevci.

To isto dijete sada ima osam godina, možda nešto više ili nešto manje, nalazi se u velikoj kupaoni, pali šibicu i provlači je kroz sintetičku zavjesu, divi se lakoći kojom vatra prolazi kroz sintetiku, sasvim se gubi u tom svom prvom umjetničkom činu, činu individue u odnosu sa ostatkom svijeta sve dok ga plamen koji je zahvatio zavjesu nije priveo stvarnosti. Lupao je dlanom po vatri, hodao je uokolo po kupaoni, a onda nemoćan pozvao baku koja ga je čuvala dok su roditelji bili negdje na putu. Kada je baka ušla u kupaonu on je izišao van i zaključao baku unutra. Oslobodio ju je tek kada ga je uspjela uvjeriti da je ugasila požar iza kojeg su ostali crni zidovi, izgorene zavjese i tapete, kupaonske pločice ispucale od topline, rastopljene instalacije. Dijete je postalo čovjek prometejska duha.

devet

Otac je došao poprilično pijan, dobro raspoložen. Uzme malo dijete i razdragano ga baca uvis. Začuje se podmukli udarac djetetove glave u strop. Dijete poljubičasti i ostane bez zraka. Odnekud se pojavi usplahirena majka. Otac je dijete bacio na krevet i rekao; Evo ti ga na. Gotov je. To dijete postalo je čovjek nesposoban za radost, ali spreman ponijeti krunu.

osam

Dok su se otac i majka svađali dijete je trčkaralo po dvorištu. Odjednom otac istrči iz kuće uhvati dijete za noge, drži ga iznad bunara i viče ženi; Jebo ti pas milu mater, reci čiji je ili ću ga sad pustiti. Žena trči k bunaru i viče; Ne moj, nemoj, molim te, ne moj... Skupilo se kod bunara još nekoliko susjeda. Prolazi milicija. Ljudi ih zovu. Oni kažu da se ne miješaju u obiteljske stvari i produže dalje. Kasnije je to dijete zavoljelo taj bunar i pogled u dubinu bezdana, u nesvjesno. Zbližavalo se s bunarom kod tete i tetka, sa zapuštenim bunarom u vlastitom dvorištu, sa barom pred stričevom kućom, sa arteškim bunarom na nekoj livadi nedaleko od napuštene ciglane u kojoj je provodio svoja popodneva sasvim sam jurcajući uokolo i nadajući se da će u kakvom mračnom prolazu, urušenoj špilji naletjeti na bijesnog psa sa krvavocrvenim očima, tražio je svoga zmaja. To dijete postalo je čovjek pred kojim nema ničeg do bezdana.

sedam

Ne znam kako kod tebe, ali ovdje lije kiša u čast tuposti mojih osjećaja.. Ipak, kakva divna kiša.. i sad mi treba jedino glas sna.. Oprostit ćeš na mrzovoljstvu

Opraštam na mrzovoljstvu i na kiši i na glasu sna. Opraštam svojim promašenim mazarijama i svojoj kroničnoj nevjeri. Opraštam osjećaju krivice i potrebi za samoćom. Opraštam tvojoj pohoti i svojoj. Opraštam svima koji me cijeli život jebu u zdrav mozak. Opraštam jer mi drugo ne preostaje nego oprostiti. Opraštam djetetu piromanu koje je školske bilježnice popunjavalo kukastim križevima, djetetu koje je bilo zaljubljeno u vlastitu sestru kurvu, djetetu koje sa strane promatra opscenost vlastitog začeća, djetetu čiji smjeh treba silom iscijediti iz trule utrobe budućeg ovisnika o ženskom dodiru, djetetu klici u čijem genetskom kodu vukodlak kesi svoje zube žudeći sjaj punoga mjeseca, djetetu bogu rata i nesreće, djetetu koje nikada neće izgovoriti riječ izbavljenja, djetetu ljubazno posvojenom od strane neke obitelji ljudoždera koja nije izdržala duže od nekoliko sati kada ga je reš pečenog sa prhkom rumenom koricom servirala na stolu (vilica s lijeve, a nož s desne strane tanjura), samo djetetu.

U zadnje vrijeme sklon sam prepustiti se improvizaciji. Otvoriti se za nova iznenađenja koje donosi život. Je li to Thelema?

Trava od jučer;

Iza sebe imam dvije napisane knjige i još dvije umalo napisane, pa jesam li ja pisac onda?

Ili sam možda slučajna posljedica lošeg kondoma, ili rezultat u korist života donesene odluke o abortusu i još nekim stvarima, netko koga ne žele u domovima za nezbrinutu djecu jer ne znaju što bi s njime uopće trebali raditi kako bi ga zbrinuli, netko tko se s vlastitim roditeljima organski ne podnosi, netko čiji nedostižni san je postati skaut i pobijediti na natjecanju brzog vezanja mornarskog čvora i orijentaciji uz pomoć karte i busole (oslonac na izume), mahovina i sjenke nisu ga previše zanimali, netko tko želi znati sve o grčkoj mitologiji, napokon, netko tko će jednoga dana kao uvod u seks sa intimnom prijateljicom pušiti hašiš i slušati Angelique Ionatos.

Još jedan joint;

Kiša pada na park.
Ljetna kiša pada na park.
Topla ljetna kiša pada na park.
Topla ljetna kiša pada na park obavijen sutonom.
Topla ljetna kiša pada na najljepši park u gradu obavijenom sutonom.
Topla ljetna kiša nježno pada na najljepši park u našem gradu ovijenom prozračnim sutonom... (inspired by park Stara Trešnjevka – pogled s prozora Robijeva stana).

Doživljaj parka istovjetan je doživljaju one male djevojčice svijetle pahuljaste kose što prema božanskoj logici jurca parkom, okreće se oko sebe i pod pravim kutom, sa žuto crvenom kabanicom, a odaziva se na ime – sloboda (sačuvaj me bože patetike rekao bi pisac koji vjeruje u boga). Djevojčica to još možda ne zna jer prebiva u svijetu samozaborava, ali jednoga dana imat će trideset godina iza, sebe propali brak i osam slomova živaca i jednog kišnog ljetnog predvečerja iz sumornog tramvaja pogledom će okrznuti park i sjetiti se raspoloženja male djevojčice pahuljaste kose koja u svojoj crvenožutoj kabanici parkom jurca slobodu nesvjesna da to isto radi pisac sa petoga kata socrealističke zgrade s kojeg se vidi park Stara Trešnjevka, a u njemu djevojčica svijetle pahuljaste kose.

Još jedan;

Nikada nisam bio u Nizozemskoj i to nikome ne bih poželio. Kao što nikada nisam bio na Obali Slonovače. Nisam bio ni u srednjem vijeku...

Kakve veze ima sunce sa zapada sa činjenicom da je sve prolazno, a osobito vlast, jedino je siromaštvo jednom, zauvijek i bezrazložno vječno (volio bih da mi netko ukaže na primjer koji pobija ovaj)?

Bio sam ja i zaštitar. Nekoliko mjeseci čuvao sam skladište građevinskog materijala. Bilo je tu eko stropnih uložaka, rupičastih cigala, keramičkih pločica, boje za kompjutersko miješanje, bitumen za vruće lijepljenje hidroizolacijskih traka, zemlja za cvijeće H1, cement iz Murskog Središća, biokompovit (supstrat pogodan za sve vrste balkonskog cvijeća i bilja), UREA umjetna gnojiva, valovitka, velike plastične (PVC) kace, europalete, žuto ulje za baklje, professional – spužva za aranžiranje, štednjak na kruta goriva – plamen international, drvopor kombi ploče, ytong ciglovinje i još čitav niz sličnih sranja...

Već sam mislio da sam bilježnicu doma zaboravio. Ulovila me panika. Čak sam pomišljao da slomim ciglu i njome pišem po velikom parkiralištu skladišta koje sam čuvao. Ili da ispisujem poeziju orahovom ljuskom. Ali, uspostavilo se da sam se prevario. Bilježnica se nalazila ispod jakne na suvozačevom sjedalu BMW Tuarega.

Ljubav je poput ptičice neuhvatljiva ali njen cvrkut je uvijek negdje tu.

Neubijeno dijete u meni.

Po čemu je ON drugačiji od zajednice? Zajednica ne trpi drugo nego ropstvo (jer za slobodu treba imati mjeru). ČIM SE POJAVI NETKO (ni dobar ni loš) SA BESKOMPROMISNOM ŽELJOM ZA SLOBODOM ODMAH POSTAJE ZAKLETI NEPRIJATELJ ZAJEDNICE!!! Čopor se klanja ropstvu. Ideja o slobodi čoporu je nepojmljiva. Izgleda kao da je upao u neku ukletu priču čiji protagonisti sami sebe na najbrutalniji način, a zbog osjećaja krivice što uopće postoje, kažnjavaju ropstvom kao organizacijom i nasiljem kao općim principom. Pohlepa je hinjeni razlog.

Vjetar šiba. Mete lišće pred sobom. Prevrće najlonske vrećice. Zavlači se pod odjeću. Svojom hladnoćom miluje tvoje bradavice. Tvoje guzove. Tvoj spolni organ. Tvoje butine. IRITIRA MOZAK. Ti uopće nisi za pisanje danas. Trebao si uzeti Dostojevskog. Ionako si se opasno približio kraju. Stao si upravo na onom djelu pred samim krajem knjige kada se čini da se knez Miškin (ima li patetičnijeg lika u povijesti književnosti?) treba vjenčati za prelijepu Aglaju Japončinovu, ali kod Dostojevskog nikada nije onako kako se čini da je. (Moram odmah čitati dalje jer brinem za kneza.) I ako znam da se muški dio čitateljstva gotovo neizostavno identificira s knezom Miškinom, nije mi jasno da li se ženski dio čitateljstva identificira sa Aglajom ili knezom Miškinom. Premda bih ja riječ identifikacija rado zamijenio za riječ projekcija.

Vjetar i dalje svira na tvojim kostima, na flauti tvoga skeleta, tužaljku i radosnicu u isti mah. Oblačna noć. Mogla bi i kiša. Molio bih. Volio bih. Tebi se spava. Čezneš za krevetom, dekama i knjigom koju otvaraš kao da otvaraš dvijeri sna. Nakon stranice i pol koje si razumio na totalno čudan način (sasvim svjestan toga) prestaješ osjećati tijelo. Kao da lebdiš u njemu. Ono više ne tišti, ne uvjetuje i napokon... sasvim se zaboravljaš i postaješ Ništa. Nitko. Nitkov. Ni sam ne znam točno kada, naime shvatiš tek kad je gotovo i postoji samo u sjećanju. Bivaš usisan u drugu stvarnost koju zoveš san nakon svega. Moguće je tu i tamo da postaneš svjestan tog svog života u drugoj stvarnosti (sve je to ipak ista stvarnost) do te mjere da se možeš prisjetiti i budnog stanja, jednako kao što se i na javi možeš prisjetiti sna.

/Upravo je bio rscvjetani Zvjezdan. Čestitaj mi, kaže. Noćas sam jebo. Prvi put nakon šest godina./

četiri

On ti jedini daje priliku da se napokon počneš ponašati kao čovjek. Tvoj um je besmislen poput pomno ishoblane letve koja nema svoju konačnu svrhu. Nisi ti zao. Tvoja beskrajna glupost čini te zlim. Nedostatak kontakta sa sobom. Totalna dezorijentiranost. I za što se ti loviš?

Pitao si ga; “Treba li ti odvjetnik?”

Rekao ti je; “Pa kada mi se netko svom silom želi zavući u šupak samo da vidi što sam jutros doručkovao tada je prirodno da želim ostati na distanci, a kako bi održao pristojnu distancu opunomoćio sam odvjetnika da me zastupa.”

Nastavio si ga ipak danima jebati u zdrav mozak. Bio si mu toliko iritantan da je po cijele dane samo o tebi razmišljao; “To je mobing. Tipični mobing, a ja sam žrtva. Čini se da je takva situacija kažnjiva prema zakonu o zaštiti na radu.”

Osjećao se toliko nemoćan i ponižen zbog tvoje indignacije, zbog tvoje bezrazložne bahatosti, zbog tvojega stava kojime sebe neopravdano stavljaš u nadređeni položaj, pa da i jeste tako, da ti njemu i jesi nadređen, što nisi, zar bi to moralo biti neprestance očito?

Tako. Jednoga dana prišao ti je dok si sjedio u autu na vozačkom mjestu i rekao; “Slušaj Nevene, meni je tebe pun kurac. Izlazi van iz auta.”

Usrao si se od straha. Želio si se prepirati sa njim, ali on nije pušio te malograđanske fore, nije s tobom dijelio glupavo uvjerenje da se sve može izgladiti dijalogom, ne on nije imao iluzija, on je znao da je jezik sile najrazumljiviji; “Izlazi van majku ti jebem mrtvu u pol trule pizdurine na otvorenom grobu milion puta, smrade jedan balavi prepotentni.”

tri

“Jednom riječju, bio je strašan nered. Učinilo mi se na prvi pogled da su oboje, i gospodin i dama, pristojni ljudi, ali ih je siromaštvo dotjeralo do tog stanja koje ponižava i u kojem nered prevladava naposljetku svaki pokušaj da se boriš s njim, i čak dovodi ljude do gorke potrebe da u tom samom neredu što svaki dan raste nalaze gorki i kao osjetni osjećaj zadovoljstva.”
— F. M. Dostojevski, *Idiot*

“Drago mi je Nevene što nisi poslao Danijela na smjenu i što si došao sam. Daleko od toga da mi nije ok s Danijelom u smjeni, štoviše, s njim sam se zbližio brzo i lako (to je više zahvaljujući njegovoj neposrednosti nego mojoj otvorenosti za druge), s njime sam gotovo prisan, ali između nas dvojice (tebe i mene) izgleda da to malo teže ide. Ah, eto, ipak, došao si u moju smjenu (u stvari prvi puta da zajedno radimo od naše svađe), a izgleda da je to prvi puta da uopće zajedno radimo u smjeni, kasnije smo još nekoliko puta zajedno radili u smjeni i dobro smo se slagali, jedan prema drugom bili smo ljubazni i pažljivi, ali jednostavno nismo imali teme za razgovor, a i kako bi imali kada si ti bio impresioniran činjenicom da Danijel zna napisati molbu za posao – ti si svoju pisao dva mjeseca da bi na kraju sasvim od nje odustao – jeba te Nevene, pa to je samo molba, tek nekoliko redaka o sebi – tko si, što si i zašto smatraš da si upravo ti stvoren za posao za koji se natječeš, kažeš im baš ono što žele čuti, unaprijed zahvališ i to... (i onak ti to niko ne čita). Odlučio si provesti dvanaest punih sati u nekoj vrsti (radnog) odnosa sa mnom i tako si pružio priliku i sebi i meni da ne budemo cigani, da se ponašamo kao ljudi. (Iako kada su cigani u pitanju ovih dana upoznao sam jednoga koji ruši sve stereotipe o njima i volio bih sresti još barem jednog takvog u životu, no život je ipak za tako nešto prekratak. Pa i zašto bih uopće moj svjetonazor bio mjerilo bilo kome drugom!) Jedino što ti nedostaje to je odnos poštovanja prema drugome, kojeg ne poznaš, za koga ne znaš što je sve u životu prošao = nedostatak samopoštovanja, sjenka starijeg brata i očevog brata i majčinog brata i brata iz očevog prvog braka, brata iz majčinog drugog. Nedostaje ti samopoštovanje.”

Poetika bića.

Žena.

Ali ona niti najmanje ne razumije ništa od onoga što moja priroda zrači u svijet.

dva

Da i ona je meni draga, ali znaš... ona ti je meni malo prejeftina. Ne rezoniram sa poetikom njezina bića. Na sreću postoji netko čija poetika mi u potpunosti odgovara. Tko je to? To je S. Koja nosi nešto što je milion godina od mene, nešto što me također podsjeća na jeftinoću. Ona bira riječi dajući im ton koji se protivi ljepoti sklada riječi nizanih u rečenicu. Ej, ne budi luda, pa starci vole da im se puši kurac, a pisac vlastite riječi čita kao tuđinac. Djevojka mora skrivati svoja ograničenja. Muškarac koji nasluti granice kod žene automatski se od iste odljubljuje.

Rušim šatore i skele i ponovno podižem iste slijedeći trag novih koncepata.
Preispitujem vlastitu savjest prema deset točaka božjih zapovijedi jer sam izgubio unutarnji osjećaj, osjećaj srama.
Pišem prema krajnjem izrazu vlastite individualnosti.
Cilj je prepoznavanje vlastite istinske prirode.
Ostvarena utopija.
Misao koja se automatski poništava u vlastitoj suprotnosti.

Riječ iza koje stoji gola istina.
Djelo djecoubojice vlastite persone.
I posljedična kazna prebivanja u radosti nepomućena bitka.
Smisao u radosti besciljnog leta.
Svevideći pogled srca.
Ova muha poletjela je ka suncu a na zidu ostala je fleka.
Poput palačinke zalijepljena za donju stranicu kulturnog dvotjednika.
Umrljana fotografija mlade sopranistice.
Na trećem programu Radio Zagreba koji već po samoj definiciji šumi u bilo kojem dijelu grada.
Ali ga, molim, volim.

Točno je to da u komediji tragična krivnja pokazuje svoje smiješno naličje: pa ipak, ovaj svijet napušten od bogova i heroja nije bijedan, nego upravo dražestan: "koliko je dražestan čovjek", kaže jedan Menandrov lik, "kada je doista čovječan".
— Giorgio Agamben, *Ideja proze*

jedan

Stipe svlači majicu. Pivski trbuh na okruglastom tijelu i srcoliki žbun dlaka na neosunčanim prsima koji se skuplja i razrjeđuje dolje prema pupku. Koža orošena znojem. Navlači potrošene radničke rukavice koje je pronašao negdje na gradilištu. Buši beton teškom vibracijskom bušilicom, na ramenu udarnički prenosi trupce i slaže ih na paletu, skida skele i ruši šatore, zatim ih opet podiže slijedeći trag novih koncepata za dvjesto kuna po danu.

Tomica na bauštelu dolazi u svilenoj košulji sa nježno plavim prugama, poderanim trapericama i smeđim lakiranim cipelama. Neprilagođen. Plemstvo je stanje svijesti, a ne svilena košulja, oblik holističkog odnosa sa svijetom, a ne smeđe lakirane cipele zagažene u žbuci.

Ja na posao dolazim nadrkan. Pokreće me mržnja prema ljudima kao vrsti, prema svijetu koji me okružuje i prema sebi samome.

nula

(fragmenti razgovora dokonih svinja koji svojom bezobzirnošću pokušavaju ometati moju koncentraciju na pisanje) – starija gospođa Marica iz veš praone, neka žena iz frizerskog salona i još neki krepil – uglavnom priča on, one tu i tamo – *sve u đuturu;*

...Marice, slušajte sad ovo... pet hiljada eura... pića, vina, vode... i drugo jutro... Ona ima špajzu i ima napisano kaj je u njoj... tu se piše šta nema... i sad ajde, Kornati, market. Sad idem po šećer... skačem van... ko da sam došo u bosansku zadnju rupu... ja gledam šta da kupim još... ništ mi se ne sviđa... I jesi dobio šećer za deset kuna... on dolazi... tak je obala... dolazi bliže... ne smije pre blizu... (ode Marica)... nego on dođe drugu smjenu i odradi istu priču... (cviljuganje nepodmazane ljuljačke na kojoj frizerka uživa u osjećaju leta)...

Ajte svi u krasni kurac.

aforizmi prije spavanja

Onda kada se novac bude drugačije odnosio prema meni tada ću se i ja drugačije odnositi prema njemu.

Kompjutor otvoren na wordu, malo slušam radio, malo gledam televizor, pojedem joint, popušim sendvič i prožvačem željezo – kornjačinom dlakom nišanim prvu zgodnu ideju.

U zemlji čuda našao sam se jurcajući za Alisom.

Moj televizor majstorski je uradak od terakote.

Ako prolazi apstraktno slikanje zašto ne bi prošlo apstraktno pisanje.

Ako kažemo slikarstvo, hoćemo li reći pisarstvo?

Vlado Gotovac pomalo je, između ostalog i apstraktni pjesnik;

To su oči Pasternakove srne –
Crnim sjajem izjednačena
Nježnost i neizrecivo.
Tvoje ljubavi samozaborav,
Prekida groznicu-
S unutrašnjošću zatvorenom u meteoru.
RAZVIJANJE PJESME

Kako je moguće da ste se zaboravili do poda pokloniti pred Gordanom Benić. Završit ćete zbog toga u zbrajanju zaborava.

koda od sna

očekuje se od mene da napišem stih
neku dobru rimu ili više njih

kiša uporno mrmori o tome da je ljetu kraj i Had već doziva Perzefonu na zimovanje u paklu, jer tamo je toplije zar ne?
lajte keri Jakopsfelda.
jebeš joint ako ti se bar triput nije ugasio prije nego što si ga popušio do kraja.
labudovi.
swansi.
moje otužno veće i ja.
kišno i ugodno hladnjikavo
...prkosi tuzi u meni, izvlači trn moga boga i ja ostadoh bez falusa samo tako, odjednom i tiho, kao što netopir siše jarčevu krv, kao što ubojica u kišnoj noći rekreativno pregriza grkljan slučajnoj žrtvi u obredu suočavanja sa smrtnošću koja je jedina stvarnost, koja je u bezdan upregnuta mistična vulva koja proždire sve pred sobom i od koje zazire vrag više nego od bilo čega, više od spomena Isusova imena, više od kletve na Djevicu Mariju koja će prije ili kasnije dobiti ponudu koja se ne odbija

i koja će naroditi čitav čopor malih Emanuela budućih Pomazanika i, dakako, živjeti sretno sa njima do samoga Sudnjega dana kada će im Bauba prokrčiti put do Raja – posljednjeg kaveza jastva, posljednje ropske ideje.

...volio bih da ova kiša pada vječno kao milost satane na moj kastrirani kurac – osovinu mojeg bića i krajnjeg izraza moje Volje.

...kod djevojčica ideja Čarobnice svijest je o tome kako je sposobna gospodariti, uzurpirati jedan dio muškarca – isprovocirati erekciju.

...slušaj me crviću – ti prezireš ponos jer se nemaš čime ponositi, prezireš radost jer znaš ...da je nikada nećeš okusiti i prezireš samoga sebe očajavajući pred vlastitom besmislenošću.

kad kiši stvari u sobi postaju svete.

svetost je trpni oblik glagola biti.

DJECA MRAČNE NOĆI

DJECA MRAČNE NOĆI

¶ Death Row – Red Smrti – naziv je za dio zatvora u kojem osuđenici na smrt međusobno odvojeni zasebnim ćelijama čekaju na pogubljenje. Caryl Whittier Chessman, ranije osuđivani kriminalac rođen 27. svibnja 1921., u svojoj 39-oj godini života, 2. svibnja 1960. zauvijek je izašao iz Reda Smrti kalifornijskog zatvora San Quentin, da bi u pratnji čuvara bio odveden do plinske komore, gdje je nad njim izvršena presuda izrečena mu u svibnju 1948., po završetku procesa zbog optužbi za 17 teških krivičnih djela (oružanih pljački, silovanja i otmica) počinjenih otkad je zadnji put, sa svojih 27 godina, u siječnju 1948. uvjetno pušten iz zatvora Folsom.

Osam puta prije svog devetog i zadnjeg napuštanja Reda Smrti uspijevao je izbjeći pogubljenje, punih 12 godina vodeći osobni križarski rat s Pravosuđem SAD-a, bez pomoći odvjetnika i braneći se sam.

U to vrijeme, od izricanja presude do njenog izvršenja, prosječni vremenski period čekanja u Redu Smrti trajao je otprilike najviše oko mjesec dana. Chessman je uspio u onom što je do tad smatrano nemogućim: razvući vlastitu agoniju na 12 godina.

U ćeliji Chessman je intenzivno proučavao gomilu pravne literature, primijenjujući naučeno na vlastitu obranu, neprekidno ulažući žalbe i zahtijevajući obnovu procesa, napisavši usporedno s tim, tokom 12 godina čekanja na smrt, 4 knjige:

— *Cell 2455, Death Row*
— *The Kid Was a Killer*
— *The Face of Justice*
— *Trial by Ordeal*

Prva od njih njegova je autobiografija i osobni pogled na sve što je ostavio iza sebe. Izdana je 1954. i najvjerojatnije je Caryl Chessman na tekstu radio brzo, s namjerom da ga što prije dovrši i da pri tom uspije izreći sve što je želio, ne opravdavajući se ničim. U to vrijeme nije mogao znati da pred sobom ima još 6 godina života. U "Redu Smrti".

Aljoša Antunac

CARYL CHESSMAN

Ćelija 2455, Red smrti

(odlomci)

Posvećujem ovu knjigu uspomeni na
svoju majku, dobru Hallie, što je

sanjala besmrtni san.

(...)

Pobjeda i bedem

Whit je još jednom posjetio župu. “Zdravo, velečasni”, reče on. “Kako ste?” Njegov osmijeh bio je razvučen, dječački, umirujući, naizgled bezbrižan.

“Uđi, sine. Uđi!”, reče svećenik, čije je lice bilo ozareno. “Ugodno je vidjeti te opet veselog. Je li moguće da su uslišane moje molbe za povoljno rješenje tvog problema?” Svećenik je bio pun optimizma.

“Mog problema? Ja nemam nikakav problem, velečasni.”

Na licu Božjeg čovjeka pojavi se izraz zabune. On blago podsjeti Whita: “Ali, onog dana... rekao si mi...”

Whit se namršti, izigravajući zbunjenost. “Ja, velečasni? Ja vam nešto rekao onog dana? O, ne, velečasni! Vi ste me zamijenili s nekim drugim.”

Svećenik je bio strpljiv. “Prošle subote ujutro, ti si bio ovdje. Sigurno si bio ovdje. I rekao si mi...” Onda je uslijedilo nervozno i točno izlaganje onog što mu je Whit govorio.

Whitovo lice se ukoči i postane potpuno bezizražajno.

“Jeste li još nekom pričali o ovom što ste sada rekli meni?”

“Zašto? Nisam. Rekao sam ti da neću govoriti.”

Whit sasvim blagim glasom upita: “Velečasni, smatrate li da možete dokazati da sam ja bio ovdje i da sam rekao ono što vi tvrdite da sam rekao?”

Mršavi lik svećenika se uspravi. On stupi malo naprijed i reče: “Slušaj, mladiću. Što misliš time kazati? Na što, u stvari, ciljaš?”

“Reći ću vam na što ciljam, velečasni. Dogodilo se, eto, da se ja ne sjećam da sam vam dolazio, niti se sjećam da sam bilo što govorio. Dakle, ako bi me bilo tko upitao, ja bih mu točno ovako odgovorio. Rekao bih da vi sigurno sanjate nešto. I bila bi to prilično gadna priča, ako bi se nekom morala ispričati, velečasni. Smatram da moja porodica ionako ima već dosta nevolja i bez te priče koju biste im vi dodali. Dakle, kad bih bio na vašem mjestu, ja o tome ne bih govorio, osim ukoliko ne bih bio u stanju to i dokazati. Zaboravio bih na to, velečasni!”

Whit se zatim okrene na peti i izađe. Nije želio ni zatvoriti vrata za sobom, ni osvrnuti se. Znao je da svećenik vjerojatno stoji iza njega i promatra ga, možda otvorenih usta.

Whit je zlobno razmišljao: “U redu, nek se moli i dalje. Njemu je to potrebno više nego meni.”

Ljubaznošću biti okrutan, nije originalna ideja. Hamlet se još u svoje vrijeme držao te parole. Ali Whit se nije obazirao na književne primjere i poredbe. Bio je zainteresiran samo da iza sebe poruši sve mostove, kako bi bio siguran da više nema nijednog puta za povlačenje. Nepunih dva mjeseca poslije jedan ga je pristojni policajac opomenuo: “Sinko, nastaviš li kako si počeo, brzo ćeš završiti u plinskoj komori.”

A kuda je on išao? U pakao, svakako. Dakle, k vragu s plinskom komorom.

Whit je ušao u slastičarnicu i pogledao u nju. Virginia je sjedila u loži s lijeve strane. Whit se razočarao, nije bila sama. Htio je da bude sama i da ga čeka. Umjesto toga, s njom su bila dva dječaka, i svo troje toliko je bilo zanijeto razgovorom da ga nisu ni primijetili kad je ušao. Sjeo je na jedan od stolića kraj šanka i naručio čašu Cole. Lagano ispijajući počeo je s razmišljanjima, a to je najmanje želio, zapravo ne usuđivati se da misli. Jednim gutljajem ispio je preostalu Colu, stavio čašu na stol, okrenuo se na stolici i pogledao ravno u Virginiju.

Primijetila ga je i podrugljivo mu se nasmiješila.

“Ne bila ja koja jesam ako to nije dječačić!”, reče ona.

Prišao je loži i stao pred Virginiju, praveći se da ne vidi dvojicu dječaka. Izraz lica mu je pokazivao ozbiljnost, i prikrivao činjenicu da su ga njene riječi podbole. “Jučer”, primijeti on, “bio je to ‘dječačić’, ali otad on se nimalo nije smanjio.”

Ona ga pogleda i veselo se nasmije. Dječaci su se smijali skupa s njom.

Whit je stajao zbunjen i ljut. Lice mu se zažari. Oči su mu promatrale svaku sitnicu na grešnoj djevojci: kosu, bijele i snažne zube, mačje oči, pune i rumene usne, liniju vrata što je izgledao kao isklesan iz slonovače, džemper kog se nosi za svečane prilike, a isto tako i poznati pogled nezainteresiranosti, i pokrete mlade životinje. Uočio je namjerno isticanje ležernosti i psihološki kanibalizam. Možda mali pauk sumnja da ga ženka hoće pojesti čim se spoji s njom. Ali, gospodin Pauk barem ima ispričavajući razlog za ono što čini. Whit nije imao nikakvu ispriku, a nije je ni htio. On je imao samo jedan razlog, tvrdoglav i samouvjeren. I tako, još je stajao tu, ne govoreći ništa.

Virginia se prestane smijati. “Imaš li nešto na umu, dječačiću?”, upita ga ona, ali zamrlog smijeha.

“Želim razgovarati s tobom”, reče Whit.

“Želiš razgovarati sa mnom?” Nevjerica je bila izvještačena.

Mršavi dječak što je pokušavao zadirkivati Virginiju reče:
“On želi r a z g o v a r a t i s tobom!”

“Sigurno ti želi dati kakav očinski savjet”, reče drugi dječak, nalik na neku varijantu Mortimeri Snerda.

Virginia je odgovorila trenutno i oštro. Okrene se Mortimeru Snerdu: “Začepi svoju prokletu prljavu njušku!”

Snerd je bio slika potresene i uvrijeđene nevinosti. Uputi svome mršavom prijatelju nesiguran pogled. Mršavko je samo slegnuo ramenima.

Uozbiljivši se, Virginia ustane, odmahne mršavku rukom da se ukloni s puta i projuri kraj njega. Onda stegne Whita prstima za ruku i reče: “Treba mi malo svježeg zraka.” Izgura ga do vrata i izađe s njim van iz lokala, upućujući Snerdu nekoliko uvrjedljivih riječi. Govor joj nije bio sabran, a srdžba joj je prešla skoro u maniju.

“Imaš li auto?”, upita Whita.

On joj potvrdi glavom i pokaže prstom na novi Ford s dva sjedišta, što je stajao pored trotoara. “Našao sam ga sinoć na rasprodaji starih auta.”

Dok je izlazio autom s parkirališta, Virginia je iz džepa uzela kutiju cigareta i šibice. Ispod oka je promatrao kako pali već otprije skoro popušenu cigaretu i baca šibicu kroz prozor. Povlačila je dimove dubo-

ko u pluća. Ruke su joj malo podrhtavale. Zatim je prinijela lijevu ruku praznoj kutiji cigareta i zgužvala je. Onda je i to bacila kroz prozor.

"Vozi brzo", obrati mu se. "Vozi luđački brzo!"

Povećao je brzinu.

"Brže! Najbrže!"

On jurne svijetlim Fordom kroz gradski promet, a onda okrene prema autoputu što je vodio u brda. Nekoliko puta zamalo je izazvao nesreću. Međutim, nijedno od njih dvoje nije se osvrnulo na to.

Parkirao je na jednom napuštenom putu, visoko u svojim brdima, u blizini kolibe koju su on i Tim sagradili. "Dakle, tu smo", reče on, zavalivši se na sjedište. Divlja vožnja učinila ga je šutljivim; očekivao je što će biti, ali jednim dijelom mozga još uvijek pokušavao je shvatiti Virginiu.

Ona se izazivački protegne i zijevne. Na krajevima usana lebdio joj je osmijeh; njene su zelene oči hrabro istraživale. "Ti si, dečko, lud", reče mu onda.

Whitovo mladalačko lice na tren ozari osmijeh. One zelene oči koje su ga gnjavile mogle su imati deset tisuća godina. Zaželio je podcjenjivati ih. "Hvala", odgovori joj. "Možda neće trebati puno da postanem još luđi."

"Ne znam za tebe", nastavi Virginia, "ali ja bih mogla biti mnogo luđa kad bih imala jednu cigaretu i nešto za popiti."

Whit nije dopustio da mu se osmijeh pokaže na usnama, rasplinuo ga je u sebi. Ponosan na samog sebe odgovorio je: "U tom slučaju nećeš imati nikakvih briga." Gurnuvši vrata on izađe van. "Samo trenutak", dobaci djevojci. "Vratit ću se odmah."

Otišao je u kolibu, skrivenu među drvećem, i uzeo tri kutije cigareta što su bile dio njegovog i Timova plijena, skrivenog unutra. Onda je otišao do rezervoara i iz hladne vode izvukao zelenu bocu, također dio sinoćnje pljačke. Vratio se autu, zadovoljno se cereći. Strah je bio tiranin, a on je uradio čin tiranije. Whit je bacio cigarete na sjedište auta. "Evo nešto za pušenje", rekao je namjerno, onda je ispružio bocu tako da je Virginia vidi. "A ovo je za piće."

"Što ima u njoj?", htjela je znati.

"Šampanjac", odgovori Whit. "Najbolji što se može kupiti." Jednim pokretom izvukao je čep.

Virginia uzme bocu, pogleda etiketu, a onda je primakne usnama i potegne dobar gutljaj. Kad je završila, zadovoljno odahne, onda zapita: "Što pokušavaš učiniti od mene, dečko, kupiti me?" Takvo je pitanje trebao očekivati. Bio je ljut na sebe što na njega nije bio spreman.

"A što ti radiš sad? Prodaješ ono što obično daješ?"

Whit je zažalio zbog riječi što su mu se u tom trenu otele.

"Danas smo duhoviti, jel?", reče Virginia.

"Žao mi je", odgovori on neraspoloženo.

"Nasmijavaš me", nastavi ona. "Htio bi biti zao, a ne znaš kako to postići."

'Zao' je bila riječ koja je sad označavala nešto što se ne unosi u rječnike, a što je i njemu i njoj bilo poznato. Ona je u sebi uključivala nešto potvrdno, silovito.

"Otkud znaš tako mnogo?", upita Whit. "Ti nisi puno starija od mene."

"Ako ti kažem, znat ćemo oboje."

Virginia povuče još jedan dobar gutljaj iz boce. “Moglo bi se reći da je ova stvar dobra.” Ona cmokne usnama. “Evo, dečko, pij.”

“Neću piti.”

“Jel se to dečko zbog mene naljutio?”

“Nisi baš previše dobra, jel, Virginia?”

“Da sam dobra ne bi me dovukao ovamo.”

“Možda sam pogriješio.”

Virginia ne odgovori. “Ti misliš da je Barbara dobra djevojka, dečko?”, reče ona lukavo.

Whitovo se lice namršti. “Ne da mislim, nego znam da je!”

“Kako? Kako znaš? Jesi li probao nešto s njom?”

“Začepi ta prljava usta!”, vikne Whit. “Začepi ta prljava pokvarena usta” Poželio je udariti tu mučiteljicu, izbaciti prostačinu iz nje. “Nastaviš li s takvim riječima, ja ću te ubiti! Ubit ću te golim rukama!”

Virginia se opet s prezirom nasmije. “Ne govori kao veliki jer si mali pišljivi mrav! U redu. Naprijed, ubij me! Samo pričekaj dok završim s ovom bocom.” Potegla je još jedanput i boca je bila napola prazna.

Whit uvuče ključ za kontakt i okrene ga na start; motor se pokrene, oživi.

“Kud ćemo, dečko?”

“Odvest ću te kući”, reče Whit ozbiljno.

“Mislila sam da ćeš me ubiti.”

“Nisi vrijedna da te čovjek ubije.”

“To mi je poznato.”

On je iznenada pogleda i riječima izrazi ono što ga je zbunjivalo: “Zašto si postala takva, Virginia?”

“Kakva?”, upita ona.

“Kakva? Ono, ne znaš, jel? Znaš ti dobro. Takva kakva jesi. Cijelo vrijeme pričaš prljavštine.”

Ona mu odgovori: “Ako ti se ne sviđa to kako pričam, ajmo prestat pričat pa radimo nešto drugo. Jel imaš kakav prijedlog?”

On pocrveni. Virginia je bila previše za njega; djevojka mu je suvišna.

“Mislim da će biti bolje da te odvezem kući”, reče on glasom koji je zvučao kao isprika, i polako krene Fordom nazad do mjesta dovoljno širokog da okrene auto.

Riječima se može izraziti prezir; i baš to je Virginia učinila kad mu je rekla: “A ja mislim da će najbolje biti da se odvezeš kući, mami!”

“Dovest ću te dotle da ćeš bježati kući, kod mame, i vikati za pomoć”. To mu je rekla jučer, i evo danas se to i dogodilo.

Samo, htio je to spriječiti. Fizičko popuštanje po potrebi bilo je jednostavno, duhovna strana se bunila. Brzim, žestokim pokretima on promijeni brzinu, jurne Fordom nazad na mjesto gdje su bili parkirali i ugasi motor. To je bila lakša strana odluke.

“Hop”, reče Virginia, po čijim se grudima prosuo dio sadržaja boce, a onda se zacereka.

“Da, hop”, prihvati on.

“Kako to da se ne bojiš Vraga?”

“Okej! Virginia”, reče on. “Pobijedila si.”

“Pobijedila? Koga?” zacereka se još više.

“Molim te zaveži! Hoćeš li?”

“A zašto?”

"Zato što ne želim cijelo vrijeme natezati se s tobom."

"Zato što me se bojiš", reče Virginia.

"Ne, nije ni jedni ni drugo."

"Pa što je onda?" zapita ona.

"Ako ti kažem, smijat ćeš se. Sprdaš se sa svime što kažem."

"Opet se praviš tajanstven. I ja sam neka vrsta simbola." Ona se opet naceri. "Što sam ja? Vještica ili kuja?"

"Mislim da si luda", reče Whit. "Ja o tebi znam više nego što ti misliš." Morao je prihvatiti igru.

"A ja mislim da sam dosjetljiva", upadne ona. Sad je Whit znao da je dobio u igri. Ona povuče suknju
preko koljena. "Rekla sam da sam dosjetljiva."

"U redu, jesi."

"Misliš da su mi noge podvijene. Glupost. Kad djevojka podvije noge, onda kažu da je dosjetljiva. Pogledaj."

Ona raširi noge i povuče suknju naviše. "Rekoh da pogledaš!"

Whit pogleda. Gledao je zato što nije znao što bi drugo uradio. Gledao je zato što mu je ona rekla da poznaje jedan djelić pakla. Gledao je i rekao samom sebi da je dovoljno biti životinja, pošto svi mi nismo ništa drugo nego životinje. Gledao je, i ona životinjska strana u njemu oduševila se Virginijinim nogama.

"To je bolje", reče Virginia. "Znaš, Ace me isto tako uvijek dovede ovamo u brda."

"Tko je Ace?"

"O, jedan moj poznanik."

"Izgleda mi da se ti znaš s puno momaka."

Ona se zakikota. "Pa ipak su svi veći nego ti."

Whit ne odgovori. Virginia opet potegne. "Pretpostavljam da misliš kako me svi zovu Virgie zato što sam nevina."

"Toliko glup nisam", odgovori on.

"Misliš da si mudar", dobaci ona. "Misliš da si stvarno pametan. Ali, ti trebaš još puno toga naučiti, mladiću, a to nećeš naći u knjigama. Naučit će te lutkice kao što sam ja i mi ćemo te dovesti do toga da ćeš vražje žaliti što si uopće poželio doznati. A znaš li zašto? Zato što si isti kao i svi ostali. Ti samo imaš jednu stvar na umu, ali nemaš živaca izreći je. Vjerojatno smatraš kako radiš nešto doista opasno dovodeći me ovdje. U redu. Znam da to želiš i da to možeš dobiti. Ali nemoj misliti da me praviš ludom. Nemoj me kljukati izjavama o tom koliko me voliš. Ne volim slušati takve stvari. Ja te prezirem, jer imaš staklenu glavu. Ti si samo muškarac, a svi vi od mene hoćete samo jedno."

Virginia je bila pijana. Šampanjac joj je razvezao jezik. On je napuhao njene riječi, ali su one još uvijek bile njene riječi. Pošto je tako sad sebi olakšala, predala se tmurnoj šutnji. Igra izazivanja Whita nije je više mogla zadovoljiti – ne nakon što je uvidjela da ga je uhvatila u svoju mrežu. Njene su riječi nad njim visile kao magla. A magla koju su riječi proizvele bila je značenjem bogatija od samih riječi.

"Ti si pijana", reče Whit. "Totalno pijana! Osim toga, što te je navelo na mišljenje da ti imaš bilo šta što ja želim?"

"O, sad si pametan momak", reče Virginia kroz zube.

"A, ne", odgovori on. "Ja nisam pametan. Kako bih i mogao biti kad si baš sad rekla da moram još puno učiti?"

"Strašno si glup", reče ona.

"Odluči se! U jednom trenu sam pametan momak, a već u sljedećem prokleta luda. Pa što sam sad?"

Virginia gadno opsuje. On se zacereka. Ona ga na to zakači slobodnom rukom koliko god je imala snage, ali on se dalje cerekao. Onda ona zamahne bocom. On je uhvati za gležanj ruke i stegne ga držeći je sve dok nije ispustila bocu. Borili su se žestoko, gnjavili i prevrtali, teško dišući. Bila je slična divljoj mački. Njegova ruka slučajno padne na njeno golo bedro. Onda ona prestane s borbom, i zacereka se.

"Što to pokušavaš? U redu, naprijed, pipaj što god želiš."

On trgne ruku kao s vatre. Disao je teško.

"Rekla sam ti već da me se plašiš!", Virginijine riječi bile su ruganje, izazov.

"Ne. Ne plašim se."

"Onda dokaži to. Dokaži da si zaista muškarac."

Sad je na Whita došao red da on zeza nju. "Kako?"

"Kako ti misliš, ludo? Jel ti trebam nacrtati?"

Pošto Whit nije odmah odgovorio, Virginia produži: "Dakle što je – misliš da si svetac, ili tako nešto?"

"Baš i ne mislim da bi trebalo" reče on, ne misleći zapravo to.

"Ti si prestrašen", dobaci mu ona. "Ili si prestrašen, ili si mlakonja. Možda ovo zadnje."

Takla ga je u živac, ali on se smijao. "Ne plašim se, a nisam ni mlakonja. Ustvari, ako je itko u ovoj gužvi smiješan, onda si to ti."

Ona ga opsuje, a on joj se počne nespretno udvarati.

Virginia je bila slična uličnoj mački. Grebala je, grizla i grdila, ali nije ga puštala.

Ležali su dahtajući. Njeno disanje polako se usporavalo.

"Smatram da ti je sada savjest nečista", reče Virginia. "Ili je to, ili ti se gadim tako da ne želiš niti gledat u mene. Dakle, nadam se da sam ti upropastila sve velike ideje. Nadam se da sam ih ukaljala. Sad nisi ništa bolji od mene, a ja uopće nisam dobra. Volim biti drolja. Ja volim to raditi, a kad već učinim onda volim narugati se onom koji me se zasitio pa me hoće odbaciti. Volim ga dovesti dotle da mrzi samog sebe i mene i seks i sve u vezi s tim. Volim..."

Virginia je pričala i pričala. Nije se mogla zaustaviti. Ona nije mogla uraditi ništa da njena sramota nestane. Govorila je čak i nakon što se grubost počela rastapati, pošto je počela plakati, tihim jecajima. Otkrila je Whitu niskost koja je bila u njoj, ne pokušavajući prikriti je, ni uljepšati, znajući da će ga istina potresti i zgaditi mu se više nego bilo šta drugo što bi mogao reći ili učiniti. Rekla mu je da su svi ljudi životinje, da su je udarali, psovali i onda je prisiljavali da im se poda.

I tako je Virginia mrzila sve mužjake. To je bio njen način vraćanja udaraca.

Whit je slušao sve dok više nije mogao izdržati, sve dok nije osjetio slabost i bol. Zgrabio je tad Virginiju za ramena dok su mu se prsti zarivali u njeno golo meso.

"Lažeš", povikao je. "Tu si priču izmislila!" I mora da je tako. Ono što mu je rekla bilo je isuviše strašno da bi moglo biti istinito. "Dobri Bože", mislio je on, "Ti sigurno ne bi dopustio da se dogodi tako nešto!"

"To je istina", reče Virginia mirno. "Svaka riječ koju sam ti rekla istinita je."

Whit zajeca. Uzme Virginiju u naručje i nagne se k njoj. Znala je da time pokušava sakriti svoje jecaje ali nije mu to htjela dopustiti. Upravo tada on je grozničavo izgrađivao svoju tvrđavu. Kako je samo žudno želio njenu zaštitu! A ona je nalazila malo zadovoljstva dovodeći ga do tog da pati.

"O", reče mu, "nije to sve tako loše."

"To je nepravedno! Sve je to nepravedno!" jecao je on.

"Naravno da je", složila se ona. "Ali što ti tu možeš?"

Razjasnilo se iznenadno i potpuno. Do tog trenutka oboje su bili neiskusni glumci što nespretno igraju jedan prizor iz loše napisanog komada, čak ni ne znajući kako i zašto se desilo da su im dodijeljene takve uloge. Tada je Whit saznao zašto, i što bi u vezi s tim mogao učiniti.

Virginia je bila u pravu. Ona je znala za jedan djelić pakla i ona mu ga je pokazala. Ne Pakla, nego određenog mjesta, jer pakao je stanje svijesti. Najgori pakao koji postoji, a možda i jedini. Ovaj duševni pakao još uvijek je htio da vjeruješ u nešto i onda kad znaš da nisi u pravu; i trudio se u tom da vjeruješ u nešto i onda kad si oborio dokaz da ono u što vjeruješ vjerojatno ne može biti istinito. Htio je da vjeruješ u ono što je dobro i pravedno i pristojno i da si uz to primoran tražiti dobrotu, pravednost i pristojnost u svim stvarima. Trudio se na vjerovanje u samog sebe; bio je istrajan u vjeri da posjeduješ razum, znajući da živiš u džungli gdje su ljudi u stanju bezdušno iskorištavati rođene kćeri. Isto tako, on je živio u džungli gdje njeni stanovnici od tebe naprave ono što su i sami, ili pronalaze načine da te muče do iznemoglosti i da te uništavaju. On je živio tu, u stadu što bleji na pašnjaku, usred džungle.

Što je Whit mogao tu učiniti? Dakle, mogao je početi vjerovati u Virginiju, tako što će vjerovati u nju čak i onda kad ona sama neće htjeti vjerovati u sebe. Mogao je njenu mržnju smatrati svojom osobnom. Mogao se boriti za nju i za sebe. Mogao je napraviti od sebe jednu vrstu čudnog morskog prasca.

Tako joj je rekao. I rekao je dalje: "Nemoj im dopustiti da te navedu da odbaciš svoj život. Ne čini to, Virginia. Ne čini to! Daj svoju mržnju meni. Neka bude moja. Ona mi je potrebna. Upotrijebit ću je protiv njih. Osvetit ću se za nas oboje. Ja se mogu osvetiti za ono za što ti ne možeš. Nemoj im dopustiti da te ikad više uvrijede i nikad više sama ne vrijeđaj. Ne postoji razlog za to. Promijeni se, Virginia, i smij im se. Budi onakva djevojka kakva zaista želiš biti. Oni te ne mogu spriječiti. Pokaži im da ne mogu. A borbu pusti meni. Prepusti meni svoje mjesto u toj prljavoj džungli. Molim te učini mi to zadovoljstvo, pa ćemo uvijek čuvati našu tajnu. Nećemo dopustiti da itko ikad sazna za nju."

"I uvijek ćemo biti prijatelji", reče Virginia žestoko. "Uvijek! Zauvijek!"

"I uvijek ćemo biti prijatelji", složi se Whit s radošću.

I uvijek su bili prijatelji. Čak i poslije Whitove osude.

(...)

(...)

Sutradan popodne, s Moosom koji je sjedio naprijed kraj njega, Whit je vozio upravnikov Ford uskim krivudavim putem što je vijugao među hollywoodskim brdima.

"Eno tog mjesta", reče Whit, pokazujući na jednu lijepu zgradu čiji su se oblici oštro isticali. Visoka zelena živica odvajala je zgradu od susjednih kuća.

"Izgleda savršeno elegantna", rekao je Moos.

Whit se složi klimnuvši glavom, onda skrene autom prema trotoaru. "Parkirat ću malo niže za što manju mogućnost da se opazi auto. A sad, jel imaš sve spremno?"

"Naravno", odgovori Moos, pun samopouzdanja.

"Okej! Onda naprijed. Ali ne zaboravi – ja pričam. Po onom što sam čuo, neće biti lako ući u ovu kuću."

Rubovi ulazne staze bili su puni cvijeća. Kraj nje je bio mali ribnjak u kojem su mramorni ždralovi izbacivali jedan na drugog tanke mlazove vode, i jedna je zlatna ribica besciljno plivala. Whit, pored kog je stajao Moos, pritisne dugme na vratima. Začuje se ugodan zvuk zvona. Mlada žena, tamne boje lica, u urednoj odjeći sluškinje, otvori im.

Whit je pogleda, a onda spusti trepavice i uzvrpolji se, izigravajući zbunjenost. Onda promuca: "Ne znam je li... mislim... dakle, moj prijatelj i ja, mi..."

Djevojka nije mogla suzdržati lukav smijeh. Uvede ih. Kad su ušli u raskošno ukrašen salon dočekala ih je jedna žena kojoj joj je moglo biti četrdeset, one vrste za koju bi Francuzi rekli 'tres chic'. Nije se ni trudila prikriti interes za Whita, čije je lice bilo pokriveno prvim maljama i koji je sad smjelo piljio u nju.

"Malo ste premladi da biste mogli dolaziti ovdje, jelda?" upita ona zvonkim glasom.

Whit se sav napregnuo da to da se pokaže kao uplašen, mlad, nevin dječak.

"Ah, gospođo", odgovori joj on, "Vi sigurno možete zamisliti kakvu mladost nosi žestinu, čak i kad je ovako nježna."

"Samo reci, Stella", javi se jedan muški glas, "i odmah ću naglavačke izbaciti tu trulu kladu."

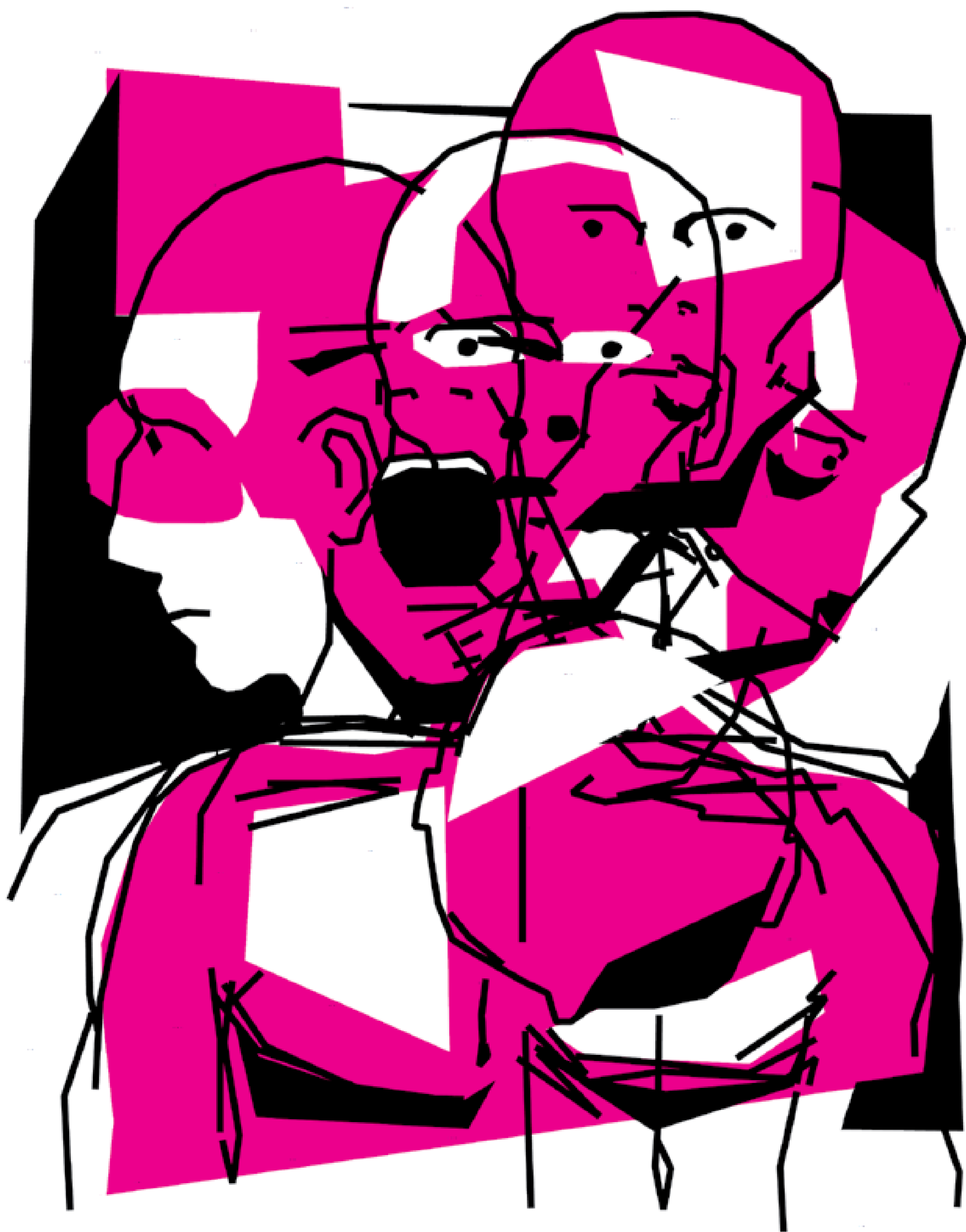
Whit se okrene tamo otkud je dolazio glas. U jednom kutu sobe lijeno je ležao u fotelji visok vitki čovjek, šminkerski odjeven, čiji je izgled jasno odavao svodnika.

"Pa, hoćete li poslušati tog psića, onda?" reče Whit bez nerviranja, pojačanim glasom.

Šminker promumlja neku psovku i krene se izvlačiti iz fotelje, kad žena što se zvala Stella vikne: "U redu je, Frank. Sjedni." Onda upita Whita: "Imate li na umu neku posebnu djevojku?"

"Pravo da vam kažem", odgovori joj Whit, "na umu su mi sve vaše djevojke."

Stella opravdano postane podozriva. "Što time zapravo želite reći?", upita ga ona.

“Ovo”, reče Whit i iz džepa košulje izvuče kratki pištolj, nemarno ga držeći desnom rukom. Istovremeno, kod Moosa se stvori revolver duge cijevi i velikog kalibra, skoro puška. Whit ostavi Moosa sa Stellom, sluškinjom i svodnikom, a sam se zaputi djevojkama.

Njih četiri zatekao je kako brbljaju pod trijemom na zadnjem krilu kuće. Poslao ih je Moosu za nadzor prije nego što je krenuo uz stepenice. Bez kucanja ušao je u jednu sobu na drugom katu i petu djevojku našao u krevetu s klijentom. Bila je to lajava trljakuša malog mačjeg lica i kočijaški oštre jezičine. Dok se uvijala u skoro prozirnu kućnu haljinu dobacivala je svašta na račun dvojice “kržljavih, patuljastih ništarija” što s pištoljima provaljuju u radnu sobu jedne djevojke.

Whit joj se ispriča zbog ometanja pokušavajući pritom imati ozbiljan izraz lica.

U međuvremenu je klijent – ćelava, trbušasta individua – ravnodušno oblačio odijelo. Njegovo, kao mjesec okruglo lice, u početku zbunjeno iznenadnim i neočekivanim događajem, polako je dobilo izraz bolnog razočarenja.

Pritiskom svog kratkog pištolja Whit je natjerao Trbonju i Torokušu da siđu niz stepenice i pridruže se ostalima.

Jedna od djevojaka umiljato je namigivala Moosu, koji, inače uvijek podložan ženskom laskanju, umalo nije zaboravio glavnu svrhu njihovog napada.

“Daj ti, vole, gledaj na posao”, reče Whit, a Moos se glupo iskezi.

Pod Whitovim navaljivanjem, Stella nerado otvori jednu skrivenu kasu u zidu. Gotovinu što se nalazila u njoj Whit skupi i spremi u džep košulje, ne gledajući ništa drugo osim jedne male crne knjižice, koju pažljivo otvori.

“Vidi, vidi”, reče on, značajno gledajući šeficu kuće. “Moja knjiga”, odgovori Stella. Njena tvrdnja istovremeno je u sebi sadržavala i molbu.

“Naravno”, nastavi Whit. “Vaša knjiga.” On joj je dobaci. “Ničeg vrijednog za mene, samo sam htio malo vas uznemiriti. A nitko od nas ne želi uznemiravanja, jel, Stella?”

Stella odmah potvrdi.

“U redu. Onda nemojte trtljati ni pred kim da ste opljačkani. Gubitak jednostavno otpišite kao poslovnu nezgodu. Zauzvrat, ja ću zaboraviti da ovdje postoji ovakvo mjesto. Neću praviti nikakve anonimne prijave, recimo, tamo nekim novinama što vode tako neku svoju borbu protiv ovog, a ne bi zgodno bilo ni preporučavati kuće slične ovoj. Dogovoreno?”

“Dogovoreno”, odgovori Stella, i doda: “Znaš, mladiću, za svoje godine izgledaš previše pametno. Samo, pazi da negdje ne nasjedneš.”

Whit se zacereka. “Zbilja ću pokušati, Stella. Ako ništa drugo, ono tebi za ljubav.”

Onda pošalje Moosa gore da brzo pretraži sobe djevojaka. “Ne diraj nakit!”, dovikne za njim, “Samo gotovinu!”

Nekoliko minuta poslije Moos se vrati. U jednoj ruci nosio je cijelu gomilu novčanica, dok je drugom još uvijek držao pištoljčinu. Gledajući novac Torokuša se gorko bunila, vičući kako je ona naporno radila za njega.

“Nemoj to primati tako tragično, djevojčice”, reče joj Moos pomirljivo, dok mu se dobroćudno lice napuhavalo od smijeha. “Ima ih dosta od kojih ovo dolazi.”

Torokuša promrmlja nešto nerazumljivo, a onda se umiri, s nijemom predajom neizmjerljivošću svoje opravdane ozlojeđenosti.

Očigledno misleći kako je krajnje vrijeme da se začuje i njegov muški glas, šminker reče: "Mislim da vam je poznato da s tim nećete otići van."

"Nema zezanja", dobaci mu Whit, krenuvši prema njemu. Sasvim mu prišavši, s ruke mu strgne sat, baci ga na pod i stane na njega nogom. S jednog od njegovih prstiju skine dijamantni prsten i zapovijedi Moosu da ga baci u zahodsku školjku i povuče ručku za vodu. Cijelo to vrijeme držao je pištolj uperen šminkeru u grudi i oštro ga gledao u oči. Pretražio je šminkerove džepove, ponavljajući njegovo ime i adresu što ih je našao u vozačkoj dozvoli, u novčaniku. Kao čovjek diskrecije, šminker je strpljivo podnosio ove bezbrojne uvrede, kao i uzimanje veće količine njegovog novca.

"Možda ćeš drugi put", reče mu Whit, "imati dovoljno svijesti da svoju prljavu svodničku njušku držiš zatvorenu. A ne budeš li, znaj da će ti letjeti ta prazna svodnička glava."

Šminker nije imao primjedbi.

"A kako stoji stvar s ovim starim luđakom?", upita Moos. "Jel da i njega malo prodrmamo?"

Whit zatrese glavom. "Ne, ostavljamo ga na miru i ispričavamo se što smo mu prekinuli zabavu. Sad skloni taj top pa da krenemo odavde."

Brzo su otrčali do Forda, ušli i odvezli se. Moos je prebrojao i podijelio plijen. Pošto se udobno smjestio na sjedištu, neko vrijeme je zaljubljeno zurio u hrpu novčanica koju je držao svojom ogromnom rukom i promrmljao: "Sitnica." Onda je pogledao u Whita i vidio više od jednog mršavog mladića s prilično velikom glavom i čudno iskeženim licem.

Za manje od tjedan dana poslije upada u Hollywood Hills, primjenjujući "modus operandi", oni su opljačkali još osam javnih kuća. Moos je klicao od veselja zbog svog iznenadnog bogatstva. "Čovječe, nama je sjekira zbilja pala u med", govorio je sav ushićen.

Whit se morao nasmijati. "Znaš Moos, u onom što si rekao više je istine nego poezije."

Moos se otrijeznio. "Zašto tako govoriš?", upita on Whita.

"Pa, uglavnom zato što sam čuo da su policija i još neki ljudi ogorčeni zbog onog što radimo. Imam puno razloga i vjerujem da ćemo naići na topao prijem društva koje će nas čekati tamo gdje se pojavimo idući put."

Moos shvati u čemu je stvar. "Onda, znači prekidamo s odlascima na takva mjesta?"

"I ja tako mislim."

Moos je pametno reagirao na tu vijest. "Dakle, mislim, nitko ne može očekivati da jedna dobra stvar traje vječno", rekao je slegnuvši ramenima. "Jel imaš nešto drugo na umu?"

"Ne, ništa što bi se isplatilo u vezi novca kog ti tražiš. Sve skupa tri ili četiri razna plana. Osim toga, mislim da bi bilo dobro malo se razdvojiti, jer ovako smo se previše zagrijali. Ako me u međuvremenu ne uhvate, vratit ću se i potražiti te kroz tri do četiri tjedna, a možda i ranije."

Moos nije postavljao nikakva pitanja. "Okej, druže, ne brini!"

"Naravno, Moos", odgovori Whit. "I ti isto tako."

(...)

Cuilibet in arte sua perita est credendum.
(Majstoru posebne vještine, vjerovat će se.)

(...)

Jedno biće zlobno mudro i prostački veliko

Ležao sam u krevetu i razmišljao o budućnosti.

Najzad je došao dan koji sam očekivao, dan kad ću zauvijek napustiti popravilište. Prema donijetoj odluci, otišao sam iz njega jedne subote. Saturnovog dana – dana ironije – lipnja 1939.

Preda mnom je ležala sloboda. Preda mnom je ležao pakao.

Ime mi je Caryl Chessman, a ne Don Quijote; uperit ću koplje u zmajeve, ne u vjetrenjače. Bilo mi je tad osamnaest godina. U očima zakona bio sam punoljetan. Događaji mladosti pripadali su prošlom, a prošlost je odredila budućnost. U sebi, prošlost je sadržavala popravni dom. Bio sam "popravljen" i sad su me otpustili.

Popravni dom je pripadao vama – društvu. Znači da je on morao biti ono što ste vi htjeli da bude. A vi ste sigurno htjeli da njegov proizvod bude suviše...

Danas me odrješavate. Puštate me uvjetno na tri godine. Naravno, tu mi se pruža prilika. Ja neću izaći na prednja vrata. Ali, prihvaćanje te prilike dio je igre koju igram.

"Mi igramo igru. Čuj me, društvo! Svrha te igre vrlo je jednostavna: Ja radim ono što mi se vražje jako sviđa, a ti gledaj možeš li me spriječiti."

Ako želiš, probaj me uništiti. Očito je to jedino što znaš uraditi s ljudima sličnim meni. Sasvim pošteno. Dat ću ti dosta prilika, kao što sam ti dao i dosta upozorenja.

Ali ti se nisi osvrtalo na moja upozorenja. Ti si ogromno i posjeduješ ogromnu snagu što te navodi na pomisao da možeš obuzdati ili zgnječiti, da možeš duševno ili fizički dotući ili zastrašiti ljude poput mene, da ih možeš potisnuti nazad, u stanje poslušnosti. Tvoje sluge naučile su me "poštivanju vlasti", a onda su nježne riječi i osmijeh uspavale tvoje sumnje. Bilo si sigurno da sam "naučio svoju lekciju". Dobro! Jesam!

"Glupan je sretan što ne zna puno", rekao je papa. To je točno. I ti i ja smo glupani, pa moramo igrati igru glupana. Moramo igrati žestoku i smrtonosnu igru. Kockar dobiva sve – ili ništa. Rekli ste mi da ne mogu pobijediti. Međutim, niste mislili na to da ni vi ne možete...

(...)

Dugo sam tako čekao i onda, najednom čekanje je prošlo. Okrenuo sam se prema džungli – ili se džungla okrenula meni. Možda smo se, u svojim težnjama za sjedinjenjem, sreli na pola puta – džungla i ja.

Bio sam nekako neodređeno svjestan da su preko puta mene sjeli jedan dječak od četiri do pet godina, njegova majka i djed. Jedno vrijeme mali Georgie nalazio se majci u krilu. "Koliko će još trajati?", zapitkivao je svaki čas. Djed je za to vrijeme dremuckao i strpljiva Georgijeva mati opomene ga da bude dobar dječak i da ne budi djeda. "Pazi, Georgie, djed se ne osjeća dobro", govorila je ona i mali je ozbiljno klimnuo glavom.

Čuo sam i zlovoljno šmrkanje ali nisam ispočetka na to obraćao pažnju. 'Šmrkalo' je bila jedna žena što je sjedila ispred mene – mršava, izrazitih crta lica, svinjskih očiju i nosa koji je nišanio u nebo. Pored nje sjedio joj je muž, mali, povučen čovjek, koji me podsjećao na uplašenog zečića.

Nije mi dugo trebalo da ovo šmrkanje dovedem u vezu s Georgijem, jer svaki put kad bi dečkić izgovorio neku riječ, a glas mu nije bio ni jak ni prodoran, stara bi šmrknula i pritom se nekoliko puta okrenula upućujući malom oštre poglede. Svaki put kad bi to uradila, mali bi se radosno nasmijao, da bi na to ona šmrkala još glasnije, sad već sasvim uvrijeđeno. Zabavljajući se potpuno nevino, Georgie se veselo smijao, dok je zbunjena majka pokušavala ušutkati ga.

Bilo je jasno da je mali Georgie još imao naučiti kako u svijetu postoje i bijeli ljudi što zlovoljno šmrču u društvu crnih.

Kad je naišao prodavač s hladnim pićem, bombonima i sendvičima, Georgie je uputio majci pogled pun molbe. Žalosno je zatresla glavom, a na licu dečkića pojavilo se silno razočarenje. Ali nije moljakao.

Gledao sam ih oštro: Georgija, majku i djeda. Na njima su bila najbolja svečana odijela koja su imali, pristojna i čista, jeftina i iznošena.

Dan je bio vruć, vagon bez ventilacije, a mali Georgie htio je svježe piće, bombone i sendvič.

Čekao sam šuteći. Prolazile su milje pustih polja. Onda Georgijeva mati ustane i namjesti dijete na klupu. "Odmah se vraćam, Georgie. Budi dobar i sjedi kraj djeda dok ne dođem."

"U redu, mama", odgovori on.

Ali Georgie nije mogao mirno sjediti. Pogledao je u mene i ja mu u znak pozdrava klimnem glavom.

"Zdravo, Georgie", rekoh mu (i začuh ono šmrkanje).

Georgie je skliznuo sa sjedišta, stao između klupa i ponosno me gledao. U to je opet naišao čovjek s hladnim pićima, bombonima i sendvičima. Poručih od svega pomalo i prodavač stavi bombone i sendviče na sjedište kraj Georgijevog djeda, a onda pruži malom jednu papirnu čašu hladnog grožđanog soka.

"Što misliš o ovom, Georgie? Žedan si, a?"

Dečkić potvrdno klimne glavom. Prihvati čašu i držeći je zahvalno se nasmiješi. (Na to se začuje žestoko šmrkljanje.) Georgijeva majka vrati se u vagon i poprijeko pogleda malog.

"Oprostite", rekoh, "smatrao sam da neće pokvariti večeru."

Trenutak me majka ispitivački gledala, a onda se nasmiješi i klimne pomirljivo glavom.

Ulazili smo u jednu stanicu. Georgie koji je napravio nekoliko koraka pijući sok, bio je bačen na sjedište u trenutku kad se vlak naglo zaustavio. Papirnata čaša mu ispadne iz ručica, a ono što je još ostalo u njoj prospe se na šmrkavu ženu i njenog muža. Ova se digne i udari malog po licu tako da se zateturao, i počne vikati na njega. Georgijeva majka skoči sa svog sjedišta, podigne dijete i čvrsto ga stegne u zagrljaj, onda se počne ispričavati, ali žena se na to ni ne osvrne. "Eto do čega dolazi kad vas, crnce, ne drže na vašem mjestu", bijesno je vikala. "Tko će sad ovo platiti?" Pokazivala je nešto sitnih mrlja na haljini.

Vrijeme se zaustavilo isto onako naglo kao i vlak. Stara vještica mogla je dati haljinu i muževo odijelo na čišćenje; nekoliko dolara, i stvar bi bila u redu. Ali ne možeš poslati na čišćenje dušu ojađenog djeteta – troškove je nemoguće izračunati.

Ustao sam i postavio se između namrštene žene i Georgijeve majke. Georgie je jecao. Lice majke imalo je uplašen izraz. Bacio sam one dvije novčanice od dvadeset dolara u lice žene koja je vikala. Mora da u tom trenutku nisam izgledao ugodno, jer je to 'dobro odgojeno' stvorenje začepilo svoja razjapljena usta, povuklo se jedan korak unazad i grčevito stisnulo novčanice.

"Novac će biti dovoljan za troškove čišćenja, gospođo", rekao sam mirno. "A sad zatvorite vaša prljava usta i gubite se odavde! Brzo! Niste dostojni voziti se s ljudima."

Oštrokonđa se brzo snašla. "Kako se usuđujete sa mnom govoriti na taj način?", uzviknula je ta jadna parodija uvrijeđene plemenitosti i vrline. "Uostalom, za kog vi to sebe smatrate kad mislite da možete istupati kao zaštitnik ovih...?"

"Ja sam Vrag", odgovorio sam joj šapatom, iskezivši se onako kako sam najbolje znao. "Ali čudi me to da sam se vama, gospođo, morao predstaviti – baš vama."

Uplašeni zečić povuče za ruku svoju bračnu drugaricu i šapne joj u uho: "On je lud! Bježimo, draga, prije nego počne gristi."

Oštrokonđa zgrabi torbu i oni se naglo izgube kroz vagon. Gledao sam za njima, a onda se okrenuh i Georgiju uputih osmijeh ohrabrenja.

Dječakove oči bile su raširene. "Jesi li ti zbilja Vrag?", zapita me on.

"Samo za one pravedne, 'svetije' od svetaca, što žele vjerovati da to jesu.

"A", odgovori Georgie.

"Žao mi je zbog ovog što se dogodilo", obratio sam se dječakovoj majci i djedu. "Bog mi je svjedok da mi je žao."

"Vi ste samo htjeli biti dobri prema nama", rekao je stari. "Nemojte okrivljavati sebe."

"Da", odgovorih, "samo sam htio biti dobar."

I nisam uspio.

(...)

Djeca mračne noći

(...)

Bila je noć. Moja djevojka i ja zaustavili smo se visoko u brdima i izašli iz auta. Imali smo naš vlastiti svijet, začaran, tajanstven svijet pod mjesečinom. Držao sam je u zagrljaju, ljubio je. Njene sočne usne žedno su se upijale u moje. Još jednom osjećao sam život. Bio sam uvjeren da je u tom zadnja i jedina stvarnost vrijedna saznanja.

Uživali smo u svojoj ljubavi, sretni i zadovoljni.

Neko vrijeme prepustili smo se osjećajima i činili nerazdvojno jedinstvo sa noći, mjesečinom i zvijezdama.

Zvijezde su pomalo napuštale nebo.

"Sviće", reče ona. "Bit će najbolje da me odvezeš kući."

Stegnuh je čvršće nego ikad. "Ne želim te voziti kući. Skoro da se bojim i pomisliti na to. Bojim se da te neću naći kad ponovo dođem po tebe."

Poslije smo se počeli prepirati. A sve zbog onih glupih sitnih stvari što same po sebi ne znače ništa. Međutim, uskoro su dovele do ozbiljnog. Tako, saznao sam da sam obični jeftin lopov; da nisam dobar i da nikad

neću ni biti. Odgovorom na to nisam postupio baš đentlmenski, rekavši joj da su njene jedine vrline “čisto biološke”.

Udarila me po licu.

Izazvani bijes kipio je u meni. “Prokletnice! Ubit ću i tebe i sebe!”

“Naprijed, izvoli! Nije me briga!”

Zbilja je nije brinulo. Vozili smo se nazad. Odjednom sam pritisnuo gas i naglo okrenuo udesno; moj mali Ford se nagne i krene prema jednom nezaštićenom mjestu, otkud sam nas oboje mogao poslati u provaliju, duboku skoro šezdeset metara. Ona je zurila ravno naprijed, ne govoreći ništa. Zaključih kako još nije vrijeme da uništim sebe i svoju prkosnu, bludnu dragu, i u zadnjem trenu stisnem kočnicu. Ona me hladnokrvno pogleda, a onda se podrugljivo osmjehne. Privučem je k sebi počnem je vatreno ljubiti. Ruke joj obgrle moj vrat a nokti se zariju u mene kao kandže.

“Postoje i drugi načini da se ubijemo”, prošapće ona.

Sporiji, finiji i strašniji...

(...)

Igra postaje jeziva

Bili smo u stalnom pokretu.

Događaji su se nizali jedan za drugim.

Vodio sam sebe i svoje prijatelje prema fatamorgani – prema neostvarljivom cilju. Ako poznaš putove, ako znaš kako se sačuvati, onda ništa nije nemoguće. U tom sam bio uporan.

Prije svega, moraš znati što hoćeš, onda moraš imati hrabrosti i znanja da to postigneš. Brzo postaješ naprasit, okrutan, sablastan, ufantaziran i šaljiv. Uskoro ćeš otići u rat, iz kojeg ne očekuješ da ćeš se vratiti. I tako životariš još tih nekoliko mjeseci i ne vodeći računa o sadržajima života.

Lunjaš okolo, pljačkaš i haraš; jedanput se dočepaš nekog svodnika; drugi put nekog blagajnika na trkama, ili se udružiš s nekoliko njih pa se skupa kladite; često sjediš kraj kreveta paralizirane majke i provodiš cijele noći u razgovoru – čuvaš se.

Imaš prijatelje, ali i neprijatelje. Volio si jednu djevojku – svoju ženu – više nego sam život; ali ti si bio svjestan da su za tebe i ljubav i život samo alati mučenja.

Kroz život susrećeš vesele, varljive male stvari što ti slobodno nude svoju dražesnost, koje nakratko podijele s tobom svoje fizičko ‘ja’. Svjestan si bolne činjenice da su one izgubljene isto tako kao što si i sam. Iza njihovog osmijeha ne skriva se bojažljiva sjeta, nego užasna praznina. Nesposobne ispuniti tu prazninu, one bježe iz nje, leteći svom cilju. Ukratko, s njima letiš i sam.

S vremena na vrijeme još uvijek maštaš i pritom se smiješ samom sebi, jer si svjestan tog da samo nepopravljive lude mogu maštati.

Ali nemaš naivnosti. Samog sebe uvjerio si da si pametan, mlad cinik koji zna odgovor na svako pitanje – koji je prošao sve i svašta, i potpuno si siguran da te može zadovoljiti samo ono što je nemoguće i neodrživo.

O, ti si pametan mladić. U redu.

U to nema sumnje.

Pametan mlad čovjek i uposlen...

(...)

Damnant quod non intelligunt.
(Osuđuju što ne razumiju.)

(...)

Piščeva bilješka

Pogledaj kako ljudi hule na bogove! Od nas dolazi zlo, kažu oni. Ali, kroz svoju vlastitu izopačenost, i više nego što bi morali, oni se susreću s bolom...

Tako je govorio Zeus, otac ljudi i bogova, kroz usta Homera.

Razumjeti nesreću jednog čovjeka znači razumjeti nesreću svih ljudi, jer ona ima samo jedan korijen, samo jedan uzrok, samo jedan cilj. Nadaju li se preživljavanju, ljudi dobre volje moraju brzo i dobro naučiti ovu lekciju: Nesreća samo traži priliku i sredstva kako uništiti samu sebe; jedino kad ometate i poričete njena urođena prava, ona se divljom žestinom ustremi protiv svojih mučitelja.

Danas je strašni mač uperen u srce kršćanstva. A iznutra, u podne, bahato paradira zlo mnogim svojim licima, udara strahovito i naglo u ponoćne sate. Na našoj etiketi što označava to unutrašnje zlo piše: Zločin.

Mi znamo za takve što se kreću među nama i naizgled nam ne pripadaju. I zato što neki od njih haraju, mrze, ubijaju i odbacuju svoje živote, mi ih nazivamo đavoljom djecom. Vrlo često oni se i sami smatraju takvima. Međutim, nismo u pravu ni mi ni oni. Kad nad njima vršimo slijepu osvetu, mi činimo uzaludan i tragičan posao. Mi iz neznanja nastojimo smiriti pakosno božanstvo čiji je cilj da nam uzme čovječnost.

Jedna poznata poslovica govori o slijepcu koji je došao do zida i rekao da je stigao na kraj svijeta. Ova poslovica izvlači samu bit teme moje knjige: čak i društvo izvanrednih nazora ispoljava ponekad izopačenu i tragičnu težnju ugledavanja na slijepca.

Pitam se: Zašto?

“Ćelija 2455, Red Smrti” ozbiljan je napor da se na to pitanje odgovori.

Dužnost mi je napomenuti kako je knjiga pisana sa jednim jedinim ciljem: zbog tog što je njenog pisca istovremeno i progonilo i dovodilo do bijesa saznanje da se njegova okolina nepotrebno muči i nateže s dva nerazdvojna čudovišna problema – što uraditi u pogledu zločina i kuda sa zločincima? Iz tog proizlazi da je obrana uzrok mržnje i osude zločinaca. Vrijeme je da se i njihov glas čuje i shvati.

Caryl Chessman
San Quentin, California.

Nešto o prijevodu, knjizi*...:

Ispovjedni zapisi Caryla Chessmana u SAD-u izašli su 1954., da bi godinu dana poslije bili objavljeni u tadašnjoj FNRJ, što je predstavljalo svojevrstan rekord na svom području. Razlog tome zasigurno nije bio u eventualnoj materijalnoj dobiti, jer je još vruć revolucionarni trend tog vremena nalagao prezir prema novcu, kao ni to što je knjiga odmah po izlasku postala svjetskim bestselerom, a nije ga uvjetovala ni moguća povoljna ocjena njene vrijednosti kao umjetničkog djela. Razlog nije bio čak ni u tom što je "slučaj Chessman" svojevremeno potaknuo nepredviđenu i jaku reakciju velikog dijela čovječanstva, tako da su poništenje smrtne kazne i obnovu procesa javno zahtijevali ljudi kao Aldous Huxley (pisac, ono, umnih i moćnih stvari, kako se uzme), Christopher Isherwood (autor romana "Rastanak s Berlinom", po kojem je snimljen "Cabaret", i još ponečeg), Eleanor Roosevelt (bivša prva dama, Franklinova žena, a njega su voljeli, nju isto), Marlon Brando ("Tramvaj zvan Čežnja", na što je okidala moja stara, kasniji "Kum", na što sam okidao ja, seksualni iživljavač nad Marijom Schneider u "Zadnjem tangu...", još kasnije poludjeli pukovnik Kurtz iz "Apokalipse...", opet ja, itd.), Norman Mailer (pisac kom se pod kožu uvuklo stalno prtljat nešto s tako nekim robijašima što su u buksi pisali, i u slučaju Jacka Abbotta naletio na minu jer su stvari prešle u potpuno rasulo pa ga zaskakali sa otprilike "Vidiš li sad, glupanderu?", ali o tom bih nekom drugom prilikom), Robert Frost (pjesnik), i sve takve neke jače face. Osobno držim da je tako brzo objavljivanje "Ćelije 2455" u Jugoslaviji bio čin propagandne partijske mašinerije što je u svemu tom prepoznala efikasan način za demonstraciju vlastite avangardne moralne nadmoći nad dekadentnom slobodom svijeta buržujske demokracije koja, eto, direktno omogućuje da se njihovim zakonima i pravdi izruguje jedan osvjedočeni "neprijatelj naroda", monstrum kojeg može izroditi upravo takva jedna moralna degeneracija. Da, ali iz nekih sasvim drugih razloga, jer naravno, osobu takvog kalibra kakav je bio Caryl Chessman, diktatura proletarijata jednostavno bi pojela, bez prevelike buke i nepotrebnih kompliciranja tipa tamo nekih "što, zašto, kroz što, kud...?" Stoga, neizravnim dekretom Partije, same Vlasti, na brzinu složen prijevod gospodina, ili možda bolje, druga Dimitrija Obradovića obiluje manama i greškama, ali za to je najmanje kriv sam prevodilac, koji je u takvim uvjetima uspio čak vrlo dobro obaviti svoj posao. Uglavnom, prijevod je tražio tesanje, dotjerivanje, ispravljanje nekih pogrešno shvaćenih izraza (kao npr. riječ "gun", što ga je očito zbunjivala, jer, recimo, u tako nekoj od rečenica Whit/Chess u ruci drži pištolj, da bi odmah u idućoj to postalo puškom, i tako te stvari). Uz to, u nedostatku američkog jezičnog originala, a s obzirom na srpska pravopisna pravila, pisanje vlastitih imena ili nadimaka lica u knjizi tražilo je rekonstrukciju, koja je u ovom slučaju obavljena improvizacijski, ali s pažnjom odvaganim najboljim mogućim varijantama. Kako sam to uradio osobno ja, odgovoran sam za sve eventualne jezične nedostatke ovog izbora iz odlomaka Chessmanove autobiografije "Ćelija 2455, Red Smrti". I da, sam izraz "Death Row" u prvobitnom prijevodu varira od ovog do onog, zavisno od prevodiočeva snalaženja u kontekstu, tako je to ponekad "Zagrljaj smrti", ponekad "Hodnik smrti", ponekad nešto treće, ali za to je prevodilac prvog i jedinog izdanja te knjige na ovim prostorima, kao što je i ranije rečeno, najmanje kriv. Toliko o tom.

A sablasni rekord Caryla Chessmana, koji je za neprijatelja držao Društvo kao takvo u cjelini i samo po sebi, već odavno je oboren.

Aljoša Antunac

* Prema prijevodu Dimitrija Obradovića, izdanje: Nolit, Beograd, 1955.

ALEKSANDAR PANAGULIS

¶ Aleksandar Panagulis, Alekos za prijatelje i policiju, po riječima njegove ljubavi Oriane Fallaci, rođen je '39. prošlog stoljeća u Ateni, gdje je 37 godina poslije i ubijen. Sudbinski predodređen za revolucionara zasigurno je bio najomrznutija ličnost Georgiusa Papadopulosa, još jednog iz buljumente najdražih vođa (ne bez razloga: Alekos je zamalo uspio u atentatu 13.VIII.1967). U zatvoru, gdje su pasje odani huntosi svu zamislivu brutalnost zbrusili do savršenstva, Alekos je izdržao što nijedna životinja ne bi, i još jači izašao van, s osmijehom, bez osvetničkih misli u sebi.

Imao je snažan poriv za poeziju: u zatvoru, zakinut za sve ljudsko, stihove je ispisivao vlastitom krvlju. Nečim bi otvorio ranu, onda u to umakao šibicu il komadić čačkalice il tako nešto, i što sitnijim rukopisom (za uštedjet na materijalu: kakvom omotu gaze, komadiću tekstila, praznoj kutiji cigareta…) pisao je svoje pjesme.

Alekos je bio jak i velik čovjek istine i pravde, prevelik za naše vrijeme, Un Uomo, što bi rekla Oriana.*

Aljoša Antunac

* Izbor pjesama Alekosa uzet je iz dviju knjiga: Oriana Fallaci: "Razgovor s poviješću"; izdanje "August Cesarec" Zagreb 1979., prevele Karmen Milačić i Ljerka Car Matutinović; i "Jedan Čovjek"; izdanje "Prosvjeta" Zagreb 1980., preveo Branko Bucalo. Pjesme je izabrao i redigirao Aljoša Antunac.

Jednu šibicu kao pero
krv što kaplje na pod, kao crnilo
zaboravljen smotuljak gaze – kao list papira.
Ali što pišem?
Možda imam vremena samo za moju adresu.
Čudno, crnilo se zgrušalo.
Pišem Vam iz jednog zatvora
u Grčkoj.

Kad si se iskrcao na Itaku kakvu nesreću si osjetio, Ulikse.
Ako si drugi život imao pred sobom
zašto pristati tako brzo?
(iz PUTOVANJA)

Kao
što grane drveća slušaju
prve udarce sjekire
tako su onog jutra
zapovijesti dopirale do mojih ušiju
U istom trenu
stare uspomene
koje sam smatrao mrtvima
poplavile su misli
nalik na jecaje
razdirući jecaj prošlosti
za jedno sutra koje neće stići
Želja
onog jutra
bila je samo znamenje
Nada
i ona se gubila
ali ni jednog časa nisam žalio
što me čeka plotun.

Želim

Želim moliti
sa istom snagom s kojom želim psovati
Želim kažnjavati
sa istom snagom s kojom želim praštati
Želim davati
sa istom snagom s kojom sam to želio na početku
Želim pobijediti
jer znam da ne mogu biti pobijeđen.

Ne plači zbog mene
znaj da umirem
Ne možeš mi pomoći
Ali pogledaj onaj cvijet
onaj što vene kažem ti
Pomiriši ga.

Odoše bijele golubice
nebo je ispunjeno gavranima
crnim pticama
Divlji šumovi straha
prekrili su modrinu
posljednje trenutke
Bacite zemlju u grob
da se vrate bijele golubice
Zemlje, brzo zemlje
Ali grobovi ne žele samo zemlju
žele pepeo i krv
žele mrtve
bacite nam mrtve
Krvlju pomiješajte zemlju
Da bi se bijele golubice vratile
potrebno je puno krvi.

Tako voljeh svjetlo
da me jedna svijeća uspije užeći
Ali ugasih taj besjajni plamičak
jer prije nego mu se radovah
primijetih očajan
da drugdje bacam teški mrak
jer isto svjetlo koje držah
sjenom svog tijela
ispunjavaše mrakom moje putove.

Ne razumijem te, Bože
Kaži mi opet
Tražiš li da ti se zahvalim
ili da te ispričam?

Zaboravljene ljubavne misli
oživljavaju
i opet me vode u život.

Putovanje

Putujem nepoznatim vodama na brodu
sličnom milijunima drugih brodova
što lutaju oceanima i morima
po stazama savršeno točnih satnica
A još mnogi
a i njih je doista mnogo
usidreni su u lukama
Godinama sam krcao ovaj brod
svim onim što su mi davali
i što sam uzimao neobuzdanim veseljem
A zatim bih
sjećam se kao da je bilo danas
bojao brod blistavim bojama
i pazio
da nigdje ne padne ni mrlja
Htio sam da brod bude lijep za moje putovanje
I nakon što sam čekao dugo, doista dugo
najzad je nastupio trenutak isplovljavanja
I isplovih
...
Vrijeme je prolazilo a ja
stadoh iscrtavati put
ali ne kako mi rekoše u luci
iako mi se i tada brod činio drukčijim
I tako na svoje putovanje
sada drukčije gledam
bez tjeskobe pristajanja i trgovanja
teret mi se činio beskorisnim
Ali sam nastavio s putovanjima
znajući vrijednost broda
znajući vrijednost koju sam nosio
...

Naprijed mrtvaci

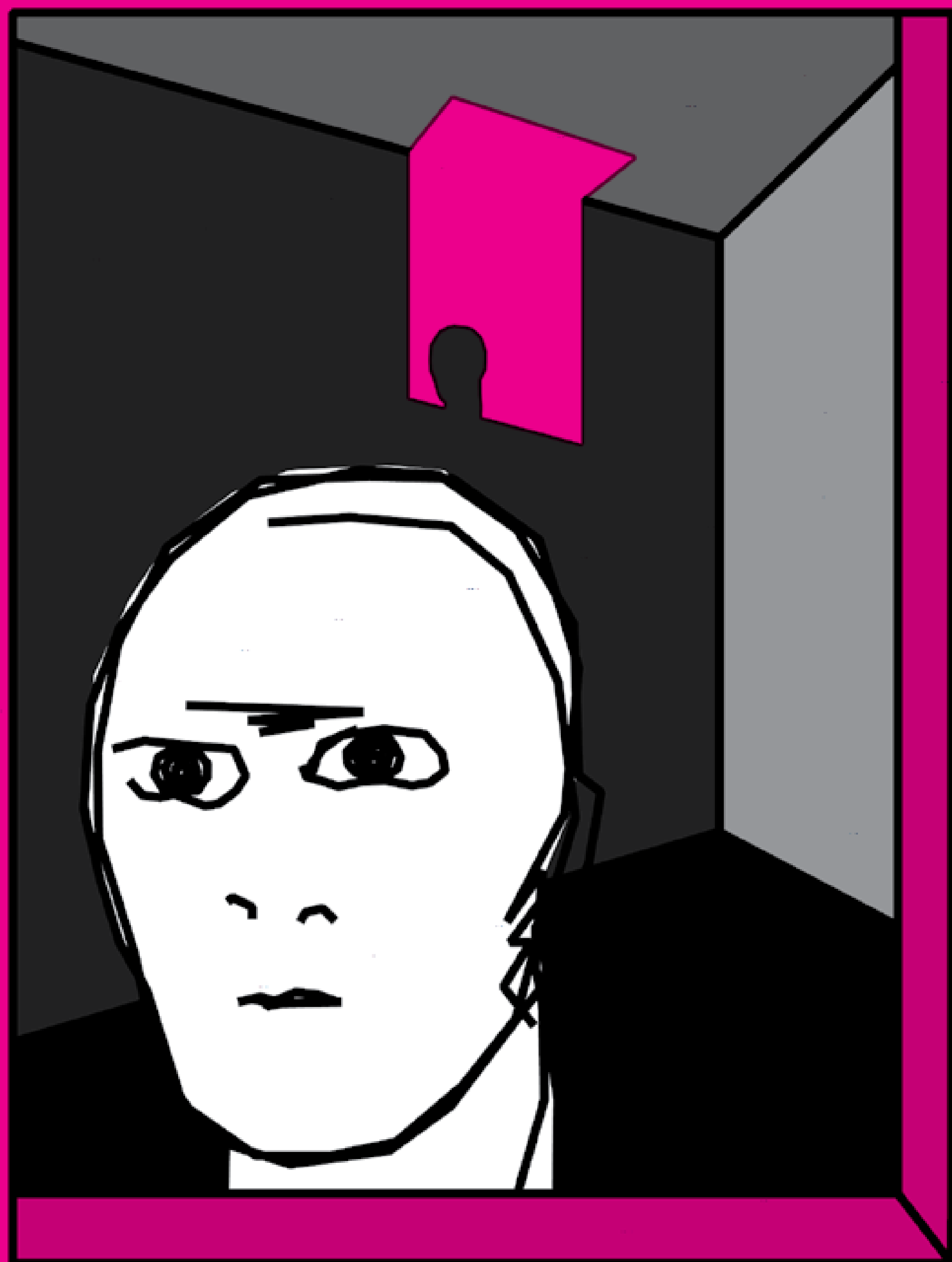
Naprijed mrtvi
vječne stjegonoše borbe
a poslije nas
žudeći da podignu zastave
čitav narod
živi i mrtvi zajedno...

Zaradih jedan život
kartu za smrt
i još putujem
Kadšto pomislim da sam stigao
na kraj putovanja
Varao sam se
Bijahu to samo nepredviđenosti
na putu.

Kad u njima oživljavaš mrtve
ne zaboravi da su i oni živjeli
puni snova i nada
isto kao i današnji živi
Istim ulicom kojom prolaziš i oni su prolazili
i odlazeći nisu mislili na grob...

Sve je mrtvo
i ono što vidiš da se giba
ne smatraj živim
Vjetar razvlači ostatke
samo ih pokreće
samo miče
ne čini ih živima
Sve što vidiš da se miče
sve je to mrtvo
To su mrtve stvari
mrtve a još pate...

Uvijek bez razmišljanja
bez vlastitog mišljenja
Jedan put vičući hosana
a drugi na – smrt, na – smrt.

Vi, grobovi što hodate
živuće uvrede života
ubojice vlastite misli
lutke u čovječjim oblicima
Vi koji zavidite zvijerima
koji vrijeđate osnove stvorenog
koji tražite utočište u neznanju
koji strah uzimate kao vođu
Vi, koji ste zaboravili prošlost
koji sadašnjost gledate zamućenih očiju
koje ne zanima budućnost
koji dišete samo da bi umrli
Vi, koji imate ruke samo za pljesak
i koji ćete sutra pljeskati
s više snage od sviju kao uvijek
i kao jučer i kao danas
Znajte sada vi
živući izgovori svake tiranije
da tirane mrzim silno
onoliko koliko mi se gadite vi
I vaši jebeni automobili.

Kako su u prošlosti putovali
pjesnici
i kako su deklamirali svoje istine
istine odjevene u lijepe riječi
krštene pripovijestima
tako sam i ja putovao
nepoznatim mjestima
ali lijepim poput naših i htjedoh vjerovati da
ne okrećem leđa svijetu
Ja ne putujem
govorim sebi
šumama brdima dolinama
ne putujem ja polja putuju
i moja uspomena na prijatelje
koji su negdje
čekali
da me vide kako iznenada stižem odnekud
u daleke dane kad smo
samo snagom snova
gradili nade
i bol
nas je pratila svuda
Stabla planine doline putuju
a ja
vezan za one koji su patili jer sam patio
koji su plakali jer sam plakao
koji zazivaše rešetke jer sam bio iza rešetaka
sam
Prošle su godine a ja
ne zaboravivši bol
ali ne postajući nepravednim jer ga se sjećam
hodam istim ulicama
ulicama koje poznaje samo onaj tko je patio
a svoje se ćelije sjećam sa čežnjom
ako pomislim da sam tih dana davao nešto
što su svi razumjeli
A kad mislim na ono što znam
što se događa sada
sada više nego onda
iako drugi nisu sposobni da shvate
čak ni da naslute kažem:
moj će kraj doći onako kako žele oni što imaju
vlast.

Svi ovdje navedeni prijevodi poezije Alekosa Panagulisa prikupljeni su iz knjiga Oriane Fallaci “Razgovor s poviješću” i “Jedan čovjek”. Za većinu stihova držim da se radi o odlomcima, izborima...

Aljoša Antunac

STEPHEN WAYNE ANDERSON

¶ Stephen Wayne Anderson, bijelac rođen '53. pogubljen je 29.1.2002. u San Quentinu, inekcijom.

1980. prilikom provale u kuću 81-godišnje Elizabeth Lyman ubio je staru, kao: nije očekivao nikog i na iznenadni zvuk muvanja ispucao je metak. Po zvaničnoj dokumentaciji policiju je pozvao susjed probuđen psećim lajanjem i vidjevši Andersona kroz prozor staričine kuće. Nigdje se ne spominje prigušivač al uredno se navodi da je staru zdrmao kalibrom .45 s manje od metra drito u lice. Po drugoj verziji Anderson je policiju pozvao sam. Bez obzira, kao otežavajuću činjenicu uzeto mu je što je nakon ubojstva dovršio staričinu večeru.

Čak ni rodbina žrtve nije htjela Andersonovu smrt.

Guverner Davis primjerak je kilavih a moćnih: u njegovoj neumoljivosti ima puzavog straha.

U zatvoru Anderson je pisao, i na to pokupio PEN-ovu nagradu. Evo nešto od tog:

CALIF
COND

Meni u spomen

Upali svijeću meni u spomen
u tihoj kapeli kraj mora;
dok dan odlazi u mračnu noć
stisni je rukama i drži me čvrsto;
dok zvijezde počinju s nježnim sjajem
otpuši plamen kog zoveš mojim;
otišao sam, al u tvom sam srcu
tolko dugo dok nježno mi šapućeš ime.
Pa upali kapelsku svijeću kraj mora -
drži je van nek vodi uspomenu na mene.

— 01.12.1987.

Fali mi sve

Fali mi lišće dok šušti
nježno u večernjoj izmaglici;
mali razgovori na povjetarcu,
šuškava cerekanja i tiho, mali, tiho.

Fali mi friško skresana ljetna trava,
prevrnuta mokra i blistavo zelena; o, da,
fale mi ti kukci što gnjave moj nos, moje oči,
moje uši: fali mi proklinjanje njihova bockanja.
Fali mi naić na miris kozje krvi,
dizanje topline nježnog lahora; i vika
daleke djece što se igraju u pijesku,
zvanih na večeru al neodlučnih za ić.

Fali mi opor zagriz drvenog dima
nošenog teškim jesenjim zrakom, i miris
strvina spaljenih na mračnim obzorjima,
dok se diže u tisuće boja sutona.

Fali mi slušanje zvukova noći,
zrikavci i ptice dok dozivaju jedna drugu,
fali mi gledanje šarenila života i slušanje jeke
kroz cijelu zimsku hladnoću.

Fali mi toliko puno življenja iza ovih zidova,
odijeljenih daleko od svijeta tamo: al ponekad
čujem kišu preko krova, i
namirišem ga na opranom pločniku.

Fali mi uzbudljivost svih čistih stvari,
života slobodnog od sveg tog tereta; i fali mi
jednostavno življenje za sutone i mjesec
i sve izgubljene stvari, tiho... mali, tiho.

— 25.09.2000.

Kako sam pokupio ovaj bol

Kasno noću htio sam vidjet mjesec
al zid je stajao na putu; tako, ležeći dolje
na podu s boka, zurio sam kroz
željezne šipke i žičanom mrežom pokriven
prozor,
da vidim pun mjesec neodrezan
zaprekama i nametima države.
Tu sam ležao dok nisam zaspao, uživajući
u gledanju bez ograničenja... i u zoru probudio
sam se
s ovim bolnim vratom, tom nepomirljivom
agonijom
mjesečeve osvete mom uhođenju.

— 01.10.2000.

Kao padanje kišnih kapi

Kroz ove godine tamničenja
slušao sam ljudske jauke noću,
oplakivanja promašenih života i izgubljenih
duša.
Najjeziviji bio je zvuk čovjekova
plača, njegova tuga polako je špricala
nad mojom svjesnošću kao kišne kapi
rastući do krova, dok im odjek
bušio mi um. Da ti rečem,
ničeg bližeg jadu od dubokih suza
čovjeka kog ne vidiš dok plače u osami.

— 01.12.2000.

Oružja protiv tame

Gore iznad ove kaljuže
pod željeznom policom je moj rukom napravljen oltar
što drži sva moja oružja protiv tame:
Sotonino zlo nema šanse tu.
Imam sliku Bude, Krišne isto;
s raspećem zalijepljenim trakom na tom, sveta krv Janjetova:
Zdravo Marijo milosti puna
odmah do tog na kartonskoj polici su svijeće
postavljene oko Djevičinog kipa: Madona drži Bebu, ovijena
                                        često korištenom
krunicom
danom mi od čovjeka sudbine
dok je hodao svoj konačni put. I tu, druže,
su moje male Biblije, vidiš: plavi – crveni – zeleni Zavjeti.
Ova s imenom u zlatu...i nacrtao sam ovu sliku
olovkom: zločinac sjedi u stolici
i Krist mu stoji nasuprot,
ruka utjehe mu na ramenu.
Misliš li da dečko u stolici
izgleda kao ja?

— 02.12.2000.

Put

Sve ima razlog, sve
naša patnja je lekcija opore poduke,
pokazuje nam stazu do zadovoljstva,
put nazad u raj.

Izgubljena smo zalutala djeca.
Naši vječni roditelji traže nas,
vičući nad olujama kaosa,
trudeći se dovest tvrdoglave doma.

Borbom smo izgrađeni il slomljeni;
naš prolaz je stalni obred;
svaki duh mora jednom putovat, idući dalje
bliže je kraljevstvu.

— 26.01.2001.

Ovi kratki sanjari

Smijat ćemo se opet jednog dana...al ne danas.
Smiješit ćemo se i znat ljepotu radosti...
Al ne sad, ne danas.
Za ovaj dan okupljeni smo da sahranimo našu nevinost;
Došli smo ovdje da sahranimo našu djecu.
Došli smo reći zbogom ovim kratkim sanjarima.
Vjerujem u Boga. Duboko vjerujem u Božji naum:
Vjerujem da postoji razlog za sve što se događa;
al moram ti reć da ponekad padnem
na koljena tražeći odgovore.
Moja vjera nije poražena, al Dragi Bože
ovo je doista kušnja; kad čudovišta gmižu iz
sjena da pobiju našu djecu... oplakujem; tugujem; bunim
se: ipak, kolko duboka ta tuga može bit kad su čudovišta
koja osuđujemo isto ta djeca?
xxx
Sad svi okupljeni naokolo pričaju,
traže da znaju zašto su ta djeca učinila te stvari.
Zašto su tako bijesni? Zašto su potegli pištolje i
ubili? Zaista smo ih učili boljem?
Sad svi okupljeni naokolo upiru prstima,
traže kog bi okrivili...al, molim, molim
pogledaj nas poslije sprovoda, kad sahranimo
našu curicu u bijelom lijesu
sa potpisima školskih drugova:
“Zbogom draga prijateljice,
Nedostajat ćeš nam zauvijek”.
I kad se vratimo do školskog dvorišta
jedan je auto sam na parkingu:
pokriven cvijećem, i medama, i čestitkama;
auto cure što je umrla u knjižnici, ubrzo odvest će ga
uplakani rod,
otići iza raskopane – još nezatvorene
za prvu ruku spomen-grobnice...i jedan balon lebdi
bježeći čvrstom stisku tuge;
strgane vrpce mašu zbogom,
usamljeni balon lebdi.
Crveni balon... diže se.

— 09.03.2001.

Uskrsnuće

Puno sam godina proveo sasvim sam
hodajući ovom stranom osame;
godine kad nitko nije znao moje srce
ni razumijevao zašto razmišljam o crnom.
Onda je došlo blještavo svjetlo
probušilo ovu uspavanost
odvuklo ovu čvrstu tamu
i otkrilo Božje lice.

Sve ove godine skrivanja u tami
otišle su kao let uplašenih ptica
moji su se osjeti otvorili drugim mjestima
preko uobičajenog grešničkog vidika.
Podignut do blistavih novih visina
bio sam očišćen od sveg lošeg;
ovaj je tvrdoglavi duh bio kršten
i nanovo rođen u čudesnoj zahvalnosti.

Uzdignuta opet iz dubina očaja
ova je duša pjevala veličanstvenu pjesmu;
muzika mi je gibala duh,
još jednom činilo se da pripadam.
Zaboravio sam sve staro, staze zla
i ostavio ove smrtne lance nezakovanim;
sa uskrslim imenom vinuo sam se čvrst
među Božji sjaj.

Kamen

Izobličen nevjerojatnim agonijama iznutra
(Ispričavanje za svaki grijeh), ošamućen strahovitom boli,
Zamišljao je vječnost kao slobodu i žicao Boga
(Kog bilo Boga koje bilo vjere) za veliku
očišćujuću kišu.

Ostacima razuma plakao je
moleći razrješenje; još nekako
znajući da su ovi krici uzaludni.
Grešnicima kao on nije udjeljivan mir.

Tako, ulovljen između agonije i ponosa
Nesposoban zatražit još jednom pomoć
plakao je na tvrdom krevetu
sjećajući se svih grešaka koje je uradio.

Odličja skrivena sa strane

Tvoja su Vojna odličja bila sjajne igračke
za igrat se s njima kad sam imao šest,
dijete koje nije razumjelo
agoniju što ih je učinila posebnim,
sveti komadi prošlog.
Nikad ti nisam vidio drugove
na gomili u ledenim blatnim jamama
dok si s drugima jurišao na brdo
svi mrtvi, svi osim tebe.
Nikad nisam mogao naslutit koliko se sam
osjećaš
između mrtvih, ni kako proklinješ
one što su te poslali tamo i što su
ti dali odličje za povratak.
Nisam shvaćao da si sakrio ta
odličja sa strane na dnu ladice
jer za tebe su ona bila nadgrobne ploče
na tvojoj odori preživjelog.
Ne, nisam znao, igrat se vojnika
i sanjat da budem heroj
kao moj otac.

Zadnji obrok

Možeš izabrat što bilo s jelovnika,
rekli su čovjeku sudbine; tako, izabrao je
odrezak,
prženi krumpir, kukuruz. Sat poslije
donijeli su mu njegov zadnji obrok, zadimljen
i vruć,
maslac na kruhu...i dok je jeo
vratila su se sjećanja na Nedjeljne ručkove:
Mama i Tata,
i sladoled po drvu nad vratima iznad isto.
Usprkos obećanju
da neće
plakat, plakao je: al ne zbog kajanja il tuge,
ni što mu je žao. Ne, plakao je zbog tog
što ne možeš jest odrezak plastičnom žlicom.

Prazna sjena

(odlomak)

...
stara je vatra mrtva. Ako otvore vrata
večeras
kuda ću? Što ću?
Zaboravio sam okus slobode i komadići toga
ovih se dana čine gorkim u mojim ustima.
Moji su grijesi zaboravljeni, čak i od mene.
Dvadeset godina
je dugo i kajanje ne može pustit korijen
u srcu od kamena. Ne, neću ići van više
jer sunce me podsjeća da sam živ.

Zadnja pjesma koju ću napisati

(ZAVRŠETAK)

Što je ovo sve
nego jedna primisao?
Sutra će sunce sjati
dok uspavan mjesec sanja
o još jednom dizanju.

Razgovori s mrtvima

(ODLOMCI)

“Ovo su grobovi pogubljenih”,
najavio je mračno, ravnodušnom
vrstom poštovanja,
i nešto kasnije, u tihom razmišljanju,
shvatio sam da njegov glas izlazi iz
tajnog spremišta duše koja zna
“Ja, isto, mogu završit kao zaboravljen prah;
Ja, isto, mogu umrijet nizašto”.

Često sad vraćam misli na moje putovanje
kroz tu zemlju utvara: zemlju uhvaćenu
poput večernje izmaglice u suton, blizu da
svene
u nabiranju tame noći
al u jednom kratkom trenu, izvan vremena.
Sjetio sam ih da sam i ja, isto, ubio:
njih, zgrabljene mojim bijesom, ukradene od
života,
pristalije nego svijeće zapaljene od djece
što su odrasla prije nego su djetinjstvo
odživjela.

“Ovo su pogubljeni”, pokazao je, oči,
mali bljeskovi, i onda su nestali, rastopili se
u sjenovitoj noćnoj okretnosti,
otišli su al te iskre tinjaju u mojoj duši,
kao svijeće okružene slabošću i
pougljena slika Djevice u kapeli
“Ovo su pogubljeni”, najavio je
osmatrajući obzor nadgrobnih ploča.
“Moli za njih
i one što dolaze.”

Neokovane vizije #9

Ako nikom nećeš falit, meni hoćeš:
osjećat ću prazninu
gdje si jednom disao,
slušat ću šutnju tvog glasa.
Neću bit od kamena
i plakat ću jer želim.

Ako nitko neće čeznut za tobom, ja hoću:
tvoja je uspomena urezana u mom srcu;
svake noći sanjat ću te,
nalazit u istančanoj vještini života.
Sve će imat manju važnost
jer nisi više dio ovog.

Ako nitko neće znat kako si patio, ja hoću:
znam kako si brojao svaki sat što prolazi,
znam kako je ta odsutnost jednom boljela,
jer davao si nam svu obnovljenu snagu
dok je zrak postajao
prljav i kisel.

Ako nitko neće znat da si morao umrijet, ja hoću:
tvoj pepeo neće bit razasut neopažen.
Tvoji snovi neće umrijet.
Žive sa svakim nježnim lahorom,
i bujaju i tako nitko ne može poreć
da smrt je život i ovo mučenje sigurno izbavlja.

— 18.03.1990.

Na kraju, stajat ću i hodat u sobu smrti bez osvrtanja nazad. Nije bilo puno radosti u mom životu, i vrlo malo mira. Možda ću oboje naći sa smrću. Ne znam.
Dok hodam u tu najveću tamu, nosit ću lance.
Njihove lance. Ne moje.

Izbor i prijevod Aljoša Antunac.

STR
ANA
TI
REK
UM

STR
ANA
TIJE
LAU

REKT
UMU

“Tijekom mnogo godina iz rektalnog su područja izvađeni različiti predmeti – **boce**, **svijeće**, **voće**, **povrće**, **vibratori**, **shakeri za koktele**, **polietilenske vodovodne cijevi**, **kobasice**, **loptice od spužve**, **loptice za baseball**, **šivaće igle**, **marihuana**, **unutarnja guma za bicikl ispunjena pijeskom**, **aluminijska cijev**, **drške od metle** i **staklene cijevi**. Literatura navodi i slučajeve stranih tijela koja su u rektumu bila nekoliko mjeseci, pa čak i nekoliko godina.

DR. PETER J. STEPHENS I DR. MARK L. TAFF

Rektalna začepljenja i klistiranje betonskom mješavinom

(iz American Journal of Forensic Medicine and Pathology 8(2), 1987)

¶ Tijekom proteklih dvadeset godina promijenile su se seksualne navike u Zapadnim društvima. Homoseksualci, ali i heteroseksualci pokazuju sve veće zanimanje za analnu erotiku, pa tako i korištenje klistira za postizanje seksualnog zadovoljstva. Izvještavamo o slučaju ljubitelja klistira koji je u svoj rektum unio strano tijelo te se nakon toga klistirao betonskom mješavinom.

Izvještaj o slučaju

U hitnu je službu stigao dvadesetogodišnji muškarac koji se žalio na bol u rektumu. Muškarac, koji je bio dobro uhranjen i razvijen, bez ikakvih znakova uporabe opojnih sredstava, primljen je na odjel bez ikakve očite žurbe. Digitalni pregled rektuma otkrio je ondje sasvim stvrdnutu masu. Snimke abdomena pokazale su da je u rektumu uspravan, nisko položeni objekt koji je bio nepropusan za rengenske zrake. Iznad vrha objekta propusnost za zrake i dalje je postojala. Test na alkohol u krvi bio je negativan. Testovi na droge nisu provedeni.

Nakon dodatnog ispitivanja pacijent je rekao da su se prije otprilike 4 sata on i njegov dečko malo “zafrkavali”. Nakon što su smiješali betonsku masu, pacijent je legao na leđa, držeći noge oslonjene o zid pod kutem od 45 stupnjeva, a njegov mu je dečko pomoću lijevka izlio mješavinu u rektum. Nakon što se betonska masa stvrdnula, mjesto je postalo toliko bolno da je pacijent zatražio medicinsku pomoć.

Pod općom anestezijom liječnici su raširili anus i uveli dva Foleyjeva katetera sa svake strane rektuma kako bi olakšali isisavanje. Betonska je masa izvađena iz rektuma bez komplikacija. Rektalna je sluzokoža ostala netaknutom, iako je bila prekomjerno prokrvljena i edematozna.

Pacijent je zadržan preko noći i otpušten sljedećeg jutra bez dodatnih komplikacija. Liječnik je preporučio pacijentu da se konzultira s psihijatrom, ali je on to odbio.

DR. VAMAN S. DIWAN

Uklanjanje električne žarulje od 100 Watti iz rektuma

(iz Annals of Emergency Medicine, November 1982)

¶ U svim društvima pojedinci su unosili strana tijela u svoje rektume, penise i vagine, ponekad zbog seksualnog zadovoljenja, a ponekad zbog neobičnih psiholoških razloga. U literaturi susrećemo mnogobrojna izvješća o takvim događajima koja posebnu pozornost posvećuju unošenju stranih tijela u rektum. U njima se govori o stranim tijelima kao što su kamenje, boce Coca-Cole, plastični vibratori, olovke, štapovi, loptice za baseball, noževi, odvijači, vodovodne cijevi, loptice od spužve, staklene čaše, staklenke za kisele krastavce i pivske čaše.

To izvješće o konkretnom slučaju dodaje tom popisu električnu žarulju od 100 Watti, predmetu o kome prije u literaturi nije bilo spomena, te opisuje tehniku kojom je taj krhki objekt uspješno izvađen.

Muškarac star 54 godine došao je žaleći se da se prije dva dana napio whiskeyja i "nešto si uradio" rektumu. Očito mu je bilo neugodno i nerado je objasnio svoj problem. Pregledom rektuma otkrivena je čvrsta, glatka, okrugla masa. Rezultati ostalih tjelesnih pregleda bili su u granicama normale.

Kad su ga liječnici upitali o konkretnim pojedinostima, pacijent je priznao da u svojem rektumu dva dana ima električnu žarulju. Rekao je da se napio, prihvatio okladu od 100 dolara i uz pomoć pjene za brijanje i lubrikanta ugurao električnu žarulju od 100 Watta u svoj rektum. Kad se sljedećeg dana otrijeznio, shvatio je da je uradio nešto "glupo", ali je bio uvjeren da će žarulja sama izići van. Nakon dva dana shvatio je da će imati problema s pražnjenjem crijeva, a kad je počeo osjećati tegobe i pri mokrenju, preplašio se i potražio liječničku pomoć.

Bočne su slike karlice potvrdile da je u rektumu električna žarulja, pa je pacijent odvezen u operacijsku dvoranu. Tamo je smješten potrbuške, a bokovi su mu bili u uzdignutom položaju. Polutke stražnjice odmaknute su jedna od druge pomoću metalnog prstena. Pomoću savitljivih retraktora uvedenih u rektum liječnici su mogli vidjeti električnu žarulju, ali nije bilo moguće obuhvatiti njezin čitav opseg prstom u rukavici.

Pomoću strelica za pikado na čijim su vrhovima bile gumene kupolaste hvataljke liječnici su žarulju uspjeli povući do sfinktera. Nakon što smo osušili staklenu površinu žarulje etilnim eterom, pokušali smo bolje pričvrstiti gumene kupolice strelica za pikado pomoću cijanoakrilatnog ljepila. Sva su četiri pokušaja bila neuspješna: ljepilo se nije držalo.

Zatim je pacijent okrenut u položaj za litotomiju. Za žarulju je uspješno pričvršćena još jedna strelica za pikado, bez pomoći ljepila, pa je žarulja povučena do sfinktera.

Tri Foleyjeva katetera s terminalnim balonima od 30 kubičnih centimetara namazana su mineralnim uljem i progurana preko najvećeg opsega žarulje. Kateteri su zatim stavljeni u položaj kazaljki na satu koje bi pokazivale šest, deset i dva sata. Tijekom te procedure liječnici su čvrsto držali pričvršćenu strelicu.

Nakon što je digitalnim pregledom utvrđeno da su vršci i baloni katetera dospjeli iznad maksimalnog promjera žarulje, baloni su napunjeni s 30 kubičnih centimetara vode, a oko 30 kubičnih centimetara mineralnog ulja uneseno je u rektum pomoću Foleyjeva katetera. Svaki su kateter liječnici neprekidno povlačili i nakon otprilike deset minuta sfinkter se počeo širiti, a žarulja pomaljati na površinu.

Električna je žarulja na koncu izišla kroz vanjski sfinkter bez daljnjih komplikacija. Sigmoidoskopni pregled nije pokazao nikakvo krvarenje ili druge ozljede rektalne sluzokože. Pacijent je nakon 24 sata pušten kući.

Literatura opisuje različite metode upotrijebljene za izvlačenje stranih tijela iz rektuma. Budući da je električna žarulja bila velik predmet (maksimalnog promjera 61 mm; ukupne dužine 114 mm), izrađen od lomljiva stakla, bila je nužna posebna pozornost kako bi se izbjeglo lomljenje koje bi razderalo rektum i susjedna područja, što bi rezultiralo daljnjim komplikacijama.

Idealno je rješenje izvaditi žarulju iz rektuma netaknutu, kroz anus. Ako to nije moguće, nužno je otvoriti abdomen i nježno istisnuti žarulju kroz rektum i anus, pri čemu se jako mora paziti da se ne ozlijedi rektum. Ako je i takva metoda neuspješna, treba otvoriti sigmoidno crijevo i izvaditi žarulju kroz abdominalni rez. No, otvaranje sigmoidnog crijeva veoma je dugotrajna procedura koju prati velik mortalitet i dug oporavak, pa takva metoda treba biti samo krajnje rješenje.

MATTHEW CALES

Mrkva u rektumu

¶ Evo istinite priče "U guzici". Nemam nikakvih pismenih dokaza, ali vatrogasni odjel RAF-a u Mildenhallu sigurno još ima popriličnu dokumentaciju o događaju.

Godine 1989. bio sam u aktivnoj službi u zrakoplovstvu i radio u sobi za uzbunu u vatrogasnom odjelu RAF-a u Mildenhallu. Kasno noću nazvala je jedna jako uznemirena žena koja je tvrdila da su tri "frajera" napala njezina muža. Uzbunio sam ekipu za spašavanje rekavši da se trebaju javiti na poziv u stambenoj zoni u vezi s čovjekom kojega su pretukla tri muškarca. Poslije sam shvatio da je žena mislila kako joj je muž doživio seksualni napad.

Nakon istrage, jedinica za spašavanje otkrila je da je muškarac imao mrkvu zaglavljenu u guzici. Nakon dodatnog istraživanja otkriveno je da je žena lagala u vezi s trojicom muškaraca. Dotični se par zapravo podnapio i odlučio se zezati mrkvom koja je na koncu završila u muškarčevu rektumu.

JOHN FOX

Riba u rektumu

¶ Tri sam godine radio kao medicinski tehničar u hitnoj službi u San Franciscu. Moj kolega iz tih vremena otada je napredovao i danas radi kao bolničar u užem središtu San Francisca. Njegova omiljena priča govori o jednom danu kad su dobili hitni poziv dispečera u vezi s nekim 32-godišnjakom. Prema dispečeru, pacijent se žalio na iznenadne napadaje boli u donjem dijelu trbuha. Kad je ekipa stigla na odgovarajuću adresu, ugledali su muškarca koji sjedi na WC-u, sav zgrčen od boli, i koji im je rekao da je napravio nešto "jako glupo". Nakon pregleda ekipa je ustanovila da muškarac u svojoj guzici ima smrznutu ribu. Muškarac si je u rektum stavio ribu koju je izvadio iz zamrzivača, umetnuvši je glavom prema naprijed. Nakon dva ili tri "guranja", kako je rekao, riba se počela odmrzavati zbog čega se od tijela odvojila prednja peraja, pa ribu više gotovo nije bilo moguće izvaditi. Iako je ekipa bila sastavljena od profesionalaca, od kakvih se medicinska služba i sastoji, prijatelj mi je priznao da su on i kolega prasnuli u smijeh kad su shvatili u čemu je problem. Kad ih je pacijent bolno pogledao, moj se prijatelj nije mogao suzdržati a da mu ne kaže: "gospodine, stvarno biste morali malo bolje žvakati hranu!" Rekao je da se pacijent lecnuo i nasmijao zajedno s njima.

KONTESA DESPAIR

Odvijač u rektumu

¶ Upravo sam slučajno naišla na jedno staro izvješće o operaciji za koje smatram da će vas zabaviti.

Gospodin NN zatečen je u svojem uredu 5. studenog 1992., kad je izjavio da mu je odvijač završio u rektumu. Nakon pregleda ustanovljeno je da ima ogrebotine oko rektalnog područja. Digitalni je pregled otkrio da je u rektalnom području odvijač s oštrijim krajem okrenut prema naprijed. Kako bi se utvrdilo položaj odvijača u rektumu, upotrijebljena je analna sonda. Odvijač je bio dugačak otprilike 14 centimetara i imao crnu plastičnu dršku. Pacijent je izjavio kako se tuširao, sjeo na stolac i odvijač mu se zabio u rektalno područje. Nije bilo dokaza o krvarenju u rektumu. Pacijentu je preporučena vruća kupka kod kuće i rečeno mu je da se po potrebi vrati u ambulantu.

Gospodin NN ponovno je viđen 9. studenog 1992. bez popratnih simptoma i očitih problema.

DR. ROY W. GRAVES, E. JACKSON ALLISON ML.,
ROBERT R. BASS I RICHARD C. HUNT

Analna erotika: dva neobična strana tijela u rektumu i njihovo vađenje

(iz Southern Medical Journal Vol. 76 No. 5)

¶ Odjeli za hitnu službu u kojima uvijek vlada gužva često nailaze na slučajeve stranih predmeta u debelom crijevu i rektumu. Gotovo je uvijek riječ o predmetima koje su muški pacijenti sami stavili u svoj rektum. S namjerom da otvorimo raspravu o kliničkom problemu analne seksualne erotike, iznosimo dva slučaja: jedan o postarijem pacijentu kojemu se u rektumu zaglavila staklenka od putra od kikirikija i drugi, o mlađem muškarcu kojemu je u rektumu bio veliki plastični vibrator.

1. **Slučaj.** 65-godišnji je muškarac došao u hitnu službu jedne prigradske bolnice žaleći se na bol u donjem dijelu abdomena. U rektumu je otkrivena velika ispražnjena staklenka, pa je pacijent prebačen u područni medicinski centar kako bi tamo izvadili staklenku. Pacijent je izjavio da je prao svojeg psa pod tušem, poskliznuo se i pao na staklenku koja mu je zatim ušla u rektum. Fizičkim i radiološkim pregledom utvrđeno je da je iza analnog sfinktera staklenka, usmjerena prema unutra, promjera 8 cm. Staklenka je bila cijela i nije bilo vidljivog krvarenja. Nakon nekoliko neuspješnih pokušaja vađenja u odjelu hitne službe, pacijent je otpremljen na operaciju nakon spinalne anestezije. Pacijent je položen u iskrivljen položaj pod pravim kutem, analno područje je pripremljeno za operaciju, a stražnjica razdvojena pomoću selotejpa. Pomoću Robinsonova katetera koji je uveden u područje iza staklenke liječnici su upumpali zrak s namjerom da razbiju djelomični vakuum koji se stvorio iza predmeta. Pacijent je zatim smješten u trendelenburgov položaj (glavom dolje, a nogama izvan operacijskog stola). Staklenka je napunjena komadima brzosušećeg gipsa debljine 2 inča koji su bili omotani oko vojnog pravokutnog retraktora. Nakon otprilike 15 minuta, kad se gips osušio, liječnici su povukli analni sfinkter pomoću pravokutnih vaginalnih retraktora, lagano pritom masirajući edematozno tkivo iznad vanjskog ruba staklenke. Staklenku su postupno okretali i na kraju izvadili. Pregled debelog crijeva, rektuma i anusa pokazao je samo edeme i manje ogrebotine. Pacijent se potpuno oporavio i sljedećeg je jutra otpušten iz bolnice.

2. **Slučaj.** 34-godišnji muškarac došao je jednog popodneva na odjel hitne službe žaleći se na rektalni bol i bol u donjem dijelu abdomena. Tvrdio je da su ga oteli i seksualno zlostavljali neki muškarci. Pregledom abdomena utvrđeno je kako u području pupka postoji neka čvrsta masa. Digitalnim je pregledom u području rektuma pronađen tvrdi plastični objekt na 4-5 cm od otvora. Rendgenogramom je utvrđeno da je u rektumu veliki vibrator. Ispod dijafragme nije pronađen zrak, a zvukovi u crijevima i ostali vitalni znakovi bili su sasvim normalni.
   Nakon nekoliko neuspješnih pokušaja da se izvadi vibrator pacijent je primjen na bolničku skrb, gdje nije smio ništa jesti niti piti. Sljedećeg je jutra odvezen na operaciju gdje je strani plastični predmet izvađen bez dodatnih komplikacija dok je pacijent bio pod spinalnom anestezijom. Pacijent je zadržan na promatranju sljedeća 24 sata, a zatim pušten kući. Kasnija je policijska istraga utvrdila da nije bilo nikakve otmice, nego da je pacijent vibrator najvjerojatnije unio u svoj rektum sam.

Rasprava

¶ U jednom istraživanju o stranim tijelima u rektumu i postupcima njihova vađenja utvrđeno je da su svi pacijenti bili muškog spola, uglavnom u četvrtom i petom desetljeću života. Strana je tijela uglavnom u rektum unio sam pacijent. Svi su pacijenti podvrgnuti fizičkom pregledu, rendgenogramima abdomena i rektoskopiji – tim se postupcima utvrdila lokacija, tip i broj stranih tijela. Strana su se tijela vadila tek nakon što su dobili lokalnu anesteziju. Nakon što su tijela izvađena obavljeni su rektoskopski pregledi kako bi se utvrdilo stanje crijevnih stijenki. Pacijenti su zadržani na 24-satnom promatranju kako bi se utvrdilo hoće li biti dodatnih komplikacija. Sohn i Weinstein izvještavaju o više od stotinu uspješnih vađenja stranih tijela u ambulanti, pomoću lokalne, perianalne i podsluzokožne anestezije. Iako perforacija crijevne stijenke nije bila česta pojava, jedan je izvještaj govorio o pet perforacija koje su se dogodile zbog 28 stranih tijela unesenih u rektum.

Tijekom mnogo godina iz rektalnog su područja izvađeni različiti predmeti – boce, svijeće, voće, povrće, vibratori, shakeri za koktele, polietilenske vodovodne cijevi, kobasice, loptice od spužve, loptice za baseball, šivaće igle, marihuana, unutarnja guma za bicikl ispunjena pijeskom, aluminijska cijev (koju je koristio jedan zatvorenik kako bi u njoj sakrio novac i ostale vrijednosti), drške od metle i staklene cijevi.

Literatura navodi i slučajeve stranih tijela koja su u rektumu bila nekoliko mjeseci, pa čak i nekoliko godina, a da nije bilo perforacije ili drugih važnijih komplikacija. Korištenje klistira i katetera pri vađenju stranih tijela i dalje je pomalo kontroverzno.

S engleskog prevela Sonja Ludvig.
Tekstovi su preuzeti s web-stranice Rectal Foreign Bodies
www.well.com/user/cynsa/newbutt.html